

2

1988

FANZIN

CRIP

SFK PKO LIBEREC

SPeCiAl '88

OBSAH :

ÚVOD	2
ZÁHADA LINKY PARADISE František Novotný	3
USHER III ANEB DISNEYLAND JE POUŤOVÁ ATRAKCE PRO DĚTI František Knápek	13
VRAŽDA STUDENTA VLHY Ladislav Muška	18
PRÍLIŽ MNOHO SEDMIČIEK Tibor Lohay	24
RODERICK BAXTER SE PROBUDIL Otokar Melichar	33
MYSTERIUM TMY Ondřej Neff	37
GUESBERG Petr Borovec	42
PÁR SLOV O AUTORECH	79

Děsivé 19. století. Velkolepé
a hrobové století, které hodilo
na živou tvář člověka brokátový závoj
mechaniky,
pozitivizmu a ekonomického materialis-
mu, jemuž pohřbil lidský hlas
v hluku strojů...

/ ALEXANDR BLOK /

Smutné konstatování ruského básníka "uli-
ce", jak ho později nazvala revoluce
a kterou žil, Alexandr Blok předznamená
naší epochu v jednoduché, stručné
a otřesné, ledově odozobné podobě.
Je to představa ne nepodobná chmurným
vizím budoucnosti, jaké najdeme u Orwella
či Huxleye, naplnění úvah starověkých
a středověkých filosofů. Někdy to připomíná
studené, démonické panství chladného
rozumu, který ovládá vrozenou intuici
a cit, sám však podřízen spíše zlu - ďáblu
než dobru. U člověka chorobně převládá
jedna jeho specifická vlastnost na úkor
ostatních, které s ním nejsou v rovnováze.

V sedmáctém století napsal vynikající
matematik, vědec a filosof - Gottfried
Wilhelm Leibniz své "Metafyzické pojedná-
ní". Jako většina Leibnizových děl bylo
vydáno teprve za dlouhou dobu po jeho
smrti / 1646 v Hannoveru a 1657 ve Fren-
ci. / Zaujala mě jedna pasáž díla, kde
L. říká: "... proto je nerozumné zavádět
svrchovanou rozumnou bytost, která věci
řídí, a pak užívat k vysvětlení jevů pou-
ze vlastností hmoty místo její moudrosti.
Je tomu tak, jako kdyby dějepisec, když
pojednává o dobytí nějakého důležitého
místa nějakým velkým knížetem, chtěl za-
čít vysvětlením, že se tak stalo proto,
že malá tělíska střelného prachu byla
působením jiskry roztržena a vymrštna
velkou rychlostí, což umožnilo vrhnout
proti hradbám tvrze tvrdé těleso, zatím-
co malé částičky z nichž se skládala měď
děle, byly navzájem dostatečně dobře spo-
jeny, takže se při této rychlosti nerozpad-
ly, místo aby ukázal, jak chytrá předví-

ševost dobyvatele mu umožnila zvolit vhod-
nou dobu a vhodné prostředky a jak jeho moc
překonala všechny překážky, které mu stály
v cestě."

Proč píší právě o tom a právě zde.
Vždyť po této úvodní stránce následuje ně-
co co není tak úplně logické a pravdivé.
Ve čtenáři nebude vrchu smysl pro hru,
fantasi, nechá se unášet autorovým lepším,
či horším vkusem a ~~anyslem~~ pro vybudování
příběhu a navíc takového trochu nevšedního
příběhu, příběhu který jsme ve vyhlášení
soutěže nazvali "povídka a tajemstvím."
/ Druhý ročník je už určen jasněji a to
dvěma výrazy - horor - hrůza. / Některé
z povídek na následujících stranách dané
téma splňují, jiné ne. Neznamena to ale,
že by byly o to slabší, to určitě ne.
nebudu vám říkat podrobnosti o autorech
ani o skladbě jednotlivých příběhů. To vše,
hlavně podobizny autorů s jejich stručnými
životopisy najdete na zadní straně. Rád
bych pouze dokončil svou úvahu.

Takže horor, alespoň zčásti a když ne
horor tak fantazie a nejlépe oboje se špet-
kou lechtivé věrohodnosti. Troufám si tvrdit,
že právě nyní a na těchto stránkách převládá
ta menší, v současnosti utlačená
a nedůživá, člověčí vlastnost, která by se
dala charakterizovat jako mohutná novostavba,
lépe celé nudné sídliště, které architekti
a stavitelé umístili na obrovské mýdlové bub-
lině. Ty přemýšlivější, kteří nyní propočítá-
vají zatížení obalu, upozorňují že je uvnitř
vyztužena mocným lidským vlasem.

Takže si zakoupíme lístek na pravidelnou
- Linku Paradise, zhlédneme atrakce, které
nám nabízí Disneyland, jsme přece děti, bu-
deme se podílet na - Vraždě studenta Vlhy
a hlavně žádné strachy let je zcela bezpeč-
ný. Mimochodem, celou cestu nás bude prová-
zet osobní strážce - super muž Roderick
Baxter.

Nasedat a jedem, bacha na sedmičky
/ mám to od Gesberga! /

Z.B.

Záhada linky PARADISE

František Novotný

"Štáva, která z květu kape,
však tě očaruje, chlape!"

Puk ve hře W. Shakespeara
Sen noci svatojánské

1/ DiAn O6 dřepěl v křesle za stolem a snažil se zaujmout co nejpřirozenější lidskou pózu. Za malou chvíli se dozví nejdůležitější lidské tajemství a tím, napovídala mu to jeho logika, stane se sám tak trochu člověkem. Avšak správně lidsky rozvalit v křesle se mu nedařilo a ani dařit nemohlo vzhledem k jeho konstrukci, která, pokud by měla něco připomínat, tak nejspíše obřího motýla, nebo vlastně mýru se stříbrošedými, černě mřížovanými křídly.

I kdyby se těch křídel zbavil, byly to panely fotočlánků, měl by do šéfa Artura daleko, melancholicky přemítal DiAn O6, s těmi jeho nepochopitelnými člověčími spády, a proto honem blik -- přepnul se do šéfovy kajuty na ukryté očko. Jediný pohled mu řekl, že kajuta je stále prázdná, hlášená dámská návštěva i sám majitel se museli ještě toulat někde v prostorech kosmické stanice Stacionár O6, a proto zase blik -- vrátil se k optosenzorům, fyzicky umístěným v jeho těle. Nechal je volně klouzat po místnosti, musí krotit svou netrpělivost, musí se něčím zabavit.

Větší část stěn kanceláře byla polepena velkými barevnými fotografiemi obnažených lidí typu beta, kterým šéf Artur říkal kočičky, kusance, buchty a někdy také baby. DiAn O6 si je pro jednoduchost nazval dvouhrbky -- to podle typického tvaru, opakujícího se pravidelně na všech těch portrétech, jinak, co se týče barvy pokožky, délky vlasů a polohy objektu, velice velice rozmanitých a vynalezavých.

Jedině plakát, zavěšený na poněkud otlučených dveřích se skleněnou výplní a částečně zakrývající nápis,

АГЕНТУРА
ОТДЕЛ ПОУКЛОННОГО ТРОНОВАНИЯ ОЯЯ
СРОЧНОЕ НАЗНАЧЕНИЕ

se vymykal svým námětem z monotematické sbírky.

Z černého pozadí, posetého barevnými puntíky hvězd a odstínovaného tak, aby vzbuzovalo dojem kosmické hloubky, vystupovaly postavy člověka typu alfa a typu beta, držící se za ruce a usmívající se oddaně jeden na druhého. V záhlaví se skvělo dvojzřetelně vyvedené heslo, které se v poslední době až podezřele často ozývalo ze všech televizních kanálů:

TRY IT IN SPACE !!!

ПОПРОБУЙТЕ ЭТО В КОСМОСЕ !

Pod nohama vznášející se dvojice pak bylo drobnějším písmem vytištěno:

SECURITY AND SECRECY -- TRAVELEL BUREAO
PARADISE.

БЕЗОПАСНОСТЬ И ТАКТИЧНОСТЬ - ВЕРО ПУТЕШЕСТВИЯ
РАЯ.

A úplně dole, opět velkými, žlutě a oranžově zářícími písmeny, tiskárna použila izotopových barev, jak se DiAn O6 přesvědčil svým x-senzorem, stálo závěrečné,

BY PARADISE TO
PARADISE !

С РАЙОМ В РАЙ !

Plakát vlastnoručně vylepil šéf Artur asi před měsícem a vždy, když usedal do křesla, s očima žádostivě upřenýma do jeho černi, nezapomněl prohodit: Ta ženská má ale kostru, člověče, ta má kostru!

Nutno podotknout, že šéf Artur velice často porušoval Vnitřní řád kosmické stanice Stacionár O6 a dovoloval DiAnovi O6 setrvávat v kanceláři Agentury, tedy v obytném pásnu, a nenechával ho nudit se ve skladišti robotů, kam vlastně patřil. Nevedla ho k tomu ani tak robotomilnost, jako důvody ryze praktické. Šéf Artur byl totiž, jak sám o sobě prohlašoval, milovník krásy a její sběratel, a v honbě za ní překračoval i jiné předpisy a zákony. Jeho sběratelská činnost ovšem vyžadovala

hodně času, a z těch důvodů se až příliš často nechával zastupovat jediným dalším zaměstnancem Agentury, vlastně jejím majetkem, robotem DiAnem 06. Odměňoval se mu tím, že s ním jednal jako s člověkem a pronášel před ním podobné výroky jako ten o té kostře.

DiAn 06 zacostřil svá optická čidla na levou část plakátu, kde se ladně vznášel člověk typu beta, typická dvouhrbka se žlutými vlasy a modrýma očima. Jaký to má smysl, zdůrazňovat, že dvouhrbky jsou opatřeny kostrou? Vždyť přece všichni lidé mají kostru, meditoval nešťastně DiAn 06. Tato informace byla obsažena v jeho databance jako důležitý faktor pevnosti lidského těla, a jako takové jí DiAn 06 přikládal patřičný význam. Leč marně pátral po smyslu slov krása a milovník krásy, nebyla mu jasná ani evidentní a přitom nesmyslná vazba slov kočička, kusanec, buchta a baba, a už vůbec nechápal, co nutí šéfa Artura, aby se postupně kontaktoval s některými dvouhrbkami z posádky Stacionáru 06 a uzavíral se s nimi v soukromí své kajuty na několikahodinová období.

Dnes ale bude přitom. A proto honem blik -- aby něco nezmeškal, přepnul svůj zrakový smysl opět na očko v šéfově kajutě. Avšak zase se zklamal, hnízdečko bylo stále prázdné.

Pokoušel se rozebírat tento problém, tajemství vztahu obou typů lidí, s veškerým nasazením svého na analýzu specializovaného hardware, a to nebylo málo, uvážímeli, že byl cíleně konstruován k rozebírání příčin kosmických nehod, jak ostatně napovídalo i jeho jméno -- Disaster Analysator /analyzátor nehod/. Dopracoval se sice jistých dílčích výsledků, věděl přesně, z jaké věkové a hmotnostní kategorie dvouhrbek si jeho šéf vybírá, a jaké barvy vlasů a očí dává přednost, dokonce si vypracoval na základě těchto údajů soukromé pořadí doposud nekontaktovaných kandidátek a prožil vrcholný okamžik uspokojení, když v případě Uschi Graf, pihaté německé chemičky, vyšel jeho tip. Avšak to hlavní nedokázal rozluštit.

Proč, proč, proč!!!

Již několik měsíců zakoušel stále se stupňující pocit neukojené zvědavosti, zabírající čím dál tím více větší místo v

jeho myšlenkovém prostoru, s dosti tím trpěl, neboť lačnost po informacích byla dominantou jeho software -- vzhledem ke specificky daným úkolům analýzy měl zbytečný delta-vektor -- řekl by robotik.

Neváhal požádat o radu ani svrchovanou umělou inteligenci stanice, její řídící počítač. Avšak od Stacionáru Juniora si vysloužil pouze napomenutí, aby se nepletl do lidských věcí, a výstrahu, že v případě opakování bude předán hlavnímu kybernetikovi stanice ke kontrolnímu vyšetření.

A tak v nouzi nejvyšší se obrátil přímo na svého člověčího šéfa. Lidé mají pro takové jednání rčení -- uchopit býka za rohy. Bylo to před týdnem, přišla právě zpráva o podivné nehodě raketoplánu Paradise Tree, kdy se odhodlal poležít otázku.

"Tak ty chceš vědět proč," konstatoval šéf Artur napřed klidně, ale pak začal náhle vydávat ze sebe ty dávivé zvuky, kterým lidé říkají smích. Smál se, až se dusil, celý zrudl a z očí mu vystupovaly drobné kuličky vody, svíjel se na téměř zlatě eloxovaném křesle, na němž nyní dřepěl DiAn 06, křídla svěšena přes opěradlo, a plácal se rytmicky do stehů. Pak se uchopil za žaludek a v hlubokém předklonu ze sebe vyřázel: "Já už nemůžu, já už nemůžu...".

DiAn 06 neupadl do zmatku nejen proto, že tento stav neznal, nýbrž i proto, že měl s lidmi své zkušenosti a věděl, že i přes své záchvaty a nevypočitatelné stavy jsou v jádře hodní a časem odpoví na každou otázku. Trpělivě čekal, až šéfa přejde ta série dávivých zvuků.

Dočkal se. Šéf Artur se narovnal, s ostrým zvukem odtrhl suchý zip chlopně, kryjící náprsní kapsu jeho sněhobílé, pečlivě nažehlené kombinézy, vyňal odtud jemný kapesníček a osušil si oči.

"Tak ty chceš vědět proč," opakoval otázku, za kapesníkem následoval hřebínek kterým si začal ulizovat vlasy, "tomu nikdy neporozumíš," dodal vážně, když se přesvědčil o opětovné dokonalosti svého účesu, "protože nemáš tohle," řekl, uchopil se levou rukou za pravou paži těsně nad lokte, přitom vytrčil pravačku zaťatou v pěst prudce vpřed, a zase se

vesele rozesmál.

"Radši mi řekni něco o té havárii," pravil šéf, když se dosmál, a vyrušil Di-Ana 06 z přemýšlení nad nepochopitelným posunkem, leč ten na rozdíl od lidí se ihned přizpůsobil a začal plyně referovat o nehodě Paradise Tree.

"Tehle nechápu," prohlásil šéf Artur, "co ti lidí na tom vidí. Na tohle se může nacytat jenom nějaký hejl ze Země, někdo, kdo nikdy nebyl tady, nahoře. Copak ti lidé nemají ani špetku představivosti, copak je nenapadne, jak to bez gravitace špatně jde? Mě vyučil starý Tobin, létali jsme spolu linku Stacionár 01-Lagrange 02 a zpět. Jědnou jsem viděl, jak si balil do zavazadla takové dlouhé gumové pásy, nastřihané z automobilové duše. Seš zelenáč, chlapče, reagoval na můj pohled, co budeš dělat, až to tam nahoře na tebe přijde a budeš mít po ruce ochotnou kočičku, he? Jak si s ní poradíš, chlapče, když šíf poletí setrvákem a vy, pěkně nažhavený, se budete vznášet každej v jiným rohu kabíny, he? Tření je přímo uměrný tlaku, to tě snad u NASA učili, nebo ne, chlapče? Významně se na mě šklebil v tom pokoji kosmodromního hotýlku -- a pak mi předvedl, jak ty pásy používá... Ovšem já pochybuji, že ti turisté by měli takové znalosti jako Tobin," vrtěl Artur skepticky hlavou, "podle mě měla Paradise už dávno zkrachovat, i s tou ruskou účastí. Ale plakáty mají pěkné," zálibně se zahleděl na polepené dveře kanceláře, "to se musí nechat. Ta ženská má ještě lepší kostru než Jelena Nikolajevna. Ach, Jelena Nikolajevna..." opakoval zasněně šéf Artur, načech registry 1C, 1D, 1E a 1F v mikroprocesorech 38411 až 41547 Di-Anova hardware se překlopily do samých jedniček a robotovo nitro zalil silný proud uspokojení, neboť po Uschi Graf byla Jelena Nikolajevna, ruská astronomka, popelavá blondýna jako Měsíc v úplňku a s hmotností šedesát jeden tisíc dvě stě třicet gramů, na čelním místě seznamu.

"A co se jim to vlastně stalo?" ležerně přerušil šéf Artur Di-Anovo blahé rozpoložení.

"Termický šok," odpověděl robot stručně. "Na Paradise Tree pravděpodobně selhaly výměníky. Když je záchranný remorkér dovlekl do doku Stacionáru 04, byla uvnitř

stále ještě teplota 45° C a stoprocentní vlhkost. Žádné ztráty na lidských životech, ovšem veškerá elektronika byla pochopitelně vyřazena. Proto nejsou k dispozici žádná přesná data, jenom výpovědi přepravovaných," dodal na tázavý pohled šéfa.

"A co vypovídají?"

"Nic."

"???"

"Nic zajímavého. Po vystoupení na orbitu se začala uvnitř raketoplánu náhle zvyšovat teplota a vlhkost. Jeden ze svědků vypověděl, že mu to připomínalo Borneo a Šalamounovy ostrovy dohromady. Pak zhaslo světlo a vůbec přestalo fungovat všechno. Jak už jsem říkal, vysadila celá elektronika, cestující se už začali dusit, když je remorkér dovlekl ke Stacionáru 04."

"A co objevili technici?"

"Nic," odpověděl stereotypně DiAn 06, "spíš něco objevilo je."

"???"

"Není to nic oficielního, šéfe."

"Mám tě snad prosit?"

"Říká se, že členové záchranného týmu onemocněli nějakou záhadnou chorobou, jakmile vstoupili do raketoplánu. Prý ze sebe strhali šaty a vrhli se na dvouhr..., pardon, šéfe, tedy na cestující osoby typu beta."

"No to je ohromně zajímavé. Proč o tom nic nevím? oživil šéf Artur.

"Ututlalo se to," vyčítavě zamoduloval DiAn 06, kdybys neustále nenadháněl Jelenu Nikolajevnu, tak bys to věděl, mylel si při tom, "mému kolegovi, DiAnovi 04, doprovázel záchrannáře, vymazali paměť, prosím, a všem strojovým inteligencím na Stacionáru 04 také. Doufám, šéfe, že mě neprozradíte jako zdroj informací," s obavami připojil DiAn 06.

"Ty vaše věčné strachy z vymazání paměti," odpověděl s despektem šéf Artur, "jak já bych to někdy potřeboval, nemít paměť," zasněl se nahlas, "stejně to jsou jenom robotské drby. Vždycky, když se něco semele, máte hned strach, že se vám budou mazat paměti. A co vůbec zjistil ten tvůj kolega?" zeptal se nakonec na to, co měl již dávno znát z hlášení.

"Nic," opakoval již potřetí DiAn 06.

"Výměníky byly v naprostém pořádku a po ochlazení naskočila okamžitě celá elektro-

nika, vše bez jediné chybičky. Proto se jim povolily další lety, a proto jim Lloyd odmítá proplatit pojistku."

"Jejich starost," rozšafně podotkl šéf Artur, "ostatně, tyhle paradyzy -- to byly původně ty králičí kotce pro přepravu stavařů, že? Půl tisíce svalnatých chlápků, pět rour od kamen, po bečce s kapalným kyslíkem a vodíkem, špetka supra-vodivé elektroniky, a to vše pod společnou kevlarovou slupkou, co?"

"Ano, prosím. Čtyři raketoplány třídy space worker pro dopravu dělníků na stavbu kosmopolisů v libračních bodech. Pět motorů Rocketdyne o tahu tisíc dvě stě padesát tun jeden každý, kapacita šest set osmdesát míst. Po dokončení posledního města, Lagrange 05, určeny do starého železa," konečná slova podložil DiAn 06 jasně slyšitelným odporem. "Před rokem koupeny za šrotovou cenu cestovní kanceláří Paradise, akciovou společností s ručením omezeným -- Američani a Sověti fifty fifty -- a pod jmény Paradise Tree, Paradise Space, Paradise Apple a Paradise Garden, rejstříková čísla pé pět pomlčka sedm čtyři jedna jedna osm až pé pět pomlčka sedm čtyři jedna dva jedna, nasazeny ke krátkodobým rekreačním letům do blízkého vesmíru. Celý program podložen rozsáhlou reklamní kampaní," při závěrečné větě se DiAn 06 za jemného vrčení servomotorů natočil ke dveřím, na nichž visel plakát roztoužené dvojice deptající svýma nohama hvězdný prach, a ukázal na ně horní rukonohou.

Jeho šéf stočil zrak nabízeným směrem a jako žralok za rybkou lodivodem vyrazila stejným kursem i jeho mysl.

"Musím teď odejít," mrkl na časoměr, vbudovaný do desky stolu, "takže toho necháme, a ty," přikázal DiAnovi, "hlídej terminál, kdyby něco přišlo z Vídně," tím minil ústředí Agentury pro bezpečnost kosmických letů, jež sídlilo v novém paláci OSN, dominujícím již třicet let této krásné metropoli na Dunaji. Poté se zvedl z křesla a otočil se k zrcadlu, aby se ještě jednou přesvědčil, zda jeho zevnějšek neutrpěl náročným úřadováním. Popotáhl si kombinézu v pase a přihladil pikantně prošedivělé vlasy. Spokojeně vykročil ke dveřím.

"Kdyby mě někdo hledal, náčelník nebo hlavní technik, tak řekni, že jsem na inspekci ve skladu paliva," utrousil v půli cesty a zmizel za dveřmi jako odfouknut.

DiAn 06 dobře věděl, odkud vítr vane. Jeleně Nikolajevně, jako každý den, končila právě směna v astrolaboratoři.

2/ Od toho rozhovoru žil DiAn 06 v podivném stavu dvojí záhady, kterou si sformuloval do následujících klíčových otázek. Za první: Proč lidé typu alfa tolik stojí o to, aby byli o samotě s člověkem typu beta /a to prosím v takovém soukromí, že ani starý Junior, moudrý hlavní počítač, který kontroluje kdeco, nemá možnost lidí v těchto situacích monitorovat/, a jakým způsobem s tím souvisí onen posunek, jenž na něj šéf udělal? Za druhé: Co bylo příčinou havárie Paradise Tree?

Problém byl o to naléhavější, že DiAn 06 objevil ve svém vědomí novou kvalitu. CÍTIL, že obě otázky spolu nějak souvisí, ale nemohl najít žádný styčný bod. Až na jednu maličkost. Ze šesti set osmdesáti pasažérů /a jiní lidé se na plně robotizovaném raketoplánu nevyskytovali/ bylo přesně tři sta čtyřicet lidí typu alfa a tři sta čtyřicet typu beta, neboť po počátečních neúspěších společnost Paradise profitovala a její rekreační lety byly na dlouhou dobu dopředu beznadějně vyprodány.

Snad proto před třemi dny, kdy potkal v Okružní chodbě "C" nenadále Jelenu Nikolajevnu, podlehl okamžitému impulsu a spáchal tu člověčinu. Udělal na ni posunek šéfa Artura. Uchopil se levou horní rukonohou za pouzdro prostředního kloubu pravé rukonohy, její koncový držák sevřel v mohutnou bambuli, jednotlivé prsty zapadaly do sebe jako záhyby dvojité lastury zévy obrovské, vytrčil ji v pravém úhlu vpřed, a z vlastní iniciativy zatřepal křídly. Vyhlížel v tom okamžiku jako kubisticky pojatý kříženec anděla strážného a předáka Socialistické internacionály, zdravícího bojovým pozdravem dělnické třídy.

Jelena Nikolajevna vyjekla a šedomodré oči se jí rozšířily, jako když Země v úplňku vyplní celý kruh iluminátoru parku-

jící kosmické loď.

"Ty čuně, ty kybernetický chuligáne!" nenechala se zmást vnější podobou gesta se symbolem bojového odhodlání proletariátu. "Kdo tě to učí, co?" rozhořčovala se na celou chodbu.

"No jo, jaký pán, takový krám," dodala jízlivě a hrdě odkračela od zahanbeného DiAn 06.

To byl konec a robot očekával -- všechny analytické propočty, které neustále prováděl dokola, na to ukazovaly -- že bude předán do dílen hlavnímu kybernetikovi k celkovému přeladění. Leč lidé nejsou roboti a incident s Jelenou Nikolajevnou skončil úplně jinak, než si DiAn 06 spočítal.

"Měl jsem dlouhou rozmluvu s Jelenou Nikolajevnou a konečně se mi ji podařilo sbalit," vítězoslavně pravil šéf Artur druhého dne. "Sama mě zastavila a až do dvou hodin do rána jsme ve společenské místnosti rozebírali mou nemorálnost. Musí se s tím konečně něco udělat, řekla, když už se to projevuje i na chování svěřeného inventáře, to myslela tebe, a pak se sama nabídla, že se mne pokusí převychovat. Víš, co to znamená?" mnul si šéf Artur radostně ruce. "Za tři dny si ji pozvu k sobě, a já vím, že za to můžu děkovat jedině tobě," podíval se vděčně na nic nechápajícího DiAn 06, "a nikdy ti to, starouši, nezapomenou. A bys věděl," rozhodl se náhle šťastný šéf, "můžeš si cokoliv přát, a já ti to splním."

I primitivní robot se zastaralými křemíkovými, ještě ne supravodivými mikroprocesory, by věděl, co si má přát. Natož DiAn 06.

Faktem zůstává, že po vyslovení přání se v malinkaté kanceláři Agentury rozhostilo ohromné ticho.

"Tak ty chceš být při tom," zmohl se konečně udivený šéf Artur na odpověď, "ty chceš být při tom, až já a Jelenka..." znovu zmlkl a zabodl nepřítomný pohled do skleněných dveří, ze kterých celé místnosti vládl plakát cestovní kanceláře Paradise.

"Ostatně, proč ne," stočil po chvíli znovu oživlý pohled na robota, "jedenak jsem ti to slíbil, a pak, jako vovauři jsme začínali všichni... Dobře, ať je po tvém, až

ti řeknu, dáš mi do mé kajuty očko. Ale jestli ti na to přijde Junior, tak o ničem nevím, rozumíš?"

A ráno mu šéf řekl. Proto se DiAn 06 nepokojně vrtí na šéfovském křesle, neboť dnes je jeho velký den, dnes rozřeší minimálně jednu záhadu. Kameru, ukrytou v osvětlovacím tělese šéfovy kajuty, si napojil paralelně na vstup zrakového čidla. Blik -- a byl přišpendlen na strop šéfovy soukromé miniresidence, v níž, jako ve všech člověčích obydlích, zaujímal skoro padesát procent veškeré plochy široký gauč, blik -- a seděl zase v kanceláři Agentury, jejíž stěny, hustě pokryté fotografiemi neoděných dvouhrbk, jenom bičovaly jeho netrpělivost. A proto raději blik -- znovu na strop šéfovy pracovny.

Chtěl se zase znovu odpojit a raději riskovat pohled na galérii dvouhrbk, když se dveře do kajuty otevřely. Konečně tady byla ta chvíle, ten okamžik.

Napřed vstoupil šéf a vtáhl za sebou Jelenu Nikolajevnu, dvě podivné beznohé siluety, zkrácené ptačí perspektivou do podob bachratých trpaslíků. Po chvilce němého dohadování, šéf Artur si přísně zakázal zvuk, oba trpaslíci usedli a začali si vyměňovat ruce, aspoň bedlivě pozorující DiAn měl takový dojem. Muselo jim být horko, neboť se začali zbavovat svráků, přestože teplota v kajutě se nezměnila, DiAn 06 si to neopomněl ověřit bleskovým napojením na databanku starého Juniora. Výměníky a celé klimatizační zařízení stanice pracovalo, chválabohu, spolehlivě.

Avšak jinde ve vesmíru tomu tak nebylo, o čemž se měl DiAn 06 vzápětí přesvědčit. A s ním i celá posádka kosmické stanice Stacionár 06.

Kvílivý jekot poplachových sirén rázem vytrhl DiAn 06 z jeho pozorování. Zazněl i v kajutě šéfa Artura, neboť dvojice člověků typu alfa a typu beta, tisknouce se na gauči k sobě, od sebe odskočila a zvrátila polekané obličejy tak náhle vzhůru, až se DiAn 06 vyděsil, že mu vidí až do toho nejhlubší uloženého čipu jeho kybernetické duše.

"Pozor, pozor," jekot sirény vystřídal pronikavý hlas, "plavidlo v nebezpečí, sektor 06, sektor 06. Lékaři a příslušníci záchranných čet na svá pracoviště. Opakuji,

lékaři a příslušníci záchranných čet se dostaví na své pracoviště. Zvláštní výzva pro zmocněnce U.N.S.S.A., zvláštní výzva pro zmocněnce U.N.S.S.A.. Mister Artur nechť se ihned spojí s náčelníkem stanice, mister Artur nechť se ihned spojí s náčelníkem stanice...".

3/ Kancelářička United Nations Spaceways Security Agency, neboli Agentury Spojených národů pro bezpečnost kosmických letů, která nikdy nebudila dojem prostornosti, byla nyní zcela přeplněna. Způsobil to tlustý muž, celý v modrém, vyplňující téměř beze zbytku prostor před šéfovým stolem. Potil se tam ve dvouřadovém saku podle poslední módy, škrcen přes obojek světla modré košile pružovanou kravatou, jejíž tři další modři přesně harmonovaly s odstínem košile a s barvou obleku. Jejich vlnové délky byly totiž od sebe posunuty o stejný exponent, jak si DiAn 06 okamžitě ověřil, a z tohoto hlediska bylo štěstí, že tyrkysový taburetek se úplně celý ztrácel pod rozměrnou zadnicí návštěvníka.

"Je to malér," hořekoval pan Smith Beddel, tak se tlustý muž představil, "je to strašný malér. Mohu mluvit otevřeně?" naklonil se přes stůl k šéfovi, jak hmotností tak i barvou připomínal v tu chvíli převracující se starý arktický ledovec, a stočil oči výmluvně k DiAnovi 06, skromně vmáčknutému do kouta vedle terminálu, křídla vytočena nad stativ optočidel, takže polovina stropu místnosti byla pokryta jako baldachýnem černou a stříbrnou šachovnicí fotočlánků.

"Můžete," pravil šéf blahosklonně a opsal pravičkou půvabný oblouk ve směru stojícího robota, "je mi oddán."

"Dobře," souhlasil pan Smith Beddel, otevřel útlou aktovku z pravé krokodýlí kůže, zatřepotala se nad jeho mohutnými stehny jako čilá včelka nad kvetoucím lánem jetele a prsty zvrčí domácích klobásků z ní vylovil titěrnou krabičku. Položil ji opatrně na stůl, přepnul páčku z ní vystupující a se spokojeným mlasknutím zaznamenal jemné bzučení, jež začala krabička vydávat. DiAnovi 06 se okamžitě rozbrněla spodní část korpusu, člověk na jeho místě by asizaznamenal, že ho začalo bolet

břicho.

"Junioři na všech stanicích jsou strašně zvědaví, "postěžoval si tlustý muž, "tak jsem si dovolil zabezpečit se. Máte snad něco proti tomu?"

Šéf Artur se pousmál a pokrčil rameny v úslužném gestu.

"Vidím, že byste byl dobrým zákazníkem naší cestovní kanceláře, "navázal tlustý pan Smith Beddel a přitom si prohlížel výzdobu kanceláře. "Rád bych vám nabídl zdarma permanentku, ale obávám se, že budeme muset zavřít krám. Vaše agentura nám zakázala další lety!" najednou prudce vybafl.

"A dívíte se?" klidně opáčil šéf. "Dvě nehody během týdne. Napřed Paradise Tree a teď rajče, pardon, Paradise Apple. Pane, já byl u toho, hotové Pompeje, kam se hrabe starofinská sauna...".

"Ale po evakuaci a po ochlazení je všechno v pořádku. Bylo mi řečeno, že všechny agregáty raketoplánu již zase pracují a technici nenašli žádnou závadu, "namítal tlustý návštěvník, vyňal z kapsičky saka něžně modrý kapesník, jehož barva byla dalším tónem v odré oktávě páně Smith Beddelova oblečení -- jak okamžitě, i přes bolestivé brnění, postřehl DiAn 06 -- a osušil si čelo, bohatě poseté kapkami potu.

"Je mi líto," pravil šéf Artur, "ale tak zní příkaz Vídně."

"Ale to nás zničí," zakvílel pan Smith Beddel nečekaně vysokým hlasem, "to nás zruinuje! A to se nám začal kšeft tak pěkně rozbíhat. Máme vyprodané lety na šest měsíců dopředu, i nás samotné překvapil ten zájem. A teď abychom vraceli zálohy! A co když nás klienti začnou žalovat?!" vykřikl návštěvník zoufalou fistulkou.

DiAnovi 06 ho bylo velice líto, leč pomoci mu nemohl. Nehoda rajčete byla totiž úplně stejná jako před týdnem u bratrského raketoplánu. Z neznámých důvodů selhala během letu klimatizace a došlo k přehřátí. Následkem zvýšení teploty vypadly supravodivé prvky a raketoplán se proměnil v mrtvou kovovou a plastovou slupku, naštěstí stále vzdychotěšnou, takže pasažérům se nic nestalo, až na pár srdečních slabostí a úpalů. Posádka záchranného remorkéru, poučená z předchozí nehody, naložila dostatek nádrží s kyslí-

kem, který použila k okamžité ventilaci postiženého raketoplánu, takže cestující neměli ani možnost postřehnout zhoršující se kvalitu vzduchu. Navíc to přispělo k urychlení chlazení, a proto většina agregátů začala fungovat ještě dříve, než byl Paradise Apple zatažen do doku Stacionáru 06, ja se DiAn 06 osobně přesvědčil. Byl to totiž on, kdo jako první přímo z prostoru pronikl do nitra přehřátého raketoplánu a setrval v něm po celou dobu záchranné akce. Avšak ani on, se všemi svými senzory a specializovaným programem, nebyl schopen odhalit zdroj nadbytečného tepla, příčinu termického šoku, marně číhal, zda lidští příslušníci záchranného komanda propadnou neznámé chorobě jako při nehodě Paradise Tree, máje obavu, že v takovém případě by mu byla vymazána paměť. Tentokrát k ničemu takovému nedošlo, byla to záhada nad záhadu...

"Je to záhada," tlustý zástupce společnosti Paradise vyslovil to, na co DiAn 06 právě myslel, "nepochopitelná záhada. Kdybyste věděli, co všechno jsme za ten týden od první havárky nechali udělat. Simulovali jsme průběh letů do všech podrobností na těch největších a nejchytřejších počítačích půjčených od Pentagonu, čtvrtý raketoplán Paradise Garden, který jsme původně zakoupili na náhradní díly, byl rozebrán do posledního šroubku -- a nic! Všechno bez vady. Perfektní technický stav, jako by ty necky nebyly staré dvacet let, jako by za sebou neměly stovky letů a nepřepravily tisíce lidí bez jediné nehody. Proto jsme si je vybrali," vyléval si neúnavně pan Smith Beddel duši, "pro jejich absolutní spolehlivost... Tak mi řekněte, proč nechtějí dál sloužit tak, jak fungovaly dvacet let, se na jejich konstrukci nic nezměnilo a přepravují stejný počet lidí? Je to nespravedlivé, nespravedlivé," připojil knouravě a opět si otřel kopulovité čelo modrým kapesníkem, přičemž DiAn 06 si neodpustil udělat chemický rozbor jeho potu.

Ani obtížné stanovení obsahu mastných kyselin nerozptýlilo robotovu pozornost. "A co nádoba 37 B v pomocné větvi 18/IV klimatizace?" vypálil nečekaně ze svého koutku vedle terminálu. "Ta přece do původní konstrukce nepatří, tu nechala

namontovat do všech raketoplánů až vaše společnost."

Okamžitě po prvních DiAnových slovech sebou pan Smith Beddel škubl jako čerstvě harpunoovaný plejtvák, podíval se vyděšeně na robota, a pak stočil zbledlý obličej, na kterém vyrazily velké rudé skvrny, zase zpět k šéfovi Arturovi.

Takovou reakci na položenou otázku ani DiAn nečekal. Nádoba, dodatečně vkreslená do původní dokumentace pod označením "Zásobník lesní vůně, obsah 5 l", byla určitě nevinná a nemohla mít žádný vliv na mysteriózní selhání tepelně regulačních okruhů. DiAnovi 06 pouze šlo, jako všem robotům, o formální logiku, o upozornění na ne zcela absolutní pravdivost návštěvníkova výroku.

"To je sovětský příspěvek do společného podnikání," řekl konečně přiškrnceným hlasem zástupce společnosti Paradise a masitým ukazovákem zahrnutým jako supí zoban, si jediným škubnutím osvobodil krk z dvojitého krunýře límce a kravaty. Zastavení utrženého knoflíku, zapadl do ostrůvku vlasů na vyšlapaném koberci, zaslechl ovšem jenom DiAn 06.

"Pánové, vidím, že vám musím říct všechno," pan Smith Beddel byl tak zdrcen, že mimoděk zahrnul i DiAnu 06 mezi lidi, "vidím, že vám musím prozradit největší tajemství naší firmy. Po prvotním úspěchu se naše podnikání dostalo do krize," začal vyprávět, "podcenili jsme obtíže, které způsobuje při té činnosti nedostatek gravitace -- "

"No to bych řekl," neudržel se doposud mlčky naslouchající šéf, "kdybyste mě angažovali jako poradce, věděli byste to dříve. Proč myslíte, že jsem se nechal přelozít sem, na Stacionár 06, proč jsem přestal létat na lince, kde bych měl větší výběr? Protože tady je toto," vzal ze stolu list papíru, a teatrálně jej vypustil z ruky. Potištěná čtvrtka, byl to formulář o hlášení nehody, se začala okamžitě třepotavě snášet dolů, i když znatelně pomaleji než na staré dobré matičce Zemi.

"Abych se přiznal," ani po této demonstraci nepustil šéf pana Smitha Beddela ke slovu, "to mi vrtalo hlavou nejvíce -- na co ty lidi lákáte. Vždyť po prvních letech se muselo rozkřiknout, že to nahoře nesto-

jí za nic."

"Udělalí jsme chybu," připustil mrzutě návštěvník, přičemž nebylo zřejmé, zda jeho mrzutost pramení z toho, že se musel přiznat k chybě, nebo z toho, že byl tak neurvale přerušen, "naštěstí ruský partner s takovým vývojem počítal. Měl v ruce trumf a my teprve pochopili, proč trval na tom, abychom náklady na nákup raketoplánů nesli sami, a že on dodá jinou hodnotu. Ona totiž v té nádobě není žádná lesní vůně, ale něco...", tlustý muž se významně nadechl, "... něco jako lidský feromon."

"Cože?!" vykřikl užasle šéf Artur. "Tak ono to skutečně existuje?"

DiAn byl též užaslý, dá-li se tak stav nechápavého zmatku, v němž se ocitl, nazvat. Marně pátral ve své databance po významu slova feromon a rozmluva obou lidí mu opět utekla do pro něho nepochopitelného iracionálna. Jediné, co mohl udělat, bylo přiřadit rozmluvu a nelogické vzrušení šéfa k jinému, stejně záhadnému problému, k problému dvouhrbek -- usmívaly se na něho vědoucím pohledem všech stěn, a DiAn O6 znovu hořce litoval, že nehoda rajčete tak nešťastně přerušila jeho pozorování. Obával se, že již nepřiměje šéfa k opakování akce a k dodržení slibu.

"... je uzavřený prostor raketoplánu ideální pro ověření. Nehrozí katastrofa náhodného úniku a dá se přesně regulovat množství látky. Napřed jsme začali s malými dávkami, ale už i to stačilo zákazníkům ke spokojenosti. A noví klienti se jenom hrnuli. Někteří si ještě stěžovali na kvalitu prožitku, a tak jsme zvýšili dávku, aby se na každého dostalo. My jsme poctivá firma, my dáváme každému za jeho peníze co mu patří..." tady se pan Smith Beddel zarazil, uvědomil si, že to, o čem hovoří, je už vlastně odepsanou minulostí.

Také šéf Artur mlčel, leč jeho myšlenky mu běžely po úplně jiné koleji.

"Poslyšte, pane Smithi Beddele," ozval se po chvíli, jistou dobu totiž trvalo, než jeho myšlenky přes výhybky rozpaků dorazily do stanice vyslovitelného přání, "rád bych od vás koupil trochu toho..., té lesní vůně. Čistě jenom pro

soukromé účely. Nemusel byste mít žádné obavy, jednáme vždy diskretně. Nikdo by se nic nedověděl... Tak co, dohodnem se?"

Tlustý muž se pomalu narovnal a přitom mohutněl, záhyby na jeho šatech se vyhladily jako potah čerstvě naplněného balónu.

"Souhlasím," chňapl po nabízené šanci jako hladový candát po neopatrné běličce, "přenecháme vám jedno balení, a vy zrušíte zákaz letů pro naše raketoplány," dořekl tvrdě.

"Ale to nejde," zakvílel pro změnu šéf Artur, vidina zaručené neodolatelnosti, již na dosah ruky, se rozplývala v zemské dáli, "o tom rozhoduje Vídeň!"

"Žádné lety, žádná lesní vůně!" pravitel rezolutně pan Smith Beddel, opět tuhý ledovec.

"Nevíte, co po mně chcete," kvílel dál šéf.

"Smažte se, třeba se nějaká cestička najde," zasekl pan Smith Beddel hlouběji udičku, a když se nedočkal odezvy, smetl ze stolu do aktovky rušič odposlechu a vztýčil se na sloupovitých nohou, z pod nichž vyplul, jako splávek vyplivnuté udičky, tyrkysový taburetek. I samotného Smitha Beddela zarazila titěrnost věci, na níž seděl. Drahnou chvíli šilhal na ten ubohý taburetek, maje v očích výraz diluviálního ještěra v modrém brnění, jenž právě zjistil, že se dopustil mesaliance, neboť snesl zelené vejce.

"Blížíte se do let, kdy budete naši lesní vůni čím dál tím více potřebovat," vypustil přes rameno poslední střelu, když obezřetně kormidloval ke dveřím, "zamyslete se nad tím. Ať vám ta vaše šikovná mūra pomůže," mrkl ve dveřích na DiAnu O6, "a teď mě omluvte, čas jsou peníze," řekl, a provlékl i zbývající část těla dveřním otvorem.

"Parchant!" ocaňoval šéf Artur jeho obchodní zdatnost, zatímco DiAn O6 zavíral dveře. "Vsaď se, že už sem přišel s úmyslem mě podplatit," oslovil vracejícího se robota, "ale já ty jejich dryáky nepotřebuju," zahlaholil šéf bujaře, leč DiAn O6 neošidil. Dobře zaslechl v jeho hlase tón marného vzteku a lítosti nad uniklou šancí.

A pak byl DiAn O6 náhle oslněn skvělou myšlenkou, která jako blesk čistým

nebem prolétla jeho křišťálově průzračným, ničím již nerušeným, myšlenkovým prostorem. Rychlostí světla propočítával parciální tlaky v jednotlivých větvích ventilační soustavy Paradise Apple a jejich průběhy poté, co záchranné družstvo začalo útroby raketoplánu proplachovat kyslíkem. Jenom okrajově si uvědomil, že právě tento průplach uchránil záchranáře osudu jejich kolegů ze Stacionáru O4, plně se soustředil na to, aby si do všech detailů vybavil napojení nádoby s popískou "zásobník lesní vůně, obsah 5 l". Splní přání svého milovaného šéfa, věděl, musí se ihned ještě jednou pohroužit do nitra Paradise Apple, spočívajícího pokojně v doku stanice a testovaného stále znovu a znovu smečkami zoufalých techniků, dopravených narychlo ze Země společností Paradise, techniků zoufalých z toho, že všechny testy končí pořád stejně -- dvojicí písmen: O. K.

4/ Jelena Nikolajevna, popelavá Venuše v zeleném overalu, kráčela Okružní chodbou, zakřivenou to tubicí, obepínající vnějším prstencem celou kosmickou stanicí Stacionár O6 /a Stacionár O1, O2, O3 atd./. Vyrázila na svou obvyklou podvečerní vycházku a jako vždy si musela háslím z hlavy vyháňet představu veverky, běžající stále dokola uvnitř drátěného bubnu klece. V jejím případě by se sice našlo dost veveráků, ochotných běžet s ní, ale o to by byla tahle náhražková procházka ještě horší.

Muži jsou stejně strašní, vplula do dalšího proudu myšlenek, jak mohou zde, v chrámu samotného lidského ducha a rozumu, vznášejícím se uprostřed vzduchoprázdna, pořád jenom myslet na něco, co má k rozumu tak daleko? Jako by všude okolo nečekala na rozluštění početná, ušlechtilější tajemství přírody.

Slabě vyjekla a tváře jí zalil rumělec, když nenadále před sebou spatřila tu šedostříbrnou mýru, nemravného robota stejně nemravného pána.

"Co si to dovoluješ?!", vyhrkla, když na ni DiAn O6 opět namířil pravou rukonohu, "už zase?!" štěkla, avšak tentokrát nebyla bambulovitá pěst prázdná, v lasturách kovových prstů spočívala jako lesklá

perla aluminiová dóza spreje, a na její hořící tváře -- zase měla před očima tu vzrušivou scénu v kajutě zástupce U.N.S.S. A., -- dopadla chladivá sprška drobných, okamžitě se odpařujících kapiček.

Najednou byla v lese. Zřetelně cítila trpkou vůni jehličí a sladký zápach tlejícího listí. Rozběhla se tam, kde přisnou zelení smrků prosvítala bílá těla bříz. Byla rusalkou, chtěla se jí tančit, strhat ze sebe šaty a proplést se mezi těmi štíhlými kmeny, stát se jednou z těch bělokorých krasavic. Pak si všimla motýla, nádherného motýla s lesklými křídly z tektutého cínu, třepetajícího se vyčkávavě před ní, až bylo vidět sametově černé mřížování na spodní straně jeho křídel. Věděla, že ho musí následovat a odtančila za ním.

Zdálo se jí nekonečně dlouho a zase nekonečně krátko, než ji ten okřídlený Puk dovedl do sluje, kde na ni čekal On, bílý a zářivý král Oberon, nabitý energií mnoha terraelektronvoltů jako rychlý neutron, který přiletěl z hlubin vesmíru, aby ji, nyní ospale se vlnící atom, ve všeničící explozi rozžehl do supernovy a ona pak bude zářit jako milión sluncí...

Šéf Artur se ani nestačil viděsit, když do jeho kajuty za DiAnem O6 vtrhla s rozvášněnými očima Jelena Nikolajevna, neboť i on byl vzápětí zasažen sprškou lesní vůně z hrstí štědrého robota. Poté se DiAn O6 prozíravě uchýlil do kouta a zmuchlal prázdnou dózu do malé bíle lesklé kuličky. Jak spočítal, vyšlo to takto, v nádobě označené "zásobník lesní vůně, obsah 5 l", zůstalo látky proklatě málo, vlastně nic, jenom pět litrů nenasycených par, které musel vymrazit, aby získal dvě kapky nazelenalé tekutiny. Vpravit je do prázdného rozstřikovače od dezodorantu "Planá láska" nebyl již pro DiAnu O6 žádný problém, vždy se staral, aby mezi kolegy z údržbářských provozů měl dost ochotných přátel.

V kajutě zatím vypukl tajfun. V celém prostoru, až ke stropu, vířily vzduchem části oděvu, některé z nich viděl DiAn O6 vůbec poprvé, anebo je znal pouze teoreticky z reklamních stránek dámských časopisů -- kradl je v čítárně, tak daleko ho zahnała touha přijít na kloub záhadným

stykům mezi lidmi typu alfa a typu beta.

Když vířící šatstvo konečně kleslo k podlaze, vyšla v kajutě Luna. Ale ne nadlouho, protože vzápětí byla polapena osmahlým Sluncem /ne nadarmo proflákal šéf Artur většinu pracovní doby ve staničním soláriu/, a pak se DiAna 06, opatrně přihlížejícího z kouta u dveří, zmocnil dojem, že sleduje televizní přenos z Olympijských her -- tradiční disciplínu zápas ve volném stylu. Propletenec všech možných údů měnil v jeho zorném poli vzájemnou polohu tak rychle, až ztratil přehled, co ke komu patří. A ke všemu tomu zmatku se rozešel zvuk s obrazem, jako by nějaký televizní technik šprýmař propojil pohled na zápasící těla se zvuky džungle.

DiAn 06 byl zmaten. Ať se díval sebelíp, smysl konání těch dvou mu unikal. K čemu se tak namáhají? Proč vylučují tolik vody povrchem těla?, dumal a pomalu se v něm rodilo přesvědčení, že i tento desperádský pokus skončí neúspěchem, že ani tentokrát neodhalí příčinu tohoto podivného lidského konání. Nezadržitelně propadal skepsi, když sledoval dvě již zklidněná těla, pomalu se vlnící ve stejném rytmu pohybem, připomínajícím australského domorodce, jenž si rozdělává oheň třením dřívěk.

A pak měl DiAn 06 ten geniální nápad. Přepnul své vidění na infračidlo.

Ihned postřehl ten hutný oblak tepla, vystupující z obou těl, a v okamžiku, kdy tato sebou naposledy křečovitě škubla, projel jeho nitrem jako zářivý paprsek sladký signál ukojené žádosti.

V Ě D Ě L ! ! !

Znal odpověď na první otázku, která ho v poslední době tak trápila.

Lidé se spolu spojují, aby V Y - R Á B Ě L I T Ě P L O ! - chudáci, asi zděděný atavismus po předcích, kteří se nemohli v jeskyních jinak zahřát -- našel si ihned řešení, vyhovující těm údajům z historie lidstva, jež měl uloženy ve své databance.

Avšak co bylo důležitější, znal i odpověď na druhou otázku, na záhadu linky Paradise. Neboť, přesně podle jeho předtuchy, ji řešila otázka první.

Stačilo jenom použít kalorimetrickou

rovnici, dosadit teplotní rozdíl mezi klimatickou teplotou kůže a plně prokrvenými perifériemi, měrné teplo vzít jako pro vodu, odhadnout průměrnou lidskou hmotnost a násobit ji šesti sty osmdesáti, aby bylo DiAnovi 06 jasné, že ubohá klimatizace rajčete a ostatních králičích kotců, navržená na normální lidský metabolismus, nemohla zvládnout ten osudný přírůstek, o něch pár příslovečných kapek, kterými přetéká číše.

Okamžitě věděl i geniálně jednoduché řešení. Stačí přetříť trupy raketoplánů na černo, ovšem za předpokladu, že se bude startovat v noci a celý let bude probíhat ve stínu Země. Avšak to budoucím klientům linky Paradise vadit nebude, usuzoval DiAn 06 z toho, jak ti dva, ležící malátně na gauči, vůbec nevnímali jeho přítomnost, o ostatním okolí ani nemluvě.

Brno, září 1987

USHER III

ANeb

DISNEYLAND je POUŤOVÁ

ATRAKCE PRO DĚTI

III

František Knápek

Reklamy, reklamy a zase reklamy. To je jedna z tváří Spojených států. Ať se podíváte kam chcete, a na co chcete, všude je najdete. Jsou předobrazem amerického života, byznosu i myšlení. Valí se na člověka jako barevná lavina, hrozící rozdrčením nebo alespoň zadušením. Nejprve pastva pro oči, ha-konec si zvyknete a přestanete je zcela vnímat. Je to směšné, když se mozek musí bránit výplodům jiných mozků.

POZOR!!! NOVINKA!!!

NEMÁTE STRACH? NAVŠTIVTE DŮM USHERŮ!!!

NAVŠTIVTE DŮM HRŮZY!!! PROŽIJETE CHVÍLE

NEFALŠOVANÉHO STRACHU A NAPĚTÍ!!!

SETKÁTE SE S ŽIVÝMI PŘÍŠERAMI ZE SVÝCH

OHROUŠENÝCH HORRORŮ A POHÁDEK!!!

DISNEYLAND JE POUŤOVÁ ATRAKCE PRO DĚTI!

Jen Dům Usherů je tou pravou atrakcí pro dospělé se silnými nervy a zdravým srdcem. Strávíte u nás týden, na který do konce svého života nezapomenete. Ohlaste se osobně v Domě Usherů, nebo písemně na adrese: USA, Miami

Tyto reklamy a několik dalších jim podobných, mě zaujaly na Floridě. Byla to poslední část USA, kterou jsem chtěl navštívit. V pronajatém autě jsem procestoval nejpřítažlivější turistická střediska. Byl jsem v New Yorku, Washingtonu, Chicagu, Detroitu, Los Angeles, San Francisku, Las Vegas, Houstonu a v desítkách dalších měst. Nikde nebyly takové reklamy! Z dálničných poutačů, novin a časopisů se na mne šklebily a usmívaly barevné kresby ježibab upírů, bludiček, Godzily, King Konga a jiných známých monster.

Nemusel jsem se dlouho rozhodovat. Jednotvárná turistika mě začínala nudit a tohle byla vítaná změna. Duševní osvěžení ve fiktivním

domě Usherů. Mé dětské noční můry už dávno odletěly. Nebál jsem se ničeho. Nemusel jsem mít obavy ani o své vynikající zdraví. Chtěl jsem dokázat sobě i majiteli Domu hrůzy, že se nebojím umělých strašidýlek. Komu by nahnaly strach? Snad jenom malý štem, nebo hlupákům! Brzy jsem byl na cestě k Domu Usherů. Cestování autem se mi vyplatilo, protože Dům hrůzy ležel mimo hlavní dopravní tepny. Jel jsem beze spěchu, směr mi spolehlivě ukazovaly poutací tabule. Blížil se večer, když mě označení donutilo odbočit z pohodlné dálnice na silnici přecházející v úzkou, prašnou a klikatou polní cestu. Výrazně se také změnilo okolí. Všude kolem se až do nedohledna rozkládaly bažiny a močály. Neutěšená, ponurá krajina vyvolávající tíseň. To mě samozřejmě nepřekvapilo. Něco podobného jsem očekával.. Slunce zapadlo, terénní nerovnosti vrhaly dlouhé a strašidelné stíny. Na močály se začala snášet jemná mlha. Asi dvě míle před Domem hrůzy mě na chvíli zastavila automatická závora, která uzavírala cestu. Byla to vlastně sklopná část vysokého plotu, který se táhl napříč bažinami, a jak se zdálo, neměl konce.

Dům Usherů předčil všechny mé představy. Když se najednou objevil před autem, zaplavila mě směsice pocitů nepatřících do kategorie zrovna těch nepříjemnějších. Byla to mohutná, ponurá, nesmírně vyhlížející budova s vlhkými, popukavými zdmi. Hned za domem hladově zíval močál zdobený zelenožlutými rákosami. Slunce kleslo pod obzor a krajinu i dům pohlcovala tma. Byl nejvyšší čas ohlásit se k návštěvě. "Vítám vás v Domě Usherů, pane....pane..." Tak mě uvítal čiperný, štíhlý muž s knírkem a vlnitými vlasy. Svým vzezřením mi někoho připomínal. "John Arrow", představil sem se. "Cestuji po USA a přilákala mě vaše reklama strašidelného domu. Rád se přiznávám, že se na pobyt u vás velice těším". Můj hostitel se usmál. "Dovoďte, abych se vám také představil? Jmenuji se Edgar Allan Poe". A aniž vzal na vědomí můj údiv, pokračoval: "Ještě nejste naším hostem. Nejdříve je třeba vyřídit některé formality. Musíme vyřešit finanční otázky, vyplnit váš pobytový dotazník a dostanete nezbytné informace k zajištění své osobní bezpečnosti. Nezbyvalo mi nic jiného, než posadit se do křesla v přijímací hale a pustit se do vyplňování

nejpitomějšího dotazníku, který kdy spatřil světlo tohoto světa. Po vyplnění osobních údajů, bydliště, majetkových poměrů a zdravotního stavu, následovaly otázky sloužící k pobytu v Domě hrůzy.

Kterého strašidla jste se v dětství nejvíce bál?

Čím vás strášili rodiče, když jste večer zlobil?

Vypíště své nejoblíbenější pohádky.

Čtete horrory?

Zdávají se vám hrůzostrašné sny?

Bojíte se zubaře?

S kterým strašidlem se chcete u nás setkat?

Který film vás nejvíce poděsil?

Chtěl byste mít harém?

V jakém čase uběhnete sto yardů a dvě míle?

Jste členem hnutí obránců míru?

Nechtěl byste si vystřelit na prezidenta USA?

Která smrt se vám zdá nejpříjemnější: oběšení, utopení, gilotinování nebo na elektrickém křesle?

Jak vysoko skočíte do výšky?

Máte rád pavouky a hady?

o byste dělal, kdyby vás aligátor stahoval za nohu do vody?

Vzal byste si za ženu boxerku?

.....

To byla jenom část otázek, na které jsem musel odpovědět. Adgal Allan Poe mě stále sledoval, ani na chvíli mě nenechal o samotě. Byl skutečně velmi podobný americkému básníkovi a zakladateli horroru. "Vidím, pane Arrowsi, že jste s vyplňováním dotazníku hotov. Teď mi dovolu, přednést několik informací o zbývajících náležitostech. Můj hostitel byl důkladný a zřejmě nerad ztrácel čas. Ostatně i já zastávám názor, že čas jsou peníze.

"Pobyt v Domě Usherů je týdenní a nejde jej zkrátit, ani prodloužit. Jen za výjimečných okolností se můžete stát opět naším hostem. Uniknout odtud nelze. Plot, který jste při příjezdu viděl, je nabit el.proudem a měří 180 cm. Ocelová závora se otevírá jen na můj pokyn z Domu Usherů. Jediná cesta vedoucí do těchto míst je ta, kterou jste přijel. Lemují ji bezedné močály plné aligátorů. A nakonec to nejlepší! Po západu slunce vypouštíme psa Baskervillského, bludičky, vodníka a vikodlaka. Například v této chvíli už není venku co pohledávat. To mi můžete věřit! Nezachránila by vás ani kapota osobního auta",

Skvěle jsem se bavil a výklad svého průvodce nebral vůbec vážně. Bylo to opravdu výborně vymyšleno. Pitomý dotazník mne měl psychicky zviklat a sdělení o nemožném útěku zcela dorazit. Zřejmě jsem měl zmáknout, než uslyším cifru, kterou bude stát zdejší pobyt. Pobaveně jsem se usmál. "Nesmějte se, pane" napomenul mě Poe. "To, co jsem vám říkal, není legrace. Brzy se o tom sám přesvědčíte. A neříkal jsem to ani proto, abych z vás vyrazil peníze". "Vy čtete mé myšlenky", vykřikl jsem.

"Ano, pane, a umím toho ještě daleko víc. Teď mi laskavě podepište návštěvní smlouvu, pojištění a vyjádření, že jste sem vstoupil zcela dobrovolně. Týdenní pobyt stojí u nás i s pojištěním tisíc dolarů. Věřte, že za to, co zde prožijete, to není mnoho. Dům tvoří jenom tato budova nad zemí. Podzemní prostory jsou mnohem rozlehlejší. Tvoří je energetická část, parkoviště automobilů, nemocnice, elektronické a výpočetní oddělení, denní noclehárna našich příšer, bar, sauna, prostorové kino, herny, strašidelné scény a další zařízení. Pokud se nám nepodaří vás alespoň jednou pořádně vystrašit, obdržíte své peníze zpět".

Byl jsem šokován Poeovou schopností číst cizí myšlenky a ohromen údaji o podzemním vybavení Usherova domu. Tyto nové okolnosti ještě více podněcovaly můj zájem a fantazii. Jaká tajemství skrývá Dům Usherů, ve svém podzemí? Jak budou vypadat "živá" strašidla, které slibuje reklama? Čím chtějí majitelé a zaměstnanci této hrůzostrašné atrakce polekat konzumenta tele. izních, filmových horrořů? Vraždy, násilí a strach jsou přece stále běžnější i v normálním životě. Bez dalšího uvažování jsem předložená podepsal a zaplatil požadovaný obnos šekem. "A teď vás, pane Arrowsi zavedu do vašich pokojů. Vybral jsem vám apartmá na západní stranu domu v prvním poschodí. Západní vyhlídka je mnohem nevlídnější. Východ slunce je symbolem zrození a naděje. Vám budou daleko více vyhovovat rudé západy slunce v zajetí mlh, doprovázané neustálým bubláním močálu, šuměním rákosí a skřehotáním žab. Výklad E.A.Poea jsem vnímal jen povrchně. Zaujalo mne vybavení domu. Vše bylo přepychově zařízeno. Vrazející podlahu, točité schodiště pokrývaly nádherné koberce a na

stěnách visely vzácné obrazy. Stejně byly zařízeny i mé pokoje. Navíc zde byl těžký, tmavý nábytek historické hodnoty, křišťálové lustry, benátské zrcadlo a dřevěná postel s nebesy. Závěsy kolem oken a nad postelí byly z rudého brokátu. Edgar Allan Poe mi ještě před odchodem dal poslední informace.

"Za chvíli vám pošlu výtahem večeři. Tuto noc budete ještě nerušeně spát. Dnes ano! Zamykat se nemusíte. Zde je to opravdu zbytečné. Kdybyste něco potřeboval, můžete mi zatelefonovat. Myslím si, že budeme přátelé a tak si nedělejte problémy s mým dlouhým jménem. Říkejte mi Edgare. Mě to vadit nebude. Já totiž nejsem člověk jako vy, ale kyborg. Vy jste dnes našim jediným hostem. Další hosté přijedou až zítra. Teď vám přeji dobrou noc".

Má první noc ve strašidelném domě nebyla vůbec dobrá. Ještě před ulehnutím do postele jsem si prohlédl knihovnu, jež byla součástí nábytku a obrazy. V knihovně byly jen horrory, báje, tajemné příběhy, pověsti a pohádky. Obrazy byly kopiemi alegorických výjevů Hieronyma Bos. Dlouho jsem nemohl usnout. Hlavou mi vířily myšlenky hnané zvědavostí. Cizí, starodávné a tajemně zkomponované prostředí vyvolávalo ve mně zvláštní tíseň. V domě se ozývaly kroky a nevysvětlitelné zvuky jakoby prostupovaly celou budovu. Protože bylo dusno a horko, musel jsem otevřít okno. Teprve pak mě ukoľébala únava a na chvíli jsem usnul. Probudila mě strašná bouře. Blesky, jeden za druhým protínaly oblohu a Dám Usherů se chvěl a duněl v rachotu hromu. Jeho stěny i bažiny kolem nelítostně bičovaly prudký liják. Déšť padal otevřeným oknem i do mé ložnice. Nesbývalo nic jiného než vstát a okno zavřít. Když jsem přistoupil k oknu, ozvalo se z bažin příšerné vytí, při kterém mi tuhla v žilách krev. Podíval jsem se směrem odkud se ozvalo a uviděl postavu vysokého člověka běžícího přímo k Domu Usherů. Zastavil se pod mým oknem a vztáhl ke mně své dlouhé ruce. Až dosud jsem ho pořádně neviděl. Když však další blesk ozářil krajinu, zařval jsem leknutím a přirazil okno. Muž pod oknem měl děsivě znetvořený obličej, v otevřených ústech mu svítily dlouhé, žluté zuby a ruce kterými škrábal do zdi byly vyzbrojeny ohromnými drápy. Byl to vlkodlak.

Den po prožité bouřlivé noci a střetnutí s vlkodlakem proběhl ještě normálně. Přijeli další hosté a byli Edgarem poučeni stejným způsobem jako já. Teprve večer se Dám Usherů probudil. Celá stavba i se svým podzemím se proměnila v obrovské bludiště, které nemělo konce, protože se neustále měnilo. Místa, která ještě před chvílí existovala zmizela beze stopy a na jejich místě se objevovala nová. Do bludiště mě vlákala dívka, která mi těsně po setmění zabušila na dveře. Byla neobyčejně krásná a prosila o pomoc. Který muž by odolal a nepomohl tak pěknému přízraku? Určitě to byl přízrak neto bludička, protože mi cestou do přízemí najednou zmizela. Rychle jsem seběhl dolů, tam kde byla dříve přijímací hala. Schodiště za mnou zmizelo a byl jsem v pasti spolu se skupinou deseti nových hostů, kteří tu byli vlákání podobným způsobem. Nebyl čas na seznámení a vysvětlování. Podlaha místnosti začala rychle klesat do podzemí strašidelného domu. Nikdo nevěděl, co nás čeká. Všichni hosté se zatím vesele bavili. Čekali určitě podobné zábavy, jaké jsou časté v lunapareích. Já jediný jsem se tak dobře nebavil. Nebylo mi totiž jasné, do jaké míry budou strašidelné scény jež měly přijít jen pouhým strašením. Coś mi říkalo, že následující události budou až příliš skutečné. Byl jsem bohatší o setkání s vlkodlakem. Konečně se podlaha pod námi zastavila. Byli jsme v obrovské, válcovité místnosti bez jakéhokoliv východu. Nad našimi hlavami ve výši deseti metrů se ze zdi pomalu vysunula ocelová deska, vytvořila pevný strop a asi metr pod ní se otevřel veliký otvor. Prostor oživilo rozptýlené světlo vyzařované ze stropu a stěn. Ve chvíli, kdy se nic nedělo, jsem si stačil prohlédnout ostatní hosty. Zřejmě všichni přicestovali v párech, protože tu se mnou stálo pět mužů a pět žen. Najednou jsme uslyšeli hukot obrovského množství vody a z otvoru pod stropem začal padat mohutný vodopád. Rychle stoupající, vířící voda, vytvořila silný vír. Všichni jsme si ce uměli plavat, ale nikomu nebylo jasné, jak dlouho se udržíme nad hladinou a co se stane, až voda zcela zaplní naše vězení. Zoufale jsme plavali, chytali se za končetiny ve snaze zachytit se něčeho pevného. Někteří z nás křičeli o pomoc. Netrvalo to dlouho a docházely nám poslední síly. Přítok vody však náhle ustal. Ještě chvíli jsme se točili ve vodním kolotoči malého Maelströmu, než se jednomu

z mužů podařilo dostat do přítokového otvoru a jednoho po druhém nás k sobě vytahoval. V tom okamžiku se hladina nádrže prudce rozvlnila a objevil se obrovský bílý žralok. Jeho zjevení vyvolalo děs a paniku. Všichni najednou jsme chtěli uniknout. Křik, ječení žen, násilí a spěch nám spíše uškodil. Obětavý zachránce byl znovu stržen do vody a stal se první obětí vodního dravce. Než se devíti z nás podařilo vlézt do propusti, zabil žralok ještě jednu z žen. Následoval náš útěk od krvavého jezera mokrou chodbou, vstříc nečekanému. Byli jsme unavení, mokří a psychicky zdrčení. Nebylo jiné východisko, než jít vpřed. Chodba za námi se uzavírala kovovými uzávěrami. Naše cesta mírně stoupala a končila na hřbitově. Tam na náhrobcích seděli Ghúlové a živili se masem lidských mrtvol, které vyhrabali z hrobů. Všude kolem se válely zbytky jejich ohavné hostiny. Hřbitovem vedla jediná přístupná cesta, kterou se dalo projít a uniknout tomuto odpornému divadlu. I tady si vybrali Ghúlové dvě oběti. Po honičce mezi hroby chytili dalšího muže a ženu, hodili je do prázdných hrobů a jámy zakryli náhrobními kameny. Pohřbení zažívali jim nemohli uniknout. V další části bludiště na nás číhal les se svými nástrahami. Dvou mužů se tu zmocnily divoženky a začaly se s nimi divoce tančit. Vřískaly, ječely, podupávaly nohama, svůj tanec stále zrychlovaly, aniž zajatce na chvíli pustily. Oba byli odsouzeni k smrti utancováním. Náhle se mezi nás snesla ve své stoupě ježibaba, uchopila jednu z žen za vlasy, omráčila ji palicí a odletěla s ní pryč. Zůstali jsme čtyři. Než se nám podařilo uniknout z lesa, staly se dvě zbývajících ženy obětmi King Konga. Posledního muže chytil jednooký Kyklop. Z celé jedenáctičlenné skupiny jsem zbyl sám. Utekł jsem Kyklopovi. Moje radost netrvala dlouho, ale jen krátkou chvíli. Vběhl jsem do místnosti bez jakéhokoli vchodu. Jedinou rekvizitou zde byla černá, dřevěná rakev, ležící při protilehlé straně. Její víko se začalo pomalu zvedat. Když se odklopilo, spatřil jsem nejděsivější strašidlo svého dětství, upíra Drákulu. Náhle jsem pochopil, že dál není kam utíkat. Že tato hra musí být dohrána až do samého konce. Nedokázal jsem se bránit, ani křičet. V té chvíli, kdy se mi rákula zakousl do krku, jsem ztratil

vědomí.

Ráno jsem se probudil ve svém pokoji. Bylo to neuvěřitelné, já jsem žil. Denní světlo smazávalo strašidelné zážitky noci a začala se mi vracet lepší nálada. Určitě to byl sen! V Domě Usherů používají speciálních plynů k vyvolávání halucinací. Zazvonil jsem do recepce a požádal Edgara, aby ke mě přišel. Hned jak se objevil, musel vzdorovat mému obvinění.

"Poslyšte, Edgare, myslím, že jsem přišel na ten váš trik se strašidelným domem. Používáte halucinogenních plynů a žádné slibované příšery neexistují. Všechno je to tady podvod a humbuk!"

Edgar Allan Poe mě zavedl k zrcadlu.

"Podívejte se na svůj krk, pane. Pokud vám to nebude stačit, mohu k vám ihned pozvat hraběte Drákulu".

Nedůvěřivě jsem se do zrcadla podíval. Na mém krku byly dvě ranky po kousnutí upírem!

"Ale...Edgare! To je přece šílenství! Jestliže je to pravda, zodpovídáte za životy všech hostů, kteří zahynuli přímo před mými očima. Z toho se bude majitel Domu Usherů zodpovídat!"

"Myslím, pane, že to nebude nutné. Za chvíli bude prostřeno ke snídani ve společné jídelně a tam se s přáteli opět setkáte. Věřím, že si budete mít o čem povídat. Během dne jsou vám k dispozici všechna zařízení strašidelného domu. A teď mne omluvte, jako správce mám mnoho povinností."

Den ve společnosti nových přátel ubíhal jako voda. Celý čas jsme věnovali povídání o prožití noci. Na společenská zařízení Domu Usherů zatím nebyl čas a nálada. Pohromadě nám bylo dobře, měli jsme pocit větší bezpečnosti. Všichni jsme chápali, že se nám zde, ve strašidelném panoptiku nic nemůže stát, pokud nedojde k selhání techniky. Elektronické příšery, řídící centruma především Edgar, který je hlavním mozkiem tohoto strašidelného světa, byl zkonstruován tak, aby neublížil člověku. To se nám zdálo samozřejmé. Přesto bylo jisté, že při dalším "představení" opět propadneme panice. Co si na nás Edgar vymyslí? Nevěřili jsme, že se bude předehrávat noc opakovat. To by bylo příliš primitivní. Předváděná monstra byla naprosto dokonalá a nejednala s námi vůbec v rukavičkách. Tušili jsme, že do konce týdne psychicky nevydržíme. Už proto se naše nálada s nadcházejícím večerem pokazila.

Večer nás Edgar znovu vlákal do bludiště. nedalo mu to ani moc práce. Stačilo trochu dýmu, ohně a křik, že strašidelný dům hoří. Všichni do jednoho jsme mu naletěli a putovali do strašidelných scén v podzemí. Pro tento večer jsem si vymyslel taktiku prvního sežrání. Ten, kdo se stane první obětí je vlastně ve výhodě. Nemusí prožívat všechny strašidelné výjevy a drastické situace. Dnes nebudu utíkat, nebudu se bránit. Jenom aby monstrum, co se nejdříve objeví bylo trochu přijatelné. Má taktika mi vyšla jenom z poloviny. Stal jsem se první obětí, ale nezávisle na své vůli. Úvodní scéna se odehrála v horách, kde nás překvapil nenasytný duch skandinávského severu, Troll. V kritické chvíli jsem utíkal, řval hrůzou a bojoval jako lev. Bil kolem sebe pěstmi a kopal nohama, když mě sevřel do své obrovské dlaně. Bránil jsem se zuřivě až do té chvíle, než mi ukousl hlavu. Ihned po probuzení jsem si zavolal Edgara. Bylo nanejvýš nutné, aby mi něco vysvětlil. Strašně mě totiž bolela hlava a krk. Jen jsem si vzpoměl na své noční zážitky, napadlo mě něco úděsného! Po sání upíra mi zůstaly na krku dvě ranky. Běžel jsem k zrcadlu. Bylo to strašné! Můj krk obtáčela růžová jizva. Selhaly mi nervy a začal jsem ra Edgara křičet. "Já už tu nezůstanu ani hodinu! Přece se nenechám zmrzačit! Podívej se na mě, ty umělý zázraku, jak vypadám! Váš Troll mě pokousal. Chci okamžitě pryč!" Edgar Allan Poe se klidně usmíval a vyčkával. "Je mi to hrozně líto, pane, ale máte zapláceno na celý týden. Poníže vám už nemohu vrátit. Vyčerpal jste je za setkání v Trollu. On vám totiž opravdu ukousl hlavu. No a vidíte, nic vám nechybí. Jste tu na podobné nehody připraveni. V naší nemocnici vás dali opět do pořádku. Nepropadejte panice. Rána se za několik dní zacelí tak, že to vůbec nepoznáte. Nenahraditelný je jen váš mozek. Ostatní orgány můžeme znovu vypěstovat, nebo nahradit umělými".

Nezmohl jsem se na žádnou odpověď. Zaplavila mě vlna hrůzy. Má smrt i smrt mých nových přátel byla tedy skutečná! Pokud zde zůstanu, musím ještě několikrát zemřít. Odhodlal jsem se k poslední otázce:

" Jestliže je to všechno pravda, potom si i hlupák může spočítat, že náš pobyt je mnohem dražší, než tisíc dolarů. Můžeš mi říct, kdo je majitelem Domu Usherů?"

" V tomto směru vás nemohu uspokojit, pane Arrowsi, Plním jen uložené úkoly. Podle vašich reakcí soudím, že velice úspěšně. Velmi pečlivě jsem připraven i na následující noci. Rozhodl jsem se pro útek. Na další pobyt v Domě Usherů mi chyběla odvaha. Jediná cesta k úniku vedla oknem do bažin. Jestliže močál unesl vlkodlaka, musely tam být cestičky, po kterých se dá projít. Bylo důležité promyslet nejvhodnější dobu k útěku a způsob jak se dostat do močálu. Nakonec jsem se rozhodl pro půlhoďinu před setměním, kdy strašidelný dům odpočívá před svým probuzením. Ke spuštění z okna mi poslouží lano z roztrhaného prostěradla z brokátu.

Celý den jsem strávil ve společnosti milovníků hororů. Nálada, která mezi námi panovala, mi byla silnou pobídkou k uskutečnění zoufalého plánu. Po vyslechnutí zážitků z druhé noci mě nemohli zastavit aligátoři, ani vysoký, drátěný plot nabitý elektřinou. První část plánu mi vyšla dokonale. Na improvizovaném laně se mi podařilo spustit dolů a obejít močálem Dům Usherů. Po cestě jsem běžel jako vítr. Byl to boj s časem. Slunce zapadalo a blížila se chvíle, kdy za mnou vyběhnou hlídači. To pomýšlení mi dodávalo síly. Asi v polovině cesty k plotu jsem uslyšel vytí svých pronásledovatelů. I přes mé největší úsilí se rychle přibližovali. Neodvážil jsem se ohlédnout. Do posledních desítek metrů a závěrečného skoku přes plot jsem vložil nejen poslední síly, ale i zoufalství a hrůzu. Podařilo se to! Rozplácl jsem se jak široký, tak dlouhý na druhé straně plotu. Zdálo se mi, že mám polámaný všechny kosti v těle. Když se mi podařilo s hekáním a naříkáním postavit, stál přede mnou Edgar Allan Poe. "Pane Arrowsi, přijměte prosím můj nejhlubší obdiv. Musím přiznat, že děláte čest svému jménu. Zažil jsem už spoustu věcí, to mi můžete věřit, ale váš výkon je opravdu výjimečný. Dovolte, abych vám blahopřál. Po dvou dnech pobytu v Domě Usherů, mokrý, zablácený, jste uběhl dvě míle ve vynikajícím čase, na sto yardů jste si vytvořil osobní rekord a do výšky skočil stodevadesát centimetrů. Za tento mimořádný výkon vás znovu zvou do Domu Usherů a prosím, abyste byl mým osobním hostem".

LADISLAV MUŠKA

Vážený pane kapitáne, nepokládejte prosím můj dopis za svědectví, které vnese rozhodující světlo do případu Mariana Vlhy, který jste na naší fakultě vyšetřoval. Považujte jej spíš za osobní glosu, která není určena k tomu, aby se objevila ve spisech. Jsem přesvědčen, že Vlha nebyl zavražděn, ale existuje. Všimněte si prosím, záměrně netvrdím, že žije.

Vzpomínáte si, že když jste ve školním sekretariátu uviděl Vlhovu fotografii, zeptal jste se mne: "Poslyšte, neměl ten chlapec nějakou divnou hlavu?" Jeho lebka skutečně byla značně zdeformovaná, jakoby vychýlená z osy, po porodu kleštěmi. Sčesával si vlasy na opačnou stranu, ale jinak se nezdálo, že by to nějak zvlášť skrýval. A aby tím trpěl, to už vůbec ne. Naskytá se otázka, zdali právě mozek zformovaný zvláštním tvarem hlavy nebyl příčinou jeho nevšedních schopností.

Je zřejmé, že po matce žádný takzvaný talent nezdědil. Paní - nebo lépe řečeno slečna Vlhová, hodí-li se takový titul na prostou ženu pracující v zemědělství - je bigotní katolička. Před devatenácti lety, když plela sama v dešti družstevní jahody pod vrchem Kameňákem, prý měla vidění. Jistě je, že při něm otěhotněla. Vesnickým ženským, které se jí podrobně vyptávaly, sdělila, že muže jí přivedla panenka Maria z jedné z maličkých jeskyní, které zbyly při úpatí po dolovacích pokusech.

Pátrat po jeho otci je marné, i v církevní matrice je zápis Pater incertus - otec neznám. Ano, Marian Vlha byl pokřtěn a až rubriku náboženské vyznání ve školním dotazníku nechal - patrně na něčí dobrou radu - prázdnou, dozvěděl jsem se, že donedávna občas provázel matku na pobožnost. V obci Šáchoří, kde se narodil a měl trvalé bydliště, je u hřbitova barokní kostelíček, kam jezdí děkan z města sloužit mši, zdá se, že v poslední době už víceméně jen

kvůli Vlhově matce.

Případá mi, jako by i zemědělské družstvo v Šáchoří, obci o stoosmdesáti číselích, posunovalo případ do oblasti jakéhosi osudového happeningu. Jézédé se původně nazývalo Rozvoj, avšak při vnitrokrajo-
vé delimitaci se dostalo do sousedního okresu, kde už jedno družstvo Rozvoj bylo, a to v obci daleko větší. Proto bylo šáchořské družstvo přejmenováno na Pokrok. Družstevníci zareagovali po svém a říkají svému jézédé Rozkrok. Jistě to víte, byl jste v Šáchoří u Vlhovy matky a přeptával jste se po okolí.

Vlha vychodil čtyři ročníky vesnické jednotřídky, pokračoval na základní škole v sousedním městečku a dostal se na gymnasium v okresním městě. Odmaturoval s vyznamenáním. Na doporučení ke studiu na vysoké škole si přinesl poznámku: Je svérázný. O tom, čím nebo jak se jeho svéráznost projevuje, se poznámka nešířila. Přijímací komise ji nebrala v úvahu; to okresní gymnasium nemá příliš dobrý zvuk.

Jestliže ho však na střední školu a k maturitě jako dobrá sudička provázela skutečnost, že matka byla každoročně vyhlášována nejlepší pracovnící okresu v zemědělství, pro nás to znamenalo jen polovičku předpokladů, které vytvářejí fenomén zvaný původ. Naše škola si zakládá na tom, že její žáci a tím i žáci jejích žáků budou neprodyšně izolováni od pojmu křesťanství a od osoby jeho zakladatele.

Byl jsem členem přijímací komise. Předsednictví se pro závažnost případu ujal sám děkan. Poznal jste ho, plešatější malý muž, jehož obtloustlost je stravována strachem, aby nám někdo shora něco nevytkl. Převracel v rukou listy posudku z místa bydliště, kde byla víceméně zašifrována zmínka o náboženském cítění Vlhovy matky. Ten posudek jsem znal, psal jej můj známý.

"Poslyšte, Vlho," zeptal se děkan rezervovaně, "proč se ucházíte o přijetí na pedagogickou fakultu?"

Čekal samozřejmě zaklínací formule o tom, k čemu a jak chce vést mládež, formule dokonale zbytečné, v potu tváře nastudované pro tuto chvíli. Víte to o nich a požadujeme je. Hubený dlouhán Vlha na něho upřel zasmušilý pohled vodově blýdých očí a pro-

mluvil chraptivým basem:

"Buď učít v Šáchoří."

"Proč právě tam?"

"Protože učitel je děsnej blbec."

Komise sebou trhla. Děkan pokračoval se zvýšenou opatrností:

"Z jakého důvodu pokládáte učitele v Šáchoří za..."

"Blbce?" dopověděl Vlha. "Podívejte se, on dokáže všechno jenom pojmenovat. Nemá na to, aby vysvětlil princip, na jakém věci fungují."

Děkan vyhlásil přestávku. V Šáchoří bydlí můj přítel, bývalý ekonom velkého závodu, po roce 1969 účetní, nyní vedoucí finanční účetny JZD Pokrok. Tvrdí, že je mu tam bláze. Věděl jsem od něho, že místní učitel je staromládenecký mrzout, který ožívá pouze při mariáši. Dosáhl v kartách pověsti odborníka a stává se, že karbaníci z hospody vtrhnou při vyučování do třídy, aby jim spočítal, kolik stojí prohraná flekovaná stovka se sedmou. Tuto okolnost jsem šéfovi našeho ústavu sdělil.

"Nojo, ale stejně," poznamenal téměř lidsky. "Říct o učiteli, že je blbec..."

Rozhovořil jsem se o situaci ve školství. Nadměrná feminizace, a přitom dívky, které u přijímacích pohovorů vyslovují nejkrásnější předsevzetí, se učí zpívat a touží existovat za patnáct stovek měsíčně v operním sboru krajského divadla. A naši mužští absolventi? Kdo z nich chce učit na vesnici? Děkan ohlásil konec přestávky.

"Vlho, komise rozhodla o vašem přijetí..."

První den nového školního roku na fakultě je tradičně věnován takzvané organizaci studia. Pokaždé se totiž ukáže, že rozvrh přednášek a jejich rozdělení mezi vyučující, to vše, kvůli čemu nastupují učitelé o tolik dříve než žáci, se nedá použít a musí se od základu přepracovat. Toho využil vedoucí katedry hudební výchovy docent Růžička, aby shromáždil fakultní pěvecký sbor a doplnil jeho řady, prořídle odchodem absolventů. Zatímco se sbor scházel do velké posluchárny, přehrával si posluchač pátého semestru Pouček cosi na malém magnetofonu.

Pouček, na rozdíl od vrstevníků, kteří propadli nevkusu zvanému disco, pěstuje vážnou hudbu. Kdysi se nedostal na AMU, obor skladba a dirigování. To mu však nebrání, aby se při hodinách hudební výchovy netvá-

řil zasvěceně. Ovládá několik nástrojů, slušně zpívá a dokonce se dal slyšet, že má zkomponovanou operu.

Vlha se k němu přiklátil a zajímal se, co poslouchá.

"Schönberga," odbyl ho Pouček. "Dvanáctitónová soustava. Tomu bys nerozuměl."

"Jak to, dvanáctitónová?" nedal se odradit Vlha. "Vysvětli mi to. Počkej, nemusíš. On asi nepoužívá oktávovou stupnici, že?"

U rozhovoru jsem nebyl, podávám jej, jak mi byl interpretován. Nato prý docent Růžička konstatoval, že těleso je jakž takž pohromadě. Oznámil, že sehnal partituru ruské písně Ej uchněm v úpravě pro sbor donských kozáků a nejslavnějšího světového basistu Šaljapina. Rozdal party a přehrál skladbu z unikátní gramofonové desky.

"Na veřejná vystoupení získáme pro sólový part někoho z divadla. Kdyby se ho chtěl zatím někdo ujmout..."

"Já to zkusím," přihlásil se Vlha.

Za chvíli se chodbou ozval dusot a křik. Růžička vtrhl do sborovny, kde jsme za jeden den museli přeorat, co jsme dokonale připravili během čtrnácti.

"Pojďte všichni!" volal. "To je fantastický. Fan-tas-tic-ký!"

Docent Růžička je navzdory elegantnímu zjevu cvok. Krásný blázen do muziky a člověk, který nikdy nikoho nepodtrhl. Všichni ho máme rádi. S úsměvem jsme ho následovali do velké posluchárny. Růžička udal akord a zvedl paže. Zprostřed sborového brumenda zazněl výbušný temný hlas. S respektem jsme zíreli na vyčouhlého mladíka s pokřivenou lebkou.

"Slyšíte to?" jásal Růžička. "Vlho, vy byste moh zpívat na kterémkolí jevišti u nás. až vám zesílí fond, poperou se o vás La Scala s Metropolkou."

"Ale né, pane profesore," odmítal Vlha. "To je úplně jednoduchý, stačí přijít na princip, jakým Šaljapin tvořil tón, to nazální nasazení, víte? Mě spíš zajímá to, co mi pověděl Pouček o Schönbergovi, ta dvanáctitónová soustava. Dá se sestavit i dvacetitónová. Řek byste, že to nemůže la-
dit, ale když si porovnáte kmitočty jednotlivých tónů..."

Sedl ke klavíru a začal hrát. Nevyznám se ve formálních výbojích hudby. Tehle byla moderní skladba s mrazivě krásnou

architektonikou.

"Netušil jsem, že jste takový klavírista," obdivně vzdychl Růžička.

"Ale to né," bránil se Vlha. "Princip klavírní hry znám, ale musel bych cvičit techniku, etudy a tak."

"A co jste hrál?"

"To mě jenom tak napadlo," odmávl to Vlha, zatímco ubožák Pouček, který o kmitočtové frekvenci tónů měl jen matné povědomí, se div nekácel do mdlob. Na hezké Růžičkově tváři se usadil slavnostní majetnický úsměv.

"Vlho, jseš můj!"

Ruštinařka je citlivá baculatá dívka, které dokonce i studentky říkají naše buchtíčka. Je rodilá Ruska a přestože žije v Čechách od dětství, neodnaučila se tvrdě -l- a vynechávání některých hlásek. Nazítří se vrátila z hodiny ve stavu oslnění, zčervenalá vzrušením.

"Ten Vl.a, ten Vl.a," hlásila nadšeně na celou sborovnu. Chvilí trvalo, než jsme porozuměli. Přehrála prý studentům z magnetofonu nějaké ukázky literatury. Vlha se jí ne zrovna v souvislosti a tím zeptal: "Paní profesorko, ten Šaljapin, co nám ho včera pouštěl pan docent Růžička, nezpíval čistě rusky. Mohla byste mi k tomu něco říct?"

"Fjodor Ivanovič Šaljapin, Vl.o," vysvětlila mu Nataša, užaslá postřehem, "se narodil v Kazani. Široké -o- a kulaté -a- zpíval po kazaňsku dokonce i francouzsky a italsky."

"Představte si," svěřovala Nataša se slzami na krajíčku, "on mi poděkoval a uklonil se! Ten Vl.a, ten Vl.a! On mluví moskevským dialektem, ljuvic místo ljubiť. On recituje Tarase Ševčenka v ukrajinštině. On musí být překladatel, který bude překládat z češtiny do ruštiny..."

Příští hodinu ve Vlhově třídě jsem měl já.

"Jako váš češtinář snad mohu doufat," zahájil jsem, "že jste na takové úrovni, abychom se nemuseli vracet k psům vyjícím u vil. Měli byste výt schopni tvořit na tu to třetáčkovekou chytáčku literární variace. Co si přejete, Vlho?"

"Asi takhle, pane profesore?" vztyčil se v první lavici náš hubený křivolbý dlouhán. "Šáchoří je z oněch vsí, kde a večerem pro-

mění se voříšek odpudivého zjevu v psa baskerviškého."

"Vlho..." zvedl jsem obočí. Jsem tím pověstný a občas to procvičuji, abych své posluchače neklamal. Tentokrát jsem to učinil zcela mimoděk. Vlha udeřil na strunu, na níž hrával můj nejoblíbenější autor, největší mistr české prózy Vladislav Vančura. Prozradil mu někdo mou celoživotní náklonnost? Připravil se na mě?

Ale ne, Vlha pregnatně předvedl víly vyjící věnce sevřeným stylem Hemingwayovým, transformoval je do traktátu Faulknerových magických souvětí. Oblékl je do slovní chemie Páralovy a nakonec utopil vyjící psy v nudě stylu okresního autárka, z kterého mohl být spisovatel, kdyby nepodpíral své schopnosti řečením. Vydává knížku za knížkou, ale jeho talent řečením schnul, schnul až uschl. Vlha jej zperodoval dokonale.

"A co vy?" uhodil jsem na něho. "Váš styk...?!"

"Nojo, něco bych s tím měl udělat, že?" odpověděl vážně. "Jenže když těm literátům vidíte pod prsty, jak jeden kradě od druhého, aby to napsával na svůj příběh... Bude to asi muset být něco úplně oproštěného..."

Ty uličníku, pomyslel jsem si a v duchu jsem se laskavě usmíval. Měl jsem nejmilejšího žáka za celou svou učitelskou dráhu. Ne, Šaljapin z něho nebude, překladatel taky ne. Ani spisovatel. Bude z něho kritik, možná velikostí Šaldovy...

Od letošního roku slouží posluchačům naší fakulty nová ubytovací kolej. Pomíne-li osmnáctiměsíční zpoždění a způsob, jakým je výšková budova vsazena do předměstí, zdá se být všecko v pořádku. Studenti I. semestru se tam vraceli po hodině fyziky u kolegy Horského. Jak jsem si později zjistil, měla jeho přednáška téma: Některé vlastnosti vzduchu. Kdo si ze studentů oslovil správce koleje: "Měl byste zatopit, otče, dělá se chladno." Správce odpověděl výčtem všeho, co v budově nefunguje. Patřilo do něj topení, které není připojeno na dálkový přívod. Zkompletována není ani záložní kotelna.

"Ale to je jednoduchý," prohlásil Vlha.

S použitím několika plechovek od konzerv, hadičky na stáčení domácího vína a

jedné svíčky zhotovil model teplovzdušného topení. Pungoval bezvadně. V době prvních mrazíků, kdy topení v koleji pořád ještě nehrálo, zavolał správce odborníka topenáře ze stavebního podniku, jestli by se nápad nedal aspoň provizorně využít. Topenář okoukl model a zajímal se o pláněk. Správce odpověděl, že to ten zmizelý študent sestavil jen tak z hlavy.

"To bude nějaká ptákovina," mávl nad tím rukou topenář a odešel.

Radiátory v koleji jsou studené dodnes a študenti se učí v přikrývkách přehozených přes ramena...

Ale to odbočuji. Třetí nebo čtvrtý den jsem o přestávce potkal na chodbě kolegyňu Gallasovou s děkanem. Gallasová je postarší vysoká blondýna s chronickou rýmou. Zlí jazykové tvrdí, že právě proto se jí dobře učí francouzština.

"Ten klik je génius nebo šílenec," rozčileně huhňala děkanovi, aniž slevila z postoje dámy. "Když se někdo zapíše současně na němčinu a angličtinu, no prosím. Ale přibrat si navíc francouzštinu a požadovat k tomu vlámsčinu, valonštinu a rumunštinu... Víte, co po mně ještě chtěl? abych mu vysvětlila princip skupiny ugrofinských jazyků, když Maďaři a Finové si nerozumějí!"

Pozdravil jsem a chtěl je obejít.

"Počkejte, kolego" zastavil mě děkan. Tvářil se zamyšleně. "Jde o vašeho žáka. Jste přece třídním toho... Vlhy? Nemohl byste mi ho poslat...?"

Náš děkan se na základě několika kompi-
lativních článků do odborného tisku pokládá za pedagogického teoretika. Zřejmě vycítil možnost, jak svou pověst potvrdit či dokonce povznést na vyšší úroveň. Doslechl jsem se, že rozhovor se odehrál takto:

"Poslyšte, hm, Vlho. Zajímalo by mne, jakým způsobem dosahujete svých, hm, pozoruhodných výsledků. Nemohl byste mne seznámit se svou studijní metodou? Používáte strukturální analýzu látky? Mhm, myslím studijní látky..."

To ani né," zaklátil prý sebou Vlha. "Víte, mně jde vždycky u všeho o princip. Z něj můžete vyvozovat, jak fungují věci i myšlenky, že, srovnávat to, co je souvězné a tak, jestli mi rozumíte..."

"Ovšemže vám rozumím, Vlho," přisvědčil

důstojně děkan. "Aplikujte svou metodu dál, ale tak, abyste nenarušoval normální průběh studia. Čas od času si pohovoříme."

Študent přikývl pokřivenou hlavou a měl se k odchodu.

"A... Vlho...?"

"No...?"

Děkan snížil hlas do téměř špičeneckého šepotu. "Měl byste své učitele oslovovat soudruhu profesore. Je to předpis."

"Ale jo, beze všeho," souhlasil velkoryse posluchač. "On je to vlastně taky jev vyplývající z určité podstaty."

"Ano, Vlho. ano!"

Študent netušil, jak si děkana koupil. Šéf našeho ústavu se jím přímo nadchl. Jsem nakloněn věřit, že by jej byl obhájil i před kolegou Frajtákem.

Náš vedoucí katedry politické výchovy býval funkcionářem z povolání. Z místa byl odvolán pro prokázány poměr s herečkou, proslulou hypertrofickým vývojem v oblasti hrudníku víc než uměním. Když přišel k nám, měl jen taktak kvalifikaci učitele. Dnes je již docentem a kandidátem věd. ale takovým posunům v hodnocení lidí se snad u nás už nikdo nediví. Říct o kolegovi Frajtákovi, že je učitel přísný, by byl eufemismus. Madame Gallasová to komentovala sice huhňavě, zato trefně. Když nemůže rajtovat po těch hereckých velekozách, rajtuje po předmětu.

"Študenti," začal prý Frajták první přednášku v I. semestru, "vaším úkolem je zvládnout úplný vědecký světový názor. Co si přejete?"

V první lavici se vyšronboval do výšky študent s pokřivenou lebkou. Frajták na něho hleděl s netajeným podezřením.

"Nejste vy TEN Vlha?" distancoval se způsobem, jakým vyslovil TEN, dával najevo, že být v přijímací komisi on, Vlha by se byl na fakultu nedostal. "No?"

"ale soudruhu profesore," rozkládal Vlha s jistým pobavením, "vědecký světový názor přece zdaleka úplný není. Až se doplní o všechny aspekty, které vyplývají z jeho podstaty, bude přijatelný i pro Margaretu Thatcherovou."

"Vlha!" zařval Frajták. "Dám vás vyrazit! Vyrazím vás osobně! Vy... ty... kněžoure!"

Vyrazil s posluchárny sám, do nepřítomnosti rozzuřený. Ten den ho už nikdo neviděl. Na Vlhoi nezanechal konflikt nejmenší sto-

pa. Průběh následující hodiny znám opět od třetí osoby, ale kolegu Jirouška si dovedu představit. Napůl šedivější podivín, napůl rozverný kluk, nalomil svou vždy vzpřímenou postavu o 45 stupňů.

"No tak, matematika, ano? Co?" zahlekal za katedrou. "O čem myslíte, že si budem vykládat, hm?"

"Dovolíte?" ozvalo se z první lavice. "Mě by zajímalo, kdy budem probírat teorii relativity, časoprostorové dimenze, jestli to říkám správně, a takový ty věci. Na gymnasiu nám o tom moc neřekli..."

"Heleďte, Vlho..." Profesoru Jirouškovi svítilo v očích a zalomil se o dalších 20 stupňů. "Já už jsem o vás slyšel. Na mně ty svoje legrácky nezkoušejte. Ale když chcete - prosím. Upozorňuji vás ovšem, že takhle abstrakta je schopno pochopit pár lidí na světě."

Zachechtal se, s nečekanou rychlostí přiskočil k tabuli a načmáral proslulý vzorec $E = mc^2$. Nepřednášel. Vrhla své věty jako plamenomet kotouče ohně. Podíval se na hubeného studenta s křivou lebkou.

"No, Vlho, ještě nemáte dost?"

"Ale né, kdepák," hučel Vlha. "Tohle mě chromně zajímá. To totiž není jenom problém matematický nebo fyzikální a vůbec už ne technický. Co když je to záležitost biologická? To E z rovnice může zrovna tak dobře znamenat energii psychickou, že? Tohle Einstein nedodělal."

"Chachá, čili že to doděláte vy?!"

"Ale jó," souhlasil Vlha. "Beze všeho."

"Do příští hodiny?" nadhodil mativě Jiroušek.

"Tolik času snad ani nebude potřeba..."

Ptal jste se mne, pane kapitáne, zdali Vlha neměl mezi studenty nepřátele. Odpověděl jsem záporně a rád bych to doplnil. Vlha si získával respekt i u vrstevníků z dobře situovaných rodin s vysoce oceňovaným původem a majetnickým chováním. Patrně by ho byli studenti velmi brzy využili jako beranidla proti profesorské hrázi. Náznak se projevil na výtvarné výchově, poslední hodině toho dne.

"Který z vás je Vlha?" rozhlédl se po třídě profesor Fadrhons.

"Sím, souhufesore," přihlásila se dceruška jednoho průmyslového ředitele, "Vlha zmizel v jiné dimenzi. On na sobě tó..."

aplikoval teorii relativity."

Fadrhons to nekomentoval. Profesor výtvarné výchovy je sám dlouholetý výkonný umělec. Kritika vytýká jeho obrazům jistou nekomplikovanost, hraničící s námětovou chudobou. Poznamenal si do notesu, že Vlha se nedostavil na přednášku. Myslím, že si oddechl. Nemá rád komplikace ani ve škole a v případě studenta s křivou lebkou se jich obával.

Ten den byl pátek a tudíž se nad Vlhovou absencí nikdo nepozastavoval. Šánka nastala, až když nepřišel do školy v pondělí. Na koleji nebyl. V úterý mne děkan vyzval, abych zavolał svému známému do Šáchoří. Dokonce nabídl svůj telefon.

"Už jsem tam volal," odpověděl jsem.

"Vlha na víkend domů nepřišel. Matka o místě jeho pobytu neví, ale nepřipouští si žádnou starost."

Ve středu ohlásil děkan Vlhovo zmizení Bezpečnosti. Poslední, kdo křivohlavého studenta viděl, byl posluchač Harazim, syn známého veřejného pracovníka. Vzpoměl si, že po hodině matematiky zahlédl Vlhu, jak sestupuje do suterénu školy, kde je údržbářská dílna. Ta však byla v tuto hodinu zamčena. Vlhova matka, která bydlí v moderním domku vyzdobeném kříží a svatými obrázky, se na každého obožuje: "Co chcete, vzala si ho panenka Maria!" Úmyslně opakuji fakta, která znáte. Stojí proti nim hypotéza, že profesor Jiroušek vyprovokoval Vlhu na popud docenta Frajtáka. Ale toto podezření z řad mých studentů mohu snadno vyvrátit. Frajtákovi by nikdo z nás profesora takovou úsluhu neudělal.

Slibuji vám, že pokud se objeví nové skutečnosti, budu vás informovat. Učím totiž poslední rok a jen proto jsem si ve svém dopise mohl občas dovolit formulace méně zdrženlivé, než by bylo přiměřené mému postavení. Na penzi mám připraveno místo v administrativě JZD Pokrok. Věřte mi, že se těším. Můj přítel v Šáchoří je originální básník, jenže publikuje zřídka, protože je -mírně řečeno- prostořeký. Pomalu se přestává zabývat mladičkými milenkami a bavíme se nad tím, co se dnes pokládá za poezii. Vlhův případ jsme spolu probrali ze všech úhlů. Studentovo zmizení pokládáme za jakýsi bezděčný akt rovnováhy. Dovedete si představit, že by na vesnické jednotřídce učil

mozek, který je schopen strčit do kapsy celou akademii věd? Koneckonoů při další delimitaci bylo Šáchoří přiřčleněno k sousední takzvané střediskové obci a škola byla pro nedostatek žáků zrušena.

Jestliže chcete přese všechno mít Vlháv případ vyřešen, mohu vám poskytnout jedinou radu. Napište do jeho spisu: Zabíil ho Einstein.

PRÍLIŽ

MNOHO

SEDMIČIEK

Tibor Lohay

„Náhoda je príčinou toho, že konečný výsledok akejkoľvek hry nedokážeme s istotou predpovedať“.

11:00 PM - svietili mátoživou zeleňou hodinky na prístrojovej doske. Údaj vzápätí potvrdil časový signál jednej z rádiových staníc vtesnanej medzi desiatky ďalších; vysielajúcich v úzkom FM pásme. Stíšil som zvuk - opakujúce sa reklamné slogany prelínané hudbou ma znervózňovali, preladil som na správy a pohodlnejšie som sa oprel.

Už takmer hodinu sme sa prepletali pavučinou viacprúdových ciest, diaľnic, podjazdov a mimoúrovňových križovatiek obrovskej losangeleskej aglomerácie zovretej kliešťami Pacifiku na juhu a zasneženými horskými chrbátmi na severe.

„Ešte pár míľ a sme na hlavnej ceste, na medzistátnej pätnástke“, povedal Karlo a ukázal hlavou nabok. „Napravo vidíš San Bernardino.“

„Naozaj? Myslel som si, že mesto s takým exotickým názvom je vymyslené. Pamätáš sa na pesničku o San Bernardine?“

„Nie, nespomínam si.“

„Ási pred dvadsiatimi rokmi bola veľmi populárna, v češtine ju spieval tuším Milan Chladil: ...a chtěl bych znát to nepoznaný, město zvaný Saeen Bernardíínooo..“

„Máš ho pred sebou, krajšie ako v skutočnosti, ktorú si ospieval s Chladilom, odvtedy ďalej prekvitá a peknie. Pokochaj sa... Nebudeš ľutovať, že necestujeme lietadlom, mohli sme si vybrať z ôsmych leteckých spoločností, od American cez North-eastern až po Western či Continental. Lietieť je síce pohodlnejšie, ale cesta autom bude pre teba príťažlivejšia. Čoskoro uvidíš púšť a zažiješ vietor, proti ktorému je slovenský severák iba jarným vánkom... Počuješ?! Už ho ohlasujú!“ pokynul smerom k rádiu.

Cesta stúpala na severozápad, k horám.

Auto, akoby v chorobnej triaške, sa začalo zachvievať pod nárazmi búrlivého vetra ženúceho sa z nekonečných plání mojavskej púšte. Účinok vetra sa znásoboval v hrdle lievika tvoreného priesmykom medzi pohoriami San Gabriel a San Bernardino, ktorým sme prechádzali.

Napravo sa mihli výstražné červené svetlá dopravnej polície a niekoľko prevrátených osobných i ľahkých nákladných áut s obytnými príviesmi a návesmi. Oproti nám sa valili zregulované chuchvalce suchej púštnej trávy a bôdľacia, hnané vetrom desiatky míľ. V nose aj v ústach som zacítil jemné zrníčka všadeprítomného piesku.

Zelená tabuľa osvetlená reflektormi auta striebornými písmenami oznamovala: Las Vegas 290. Karlo, dovtedy puntičkársky rešpektujúci dopravné značky obmedzujúce rýchlosť na 55 míľ za hodinu, začal zrýchľovať, pokým sa ručička tachometra neustálila na deväťdesiatke. Mohli sme si to dovoliť. Na ceste medzi Los Angeles a Las Vegas platila akási nepísaná dohoda medzi ináč prísnou políciou štátov Kalifornia a Nevada: nestíhali vodičov za rýchlu jazdu - kto chce hrať a utrácať má zelenú, bez zbytočného zdržiavania na cestách. Až potiaľ siahla vplyv majiteľov herní.

Za priesmykom vietor zoslabol. Otvoril sa nám úchvatný výhľad na púšť osvetlenú neskutočne veľkým mesačným diskom. Jednotvárnosť púšte narúšali ojedinelé prsty kaktusov ukazujúce hore k bezoblačnému nočnému nebu, kde trblietanie tisícok hviezd márne súperilo s mesačným svetlom i so svetlami protiidúcich áut. Vďaka takmer nulovej vlhkosti vzduchu bola viditeľnosť výborná. Až taká dobrá, že skresľovala vzdialenosti. Všetko sa zdalo bližšie než v skutočnosti.

Prešli sme Victorville, križovátku pred Barstowom s cestou číslo štyridsať vedúcou do Arizóny a smerovali sme k suchým solným jezerám pri Bakere. Vpravo sa odbočovalo do osady s najkurióznejším menom s akým som sa kedy stretol. Autor použil naň posledné tri písmená abecedy a nazval ju Zzyx. V Bakeri sme minuli odbočku do národného parku Death Valley, smutne presláveného Údolia smrti, ktorého najnižší bod leží 282 stôp pod hladinou mora.

Cesta opäť začala stúpať do výšky takmer päť tisíc stôp. Zľava sme predbiehali dlhú

kolonu ťažkých kamiónov namáhavo supiacich vo vyhradenom, pomalom jazdnom pruhu. Niekoľkokrát som naprázdno preglgol, aby som zabránil nepríjemnému tlaku a hučaniu v ušiach.

Zrazu sa ozval silný kovový zvuk, akoby niekto plnou silou tresol po zadnej kapote auta, alebo skôr odkiaľsi zvnútra.

"Zastav, niečo sa stalo!" zvolal som s obavami v hlase.

"Len sa neplaš, všetko je O.K., nezmätuj." pokojne odvetil Karlo. "Bol to kufor! Tvoj prázdny plechový kufor. Stúpame, rýchlo poklesol tlak vzduchu a vnútorný tlak v kufrí vyduľ steny ako membrány... Som strašne zvedavý, že načo ti také poondené kufrisko bude! Dva razy som sa ťa pýtal, ale ani raz si mi neodpovedal."

"Prepáč, ale nepoviem ti to ani teraz! Všetk určite ho budem potrebovať. Veď uvidíš."

Po niekoľkých kilometroch, pardón, míľach (ťažko je stredoeurópanovi privykáť si na míle, unce, galóny, yardy, libry, stopy, akry, Fahrenheity a čoajviem ešte aké jednotky), prekročili sme kalifornské hranice a ocitli sme sa v štáte, kde v suchom piesku púšte bujel hazard, zavlažovaný neustávajúcím prílevom peňazí.

Odbočili sme z cesty a zastali sme pred kasínom Whiskey Pete's belejúceho sa v mesačnom svetle v nevkusnom slohu rozprávkového zámku s niekoľkými zubatými vežičkami, obklopeného vyprahnutými vrškami s ojedinelými chumáčmi zakrpatenej búriny.

Prvá príležitosť pre prichádzajúcich, posledná pre vracajúcich sa - prvý raz alebo naposledy poštekliť šťastie.

Vošli sme. Napriek pokročilej nočnej dobe herňa kypela životom. Cinkali mince, blikali svetlá, rachotili stovky hracích automatov. Hráči chodili od stroje ku stroju, alebo vytrvalo krmili jediného favorita v nádeji, že za veľkého rámsu vyvrhne zo svojich útroh vytúženú kôpku peňazí ako "oslíček, otras sa!"

Vnímam som neobyčajnú atmosféru herne všetkými zmyslami, každúčkým pórom. Čítil som pach upoteného vzrušenia a túžby po hazarde.

Medzi hráčmi sa prepletali pŕvebné

dievčatá so štíhlymi nohami nad vysokými opätkami v pestrých, odvážne dekoltovaných plavkách. Prijímali objednávky na občerstvenie, roznášali nápoje a cigarety, milo sa usmievali a úklonom ťakovali za mince, ktoré im hráči ledabolo hádzali na podnosy. Niektoré päťcentovky, iné štvrté či poldoláre.

"Dáme si niečo na pitie a opatrne očukáme tunajšie hracie stroje," rozhodol Karlo a privolať dievčinu útleho vraztu namáhavo balancujúcu s plne naloženou táčnou.

"Trošku ju odbremeníme, aby nedostala krčové žily, bolo by jej škoda," zavtipkoval a vypýtal si kávu, balíček Marlboriek a vysoký orosený pohár s pepsi kolou, troškou bieleho jamajského rumu, po okraj naplnený kockami ľadu.

Pozrel som sa na podnos. Zo štyroch druhov ponúkaných pív rozhodol som sa pre svetlemodrú plechovicu so západonemeckým Löwenbräunom, lahodnejším ako americké pívá a chuťou sa podobajúcim skôr na české pívá. Uprene som sa zahľadel do sivozelených očí dekorovaných umelými riasami, patriacich dievčine s poánosom. Na okamžik zaváhala, ustrnula a napokon ráznym pohybom mi podala ochladené pivo. Značku, ktorú som si vybral.

Zamenil som bankovku, päťdolárovku s natrhnutým rožtekom, za papierový valček s drobnými mincami. Podišiel som netrpezlivo k jednému z neprieberného množstva hracích automatov nenásitne hltajúcich mince. Nie nadarmo im dávali priezviská - jednoruký zlodej. Stroje sú zmodernizovanou podobou starej púťovej atrakcie - mechanického kovboja Jacka, s pákou namiesto rúk.

Teoreticky som možnosť výhry ovládal. Nastal čas praktického overenia. Vhodil som päťcentovku a sústredil som sa na ľavý kotúč v okienku: vnímal som tam nezreteľne sedmičku na odvrátenej strane, skrytú pred pohľadom. Potiahol som za páku. Kotúče sa roztočili. Obrázky a čísla sa mihali, napokon spomalili a zastali. V ľavom okienku bola sedmička. Druhá minca, tretia, piata, ... desiatá. Postupne som si overoval ovládanie stredného a pravého kotúča, spoločne dvoch kotúčov, troch...

Len nevzbudiť pozornosť! Žiadne väčšie ani malé výhry. Opatrne, s prestávkami, som pokračoval v hre, v úsilí dostať stroj pod kontrolu. Prvý raz sa mi podarilo zastaviť všetky kotúče v polohách, samozrejme, nevy-

hráva júcih, ktoré som si určil. Pokus som niekoľkokrát opakoval. Temer stopercentná úspešnosť! Stačí. Je čas prestať. Od nadmerného úsilia a sústredenia som cítil únavu a vyčerpanosť. Rozbolela ma hlava, v krku mi vyschlo.

"Ako pokračuješ?" podošiel ku mne Karlo.

"Si nejaký poblednutý, nevyzeráš dobre! Vypi si niečo a pôjdeme ďalej. Pustil som už stovku na jednodolárovom stroji, dneska nemám šťastie. Myslím, že ani ty. Videl som, ako ťa oberá o drobné tá päťcentová potvora, s ktorou si sa maznal."

"Máš pravdu, poďme ďalej." ochotne som súhlasil.

"Nemáš za čím banovať. Zavediem ťa do takých prepychových kasín, v porovnaní s ktorými je hentá herná ako chatrč bedára pod hradbami kráľovského paláca. Poďme!"

Prechádzali sme povedľa nevzhľadných domčekov, prezývaných kurníky, kde ochotné profesionálne pracovníčky v obore lásky za ťažko zarobené, zhúžvané bankovky podávané rukami pokrytými tvrdými polkruhmi mozolov od neprestajného otáčania volantom diaľkových kamiónov, poskytovali prohavé chvíľky milostného rozptýlenia v prestávkach medzi jazdami naprieč kontinentom.

Minuli sme veľkú, opustenú novostavbu so stopami zničujúceho ohňa, z ktorej na príchodzí hľadia slepé okná s vytlčenými sklami, ponechaná na výstrahu tým, ktorí by sa chceli protivit syndikátu majiteľov kasín a herní. Vlastník budovy, tvrdohlavý zbohatlík odkiaľsi z východného pobrežia, túžiaci znásobiť nahonobené milióny, nerešpektujúci pritom vôľu mocných, prišiel o všetko - o peniaze, o majetok, i o to najcennejšie: jeho ohľadané kosti kdesi ďaleko v púšti pokrýva milosrdný piesočný rubáš.

O pol hodiny sme boli v cieľi. Ocitli sme sa uprostred záplavy lúčov, rôznofarebných svetiel a svetielok, reflektorov, neónových trubíc svietiacich všetkými odtieňami spektra, žiaroviek aj žiarovčičiek, obrovských reklám pohybujúcich sa i blikajúcich, svietielkujúcich a fosforeskujúcich, meniacich intenzitu i sfarbenie, pod svetelnými vodopádmi rútiacimi sa z výšky po priečeliach budov.

Bezmála stovka mamutích hotelov a kasín, nespočetné množstvo zábavných podnikov, obchodov, športovísk, barov, kín, krčiem, sa-

romov, bystier, reštaurácií a herní - to je Las Vegas, veľkomesto zábavy, perla hier a jedovatý kvet hazardu, postavené uprostred nevadskej púšte s typickou americkou veľkorysťou. Mesto miliónových investícií prinášajúcich miliardové zisky. Potôčky mincí a bankoviek neprestajne prúdia do podzemných priestorov herní, kde sa zlievajú do riek, aby splynuli do mohutného veľtoku valiaceho sa jedným smerom - do trezorov bánk, na kontá majiteľov. Späť k hráčom presakujú len ojedinelé pramienky zo studne náhody.

Perfektná organizácia, prepracovaná do najmenších podrobností. Starostlivá voľba miesta hazardu, hlboko v púšti, stovky míľ od najbližších veľkomiest, príliš vzdialených, žeby hráča z náhleho vrtochu nemilo prekvalila manželka či milienka, pristihol šéf, alebo prepadol veriteľ, ovšem nie tak ďaleko, aby vzdialenosť odrádzala od túžby zahrať si. Najmä ak je k dispozícii dokonalá diaľničná a letecká sieť. Ďalšia výhoda púšte: v lete je príliš horúco, na rozpálených uliciach sa nedá vydržať, v zime dujú nepríjemné studené vetry, takže každého to ťahá do klimatizovaných kasín. A tam sa predsa hrá! Dokonca dvadsaťštyri hodín denne. Herne sú otvorené nepretržite, vo všedný deň i vo sviatok. Hostí nikde nenájde hodiny, ktoré by mu pripomenuli, že itu čas plynie. Nemôže vyzrieť cez nejestvujúce okná a presvedčiť sa, či vonku je svetlo alebo tma. V izolovanom prostredí s konštantnou teplotou, vlhkosťou a osvetlením ľahko stratí predstavu o čase, najmä ak sa plne oddáva hre. Keď má hlad, prosím: raňajky sa podávajú každú deň i nočnú hodinu. Nikoho neprekvapí, ak si ich objedná trebárs o desiatej večer.

Kto si chce zahrať a zariskovať, nemusí mať plné vrecká peňazí. Sú hracie automaty na päťcentové mince, štvrtidoláre, ale aj stodolárové žetóny. Každý podľa svojej peňaženky.

Taký a ešte iný je Las Vegas.

Následujúce dni sa odvíjali ako pestrý, neprerušovaný videozáznam pocitov, dojmov a zážitkov. Takmer bez jedla (nerátajúc niekoľko pohárov výživnej "krvavej Mary") a úplne bez spánku (škoda vzácneho času) sme poletovali od kasína ku kasínu, ako dve biliardové gule postrkované tégom zvedavosti.

Navštívili sme desiatky veľkolepých moderných palácov rôznych architektonických

štýlov, tvarov i veľkostí, dýchajúcich luxu-
som a prepychom. Od obrovského Cirkus Cirkus,
ktorého kopula v tvare cirkusového stanu kle-
nula sa nad nami v stopäťdesiatstopovej výške,
cez ultramoderný MGM Grand Hotel s pohupujú-
cou sa loďou, nevydarenou kópiou stredomor-
skej veslice slúžiacej ako pódium pre hudob-
níkov, až po Caesars Palace s mramorovými
stĺpmi, rímskymi sochami a krištáľovými lus-
trami.

Napriek priepastným odlišnostiam prame-
niacim z krčovitých snáh po originalite, ma-
jú všetky podniky jedno spoločné: hrá sa
v nich a predovšetkým prehráva! Bez akých-
koľvek podvodov zo strany vlastníkov kasín.
Nepotrebujú uchýľovať sa ku klamaniu a pod-
vádzaniu hráčov.

Dôkladne ovládajú matematicky prepracované
teórie štatistických javov, podmienených
hromadným výskytom a zložitú súvislosť
s náhodnými javmi, akým je bezosporu výhra.
Ojedinelé výhry, ktoré v súlade s teóriami
náhodnosti, možnosti a pravdepodobnosti
zákonite musia prísť, ich neruinujú. Práve
naopak. Pôsobia pozitívne - povzbudzujú
návštevníkov k ďalšej hre.

Od hostí sa žiada jediné: hrať, nepokú-
šať sa podvádzať a nebrániť v hre iným.
A nad tým starostlivo ale diskkrétne bdie
technika i ľudia - polopriepustné zrkadlá,
za ktorými sledia bedlivé oči pozorovate-
ľov, skryté televízne kamery a mikrofóny s
dosahom do najskrytejších kútov, súkromná
polícia v slušivých uniformách s ťažkým
koltom a putami na širokom kovbojskom opas-
ku, často v podobe príťažlivých, na pohľad
krehkých žien ovládajúcich všetky spôsoby
boja zblízka, detektívovia v bezchybných
smokingov sotva badateľne vydutých podpa-
zušným puzdrom, zamestnanci kasín v úlohe
hráčov nenápadne kontrolujúcich hru a záro-
veň svojou hrou lákajúcich vážavých návšte-
vníkov.

Súkromná, mestská, štátna polícia sle-
dujú jeden spoločný cieľ: všetkými prostried-
kami sa postarať o bezpečnosť hostí a maji-
teľov, z ktorých peňazí žijú.

Dokonalý bezpečnostný systém. V mori stú-
pajúcej zločinosti je Las Vegas pokojným
ostrovom, kde návštevník môže kľudne cho-
diť po nočných uliciach a nemusí sa stra-
chovať o paňaženku, či dokonca o život.

Klobúk dolu pred ľudskou fantáziou! Ne-
vedel som si predstaviť, že sa dá vymyslieť

toľko hazardných hier s kartami i bez nich,
kombinácií kociek a kariet, kolies šťastia,
mechanických aj elektronických hier, ruliet,
lotérií, stávk na čísla alebo na víťazstvo
či poradie v zmechanizovaných dostihoch ume-
lých koní, tiav, chrtov a rôznych hracích
automatov, oživujúcich vedome potlašťovanú
túžbu dospelých po návrate do detských liet
hier a zábav.

Podľahli sme fascinujúcemu prostrediu,
hrali sme, hazardovali, riskovali a míňali.
Potulovali sme sa nevyspaní, hladní, ozdo-
bení dvojdnovým strniskom, s uvoľnenými via-
zankami, v prepotených košiliach s ušmudla-
nými golierami, so sivastými kruhami pod
opuchnutými očami a prieduškami, brániaci-
mi sa kašľom proti nespočetným cigaretám
a filtrovanému vzduchu kasín.

Obaja sme vedeli, že ~~je~~ najvyšší čas
prestať. A ja som ešte neurobil rozhodujúci
krok!

„Sme na Carson avenue, prejdime na Fre-
mont street, kúštik sa tam porozhliadneme
a zbalíme to. Vrátime sa domov.“ rozhodol
Karlo. „Šťastie ma načisto opustilo, zby-
točne utrácam posledné groše, dočerta! Keby
Soňa vedela, koľko prachov som pustil, na-
skutku sa so mnou rozvedie.“

„Ja mám tiež všetkého po krk, ledva sto-
jím na nohách.“ pridal som sa.

„No čo, vojdime,“ povedal Karlo a pre-
šli sme dverami z dymového skla do kasína.
Bolo rozhodnuté! Mám poslednú príležitosť.

Neisto som zastal, pokiaľ sa môj zrak
nepriprôsobil tlmenému osvetleniu a zveda-
vo som si prezrel veľkú halu pokrytú krva-
vočervenými kobercami tlmiacimi zvuk. Ste-
ny pokrývali zamatové tapety rovnakej farby,
so zlatou kvetinovou vzorkou. Miestnosť bo-
la zaprataná niekoľkými radmi hracích auto-
matov, známych jednorukých zlodejov.

Karlo podišiel k rade červených strojov
fungujúcich na štvrtolárové mince, vybral
z vrečka za hreť drobných a pustil sa do
hry.

Vymenil som desať dolárov za kovové jed-
nodolárové žetony a zamieril som doprostred
haly.

Tam na čestnom mieste, na vyvýšenom pod-
stavci dôstojne trónil masívny hrací automat
pokrytý matným čírnym lakom so striebornými
trojitými prúžkami po okrajoch, bohato zdo-
bený chrómovanými čačkami. Na čelnej stene
pod vylešteným sklom osvetlenej stupnice

odpočívalo päť kotúčov šťastia. Striebristá ovládacia páka bola zakončená guľou z pravej slonoviny. Ozajstný kráľ medzi hracími automatmi.

Napravo, nad strojom, bol umiestnený priehľadný sklený zásobník, až po okraj naplnený zelenými bankovkami dobre viditeľnými zo všetkých strán. Pozlátaná tabuľka hrdo oznamovala, že je v ňom presne milión dolárov. Milión v hotovosti, vynikajúca reklama pre kasíno, záruka solventnosti, vzácna príležitosť vidieť toľko peňazí pokope. Milión - vysnívaná hranica, za ktorou začína svet bohatých.

Zásobník s peniazmi a hrací automat boli spojené vzduchovou hadicou tak, ako je pupočnou šnúrou spojený plod s matkou. Miliónový plod zrodený z lásky dvoch nezvyčajných milencov - šťastia a hazardu, ktorých neprajný osud spája iba výnimočne.

Keď som sa dosýťosti vynadával na zasklený poklad, ktorý som mal na dosah ruky, pristúpil som bližšie. Na stroji nehral nik. Na rozdiel od hracích mašín na menšie mince, kde sa striedali hráči jeden za druhým, nebol často obsadzovaný, pretože pravdepodobnosť výhry bola mizivá. O to starostlivejšie bol sledovaný a strážený. Podvedome som vnímal studený objektív kamery aj striehnúci pohľad za falošným zrkadlom na náprotivnej strane. Citlivé mikrofóny určite zachytávali i sebamenší šelest a nablízku sa istotne obšmietať nejaký pištoľník, pripravený okamžite zasiahnuť.

Prísne bezpečnostné opatrenia ma nemohli odradiť. Bol som pevne odhodlaný. Po rokoch cvičení, skúšaní a pokusov, pri ktorých som často upadal od vyčerpania takmer do bezvedomia, bol som pripravený.

Pohliadil som hladký povrch krytu, vylovil som z vrečka žetón a zasunul som ho do otvoru, kam sa s hlasitým cvengotom prepadol. Ostatná skúška. Generálka! Krátko som sa sústredil a overil som si polohu sedmičiek na krajných kotúčoch. Vtom ma začalo niečo rušiť. Pomaly som otočil hlavou. Bokom, ležérne opretý o vysoký pult s chrómovaným trúbkovým zábradlím, stál vysoký svetlovlasý muž v bezchybnom, určite na mieru šitom, oceľovomodrom dvojradom obleku s bordovou viazankou a uprene sa na mňa pozeral. Žeby dáky zvedavý hosť? Nie, skôr jeden z domácich špicľov. Nech, čo je ma poňom! Može sa dívať kam chce. Odvrátil som

sa a opäť som sa sústredil na hru. Neprijemný pocit neustával. Kdesi na zátylku som intenzívne vnímal chlapíkove uhrančivé oči. Akoby sa chcel nimi prepáliť, sťa dvojhľavňovou laserovou puškou, hlboko do môjho mozgu. Iba s najväčšou námahou som potlačil silné nutkanie obzrieť sa a konečne som spustil mašinu. Krajné kotúče zastali presne tak, ako som ich chcel mať - so sedmičkami v okienkach. Posledná previerka dopadla podľa očakávania.

Mal som dojem, že uprený pohľad, ktorý ma naďalej prenasledoval, sa rozostreje ako teleobjektív kamery, rozptyľuje sa a postupne slabne. Ukľudnil som sa a presťal som ho brať na vedomie. Zarádom som nasádzal do stroja päť semienok nádeje, ktoré, ak všetko dobre dopadne, odmenia sa mi dvestotisícnásobne - miliónovou úrodou.

Objavil sa Karlo. Zrejme ho hra už omrzela a chcel odtiaľto odísť.

„Nesťatím sa čudovať. Odkedy sa z teba stal hazardér? Na jeden záťah obetuješ päť dolárov, nepreháňaš to?“ ozval sa prekvapene. „Nechcel by si konečne vypadnúť z tohto brlohu nerestí?!”

„Vydrž ešte chvíľočku, dokončím rozohranú hru a môžeme ísť.“ odvetil som.

Nadišiel rozhodujúci okamžik. Utreľ som si ruky zvlhnuté od vzrušenia a niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchol. S pri-vrenými očami a so sklonenou hlavou som sa odpúťaval od okolia...

Pomaly som zdvihol hlavu a vpil som sa očami do kotúčov. Dve sedmičky z predchádzajúcej hry som videl v okienkach, ostatné som hmlisto vnímal cez tenký hliníkový plec v rôznych polohách na odvrátenej strane.

Položil som ruku na ovládaciu páku. V dlani som pocítil príjemnú oblošť hľadučkovej slonovinovej gule. Všetky myšlienky, celú svoju vôľu a energiu, znásobenú nadľudským úsilím, som sústredil na hru. V spánkoch mi divo búšil príval krvi, svaľ sa mi chveli naspätím. Teraz! Prudko som potiahol páku. Roztočil sa kolotoč nádeje.

Bolo nesmierne obtiažné sledovať v každom okamihu presnú polohu sedmičiek na zbesilo rotujúcich kotúčoch. Tok koncentrovanej energie vyžarovanej z môjho do krajnosti vybičovaného mozgu zúfalo bojo-

val s roztočenými kotúčmi. Postupne ako ich pohybová energia klesala, začali podliehať môjmu pôsobeniu viac a viac, napokon som ich úplne ovládol. Už sa nemohli vymknúť zo silového poľa, ktorým som ich opanoval. Zastavovali. Jeden za druhým. V intervaloch trvajúcich zlomky sekundy. Tak, ako som chcel ja.

7...7, 7...77, 77.77. Konečne sa zastavil i ten posledný. 77777! Podarilo sa!

Nastalo kratučké ticho. Vzápätí v stroji cvaklo, impulz sa preniesol na vzduchový valec, ktorý otvoril uzáver skleného zásobníka. Zaznelo hlasité, uši trhajúce zvonenie:

.Všetko, čo sa stalo potom, prežíval som v akomsi čudnom opojení, ponášajúc sa na horúčkovitý, neskutočný, útržkovitý sen. Videl som sám seba: ... Nepohnute stojím, z otvoreného zásobníka na mňa padá miliónový dážď bankoviek ... húžvem ich v zovretých pästiach, strkám si papírové guče peňazí do vreciek ... točí sa mi hlava od vyčerpania, strácam vedomie, padám na koberec vystlaný roztrúsenými peniazmi ... ponáram sa do hĺbin nebytia ... ticho ... tme ... pomalé prebúdzanie sa ... pohár vody narážajúci o rozdrkotané zuby ... kreslo, zapálená cigareta ... personál vrchovato naplna môj plechový kufor bankovkami, zbytok ukladá do sejfu ... vynášame kufor do auta ... odchádzame ... zatvárajú sa mi oči od únavy ... spať ... čo len na chvíľu zaspať ...

Na vysvetlenie toho, čo sa udialo, musím sa priznať, že nie som úplne normálny. Nemyslím tým, samozrejme, duševné, psychické alebo fyzické poruchy, úchyľky či defekty a iné nedostatky tela a ducha, skôr nepochopiteľné, čím ma príroda obdarovala akosi navyše, nadčvážok.

Prvé príznaky, ktorým som nevenoval žiadnu pozornosť, sa ukázali už v chlapčenskom veku. Bol som neprekonateľným súperom v detských hrách „pár - nepár“, „námorné bitky“ (na štvorčekovaných papieroch) a „uhádni, v ktorej ruke mám ...“ (gombík, cukrík, hlinenú či sklenú guľku, žuvačku, alebo hocičo iné, čo sa vošlo do detskej päste). Uhádal som zakaždým a nepomáhali ani švindly, tie som hravo odhaľoval. Nevidel som v tom nič zvláštneho, úspechy

som pripisoval na vrub vlastnej šikovnosti.

Keďže hrať s niekým, kto ustavične vyhŕáva prestáva byť zaujímavé, stratil som súperov aj priateľov, skôr ako som ich našiel, a stal sa zo mňa samotár. Schopnosť, ktorou som bol obdarovaný, drierala vo mne bez užitku. Prejavovala sa iba výnimočne, napríklad vtedy, keď sa mal vyberať šťastlivec, alebo určiť nešťastníka vytiahnutím skrátenej zápalky spomedzi neporušených, či označeného lístka z hrbky čistých. Nikdy som sa nezmylil.

K šokujúcemu poznaniu, že za určitých okolností môžem preniknúť do cudzieho vedomia a ovplyvňovať ho, som prišiel na strednej škole.

Udialo sa to pred majstrovstvami školy v cezpoľnom behu. Rozdávali sa štartovné čísla. Mojm šťastným číslom je sedmička. Nie preto, že sedmičku pokladá za šťastné a trinástku za nešťastné číslo skoro každý, ale naozaj bola pre mňa číslom, ktorému som veril, že mi prináša šťastie.

Telocvikár vyťahoval z neformnej kopy plátenej čísla so zamotanými šnúrkami a podával ich pretekárom. Bol som naraďe. Podišiel som bližšie, prosebne som sa zahľadel do učiteľových očí a natrčil som ruku. Pomaly, ako duchom neprítomný sa hrabal medzi zmuchlanými štartovnými číslami a napokon mi podal - sedmičku!

Pochopil som, že to nemôže byť náhoda.

Odvtedy nespočetne krát som dokázal dosiahnuť splnenie svojich nevyslovených želaní. Zistil som, že sústavným cvičením a sústredovaním sa môžem ďalej zdokonaľovať. Naučil som sa vnikáť do vedomia iných, vnímať ich myšlienky, pocity, nálady, predvídať reakcie. Postupne som dospel tak ďaleko, že som bol schopný vnucovať svoju vôľu, rozkazovať, usmerňovať myslenie a konanie, dokonca proti vlastnej vôli, a presvedčeniu, už takpovediac obete.

Našťastie včas som pochopil, že som zašiel príďaleko a dostal som sa do slepej uličky. Človek je predsa tvor jedinečný a nedotknuteľný! Nikto mi nedal právo podľa a zákerne vkrádať sa mu do myslenia a z akýchkoľvek dôvodov bez jeho vedomia usmerňovať jeho konanie a činy.

Okamžite som prestal s cvičeniami a s pokusmi, vedome som potkačil v sebe túto nešťastne zdokonalenú schopnosť a uložil som

si ju hlboko do najskrytejších zákutí mozgu, kde pomaly zanikala.

Zostala mi nevinná vlastnosť: vedel som si bez slov vybrať z niekoľkých druhov ponúkaných nápojov, jedál, alebo hoci z rôznych farieb košiek, ponožiek, či iných vecí. Stačilo intenzívne, tak ako vtedy v škole, myslieť na vybrané a uprene hľadiť do očí ponúkajúceho. Fungovalo to spoľahlivo.

V snahe vyvarovať sa ďalších chýb a pochopiť mechanizmus javov odohrávajúcich sa v mojom organizme, vrhol som sa na písané slovo a hľadal som vysvetlenie v knihách. Preštudoval som haldy odborných časopisov, publikácií a populárno vedeckých kníh. Zbytočne.

Vedci nepripúšťajú existenciu javov, ktoré nedokážu vysvetliť a z pohodlnosti ich odsúvajú na samý okraj záujmov, kdesi do oblasti pseudovedy. Za posledné desaťročie urobili jediné - premenovali parapsychológiu na psychotroniku.

Ojedinelé pokusy o seriózne vysvetlenie som predsa len našiel: niektorí autori predpokladajú osobitnú funkciu takzvaných delokalizovaných elektrónov vytvárajúcich v organizme zvláštne silové pole. Prečo sa toto biopole, či bioplazma tak silno prejavuje navonok práve u mňa, som sa nedozvedel. A ponúknuť sa dobrovolne ako živý dôkaz vedeckého ignoranstva som si netrúfal. Nechcel som byť zosmiešnený a vyhlásený za podvodníka.

Tajomstvo mojich podivuhodných schopností mi nedalo prestať. Pokračoval som v amatérskom overovaní svojich schopností, pravdaže skryte a výlučne na neživých predmetoch, pri ktorých nehrozilo nebezpečenstvo ohrozenia samotnej existencie živých bytostí, ani v prípade, že by sa mi situácia vymkla z rúk.

Začal som s napohľad jednoduchými pokusmi, nie nepodobnými iluzionistickým trikom. Dánilo sa mi, z hodiny na hodinu som sa zlepšoval. Čoskoro som s istotou dokázal rozoznať hodnotu chrbtom otočenej karty a rozlúštiť text v zalepenej obálke. Podarilo sa mi bez dotyku zastaviť kyvadlo starých kukučkových hodín a opäť ho uviesť do chodu, prepnúť senzorový spínač kanálov televízora, preladiť stupnicu rádia, prinútiť sekundovú ručičku náramkových hodín k spätnému chodu, vychýliť z rovnováhy ľa-

vú či pravú miskú váh. Neskor som dokázal prevážiť miskú s päť, dvadsať i päťdesiatgramovým závažím ...

Všetky pokusy s bezdotykovým pôsobením na predmety prostredníctvom sústredeného biopola boli nesmierne energeticky náročné a totálne vyčerpávali môj organizmus.

Práve v čase, keď som sa do nekonečna opakovanými skúškami dopracovával k zisteniu hranice svojich možností, ohlásil sa mi môj brat Karlo, ktorý sa pred mnohými rokmi vysťahoval do USA. Pozýval ma k sebe na návštevu.

Naskytla sa mi neočakávaná príležitosť verejne demonštrovať vedou dosiaľ ignorované javy. Svoje pečlivo utajované schopnosti som chcel dokázať práve na hracích automatoch v Las Vegas, kde by opakované výhry mohli vzbudiť tak potrebný záujem verejnosti a publicitu, ktorá by otvorila oči aj tým najzarytejším odporcom existencie aktívne posobiacich foriem bioplazmy.

Človek mieni, osud mení.

Keď sme prekročili nevadské hranice a vošli sme do pohraničného kasína Whiskey Pete's, náhle, bez výstrahy som sa zmenil. Stal sa zo mňa úplne iný človek. V okamžiku som podľahol vášni hry a hazardu. Nikdy som ani netušil, že mám vo svojich génoch zakódovanú takúto hrubú neresť. Pokojne vyčkávala na svoju príležitosť, a keď ju dostala, nedala mi šancu. Skosila ma ako zákerná choroba.

Od tej chvíle prvého kontaktu so svetom hazardu som zabudol na všetky ušľachtilé predsavzatia a úmysly. Omámil ma pach peňazí. Pred sebou som mal už iba jediný prízemný cieľ: hrať, hrať, riskovať a vyhrávať!

Stratil som všetky morálne a etické zábrany - bol som rozhodnutý nenápadne využiť svoje zdokonalené schopnosti a napomôcť náhode na svoj prospech.

A tak som aj učinil.

Precital som sa pomaly, akoby z hlbokej narkózy, dokonale paralyzujúcej celý organizmus. Prvé, čo som začal vnímať, bol monotónny hukot a vybrújúca bolesť, šíriaca sa z hlavy na ľavú polovicu tela. Pravú ruku a nohu som si necítil. Pokúšal som sa opatrne pohýbať prstami. Nešlo to. S námahou

som pootvoril oči. Pred sebou som uvidel . hnedé čalúnenie prešívane do štvorcov. Ležal som na zadnom sedadle auta, hlavu oprenú o bočné dvare, ruku som mal nepohodlne vytočenú pod sebou, pravá noha mi visela zo sedadla.

Opatrne som sa posadil a začal som si trieť a masírovať strpnuté, nedokrvené končatiny. Do hlavy mi s pravidelnou neúprosnosťou srdcového rytmu búšilo bolestivé kyvadlo. Zhrubnutý jazyk drapľavý ako strúhadlo a znecitlivený od spústy vyfajčených cigariet sa mi zťažka prevaľoval vo vyprahnutých ústach.

V krátkych sekvenciách sa predomnou postupne z mliečnej hmly zabudnutia vynárali posledné udalosti: päť sedmičiek, miliónová výhra, peniaze v kufríku, zbytok peňazí uložených v trezore. Veď ja som vlastne pracháč! Milionár! Ale prečo je Karlo za volantom taký kludný, vari ho nerozhádže ani milión? Akoby ma začul, potočil sa ku mne:

„No konečne si sa ráčil prebrať! Ležíš si tam pokrúcaný bez pohnutia už výše hodiny. Prespíš si celý zbytok premárnenej mladosti. Si v poriadku?“

„Ide mi hlavu rozdrapiť,“ odpovedal som chrapľavým hlasom, „ale to nie je dôležité. Kde vlastne sme?“

„Už sme na kalifornskej ceste, takmer na vrchole toho nepríjemného stúpania, spomínaš si? ... Nehučí ti v ušiach?“

Chcel som odpovedať, keď vtom nečakane zaznelo zvukné plechové puknutie, navlas rovnaké ako pri ceste tam. Hádam kufor? Nie, veď to nie je možné! Nemohol sa vyduť. Predsa v ňom nie je vzduch. Je plný plnučky krásnych, nových, zelených bankoviek!

„Zastav, okamžite zastav, stojí!“ zreval som nepríčetne, vrhol som sa naľavo k volant a napriek Karlovmu odporu som ho prudko strhol do prava. Ťažké športové auto podskočilo, vybočilo z diaľnice, prešlo širokú krajinu a zaborilo sa do sypkého piesku.

Vyskočil som, odomkol som batožinový priestor a s roztrasenými rukami som otvoril kufor. Bol prázdny!!! Beznádejne prázdny!

Na lesklom eloxovanom povrchu vrchnáka sa odrážala moja šokovaná zarastená tvár s chorobne lesklými očami. Na dne kufriku sa

nenápadne krčila jednodolárová minca. Nič som nechápal. Moja myseľ bola ohromená. V rozpakoch som vzal mincu medzi prsty a nechápavo som sa na ňu pozerál. Toto je výhra?! Miliónina z milióna. Jeden prašivý dolár!

Zúrive som zreval od nesmierného sklamania, chytil som kufor za rukoväť a z celej sily som ho hodil smerom k obrovskému pomaranču vychádzajúcemu spoza Spring Mountains. Roztvorený kufor vyletel ako vták s kovovými krídlami, zaleskol sa slnkom, na okamih znehybnel vo vzduchu a zaryl sa do púštného piesku studiaceho odchádzajúcou nocou.

V nedeľu popoludní na terase domu v Mavis Avenue sme pohodlne rozvalení v pruho- vaných plátených kreslách pod červenomodrým reklamným slnečníkom, chrániacim pred pichľavým januárovým slniečkom, popíjali lahodnú Margaritu, koktail s mexickou tekilou, citrónom a ľadom.

Medzi studenými dúškami sme si vymieňali zážitky z našej trojdňovej lasvegaskej anabázy.

„Povedz mi ešte jedno, Karlo,“ opýtal som sa po chvíľke mlčania, „čo sa vlastne stalo v tom poslednom kasíne. Neviem sa akosi na to presne rozpomätať, asi som bol zmagorený z nevyspania a z tých vylŕchaných pív.“

„Pripadal si mi strašne čudný,“ odpíľ si z Margarity, a pokračoval: „Začal si sa motať okolo tej veľkej čiernej mašiny, prepchal si ju žetónami, dlho bez pohnutia si na ňu čumel ako omarený a niečo si si cez zuby nesrozumiteľne mrmlal. Naskočili ti iba dve sedmičky, chvíľu si na ne neveriaco vytrieštal oči, potom si sa pritackal k pultu, stál tam taký dlhý blondák v modrom obleku, a začal si si pchať do vreciek reklamné prospekty. Zrazu si sa zaknísal a zvalil si sa na zem ako klát. Ten chlapík mi pomohol, odniesli sme ťa do kancelárie, posadili do kresla a napojili studenou vodou. Celý čas neapustil z teba zrak, tak divno na teba hľadel, oči mal podliate krvou, hotový Drakula! Videl som, že si úplne groy, tak sme ti pomohli do auta... ostatné už nie je zaujímavé, hasili sme si to rovno domov na plný plyn.“ dopovedal a zamiešal roztápajúce sa ľadové kocky v po-

hári.

„Odpusť, že som ti spôsobil nepríjemnosť, mrzí ma to.“ povedal som ospravedlňujúco.

„Zabudni na to, veď sa nič hrozného nestalo, hlavne, že si v poriadku!“ ukľudňoval ma. „Len mi konečne povedz, že načo ti bol ten plechový kufor!“

„Ale, myslel som si, že keď náhodou niečo vyhráme ...“ snažil som sa celú vec obrátiť na žart, „vrecká by nám nestačili, tak, reku, aby sme mali kam dať výhru.“ povedal som s nútenou veselosťou v hlase.

„Checheche, to sa ti podarilo!“ zaškeril se Karlo. „To už hej! Kufor na výhru... Netrocháriš... Vyhrať v Las Vegas! Kufor peňazí... hahaha. Tam prehráš i gate! A na tých pár dolárov, čo nám zostalo, stačí horné vrecúško na saku!“

Ja hlupák! Korunovaný somár! Idiot! Ako som mohol byť taký naivný? Kde sa vzalo vo mne to prehnané sebevedomie? Až z Karlovho vyprávania som pochopil, že ako sa to vlastne stalo. Podľahol som sebeklamu, že dokážem ovládnuť hracie automaty a vydojiť z nich státisíce, milióny. Ignoroval som riziko neúspechu a podcenil som bezpečnostné opatrenia, chrániace voči všetkým pokusom o nečestnú hru. Doslova proti všetkým.

Ten chlap v kasíne, opretý o pult bol strážca. Ozbrojený strážca, ktorý nie pištoľou, päšťami, či malíkovou hranou, lež ďaleko nebezpečnejšou zbraňou - vytrénovaným mozgom - dozeral na hru. Bol dokonale vycvičený v oblasti, ktorú som ja, z etických a morálnych dôvodov vyhlásil za akési súkromné tabu, keď som zistil, akou nebezpečnou mocou, lákajúcou k zneužívaniu, som disponoval.

Pravdepodobne okamžite zaregistroval moje silne vybudené biopole, líšiace sa od nevýrazného biopola iných a pohral sa so mnou ako mačka s myškou. Dostal ma ako soplavého chlapca.

Násilím mi prenikol do vedomia, zistil moje skryté úmysly a ochotne mi pomohol ich realizovať. Ale nie v skutočnosti, lež v mojom ovládnutom mozgu, do krajnosti zdokonalenom pôsobiť na mŕtve predmety, pokým jeho dokonalý mozog diabolsky ovládal ľudí a premieňal ich na tupé bezvládne

bábiky, manipulovateľné podľa jeho ľubovôle.

Všetko sa udialo tak, ako to popísal Karlo. Žiadna výhra! Žiadne prachy! Nič, iba perfektná ilúzia, premyslená do najmenších detailov, vsugerovaný živý sen, ktorý som prežíval ako najreálnejšiu skutočnosť. Hovno, a nie päť sedmičiek!

Krutá a ponižujúca porážka, z ktorej som sa dlho nevedel spamätať.

Popísané udalosti sa pomaličky zahŕňujú do závoja zabudnutia....

Sedím doma v kresle a pozerám na zarámovanú fotografiu visiacu nad pracovným stolom. Je na nej nočný Las Vegas s vysvetleným Pioneer Club kasínom, hotelom Union Plaza a kasínom Golden Gate. Vo vrecku pre šťastie zahrievam kovový žetón, na ktorom je vyrazená podkova a nápis „Binion's Horseshoe Hotel Las Vegas“.

Na stole leží otvorená učebnica francúzštiny, konverzačná príručka, slovník, ohmataná orientačná mapa Monte Carla a ruleta, kúpená v obchode s hračkami.

Z desiatich hier dokážem dostať osemkrát guľičku do priehradky so sedmičkou. O mesiac to bude už desať ráz.

Učím sa rýchlo

RODERICK BAXTER

OTAKAR MELICHAR

Roderick Baxter se probudil

Roď se probudil.

Obklopovala ho tma.

Pokusil se pohnout, ale nešlo to.

Nemohl si vzpomenout, kde je.

Vězel v jakémsi těsném chladném prostoru.

Zamrazilo ho.

Ten pocit absolutní bezmoci.

Pak si to uvědomil.

Je v rakvi.

Celý život se obával kurdějí.

Vedle Jamese Cooke se stal nejhorlivějším bojovníkem proti nim.

A pak ho zkosí katalepsie!

Záchvat ztuhlosti považovaný za smrt.

Jak se dostat ven?

Musí počkat, až povolí ztuhnutí svalů.

Čekal.

Pak mu to došlo, že marně.

Není v rakvi, ale v urně.

Ukázky z knihy "Křep a mlýnský povídka č. 3"

Všichni máme ještě v paměti, jak otrásl světoobčan Rod Baxter machovým sportem.

Kdo by také mohl zapomenout na jeho proslavené simultánky, zvláště na tu poslední, pořádanou na kolumbijském spartakiádním stadionu, kdy měl navíc zavázané oči, zalepené uši, spálené prsty, zmrazený jazyk a rýmu! A přesto porazil všechny, i profesora Loga / toho i se židli /.

Ale simultánky jsou i v machu jen jakýmsi bleskem na temné obloze vyložené sedavého sportu. A tak Rod z obavy před strofii nohy uhodil jednoho dne machovnicí o zem a zakoupil v bazaru kopačky. Podle očekávání se stal fotbalovou hvězdou. Založil Baxter's fotbal club, který se ihned stal nejlepším celkem Antarktidy, kde v té době Rod působil. Hned po bouřlivé oslavě double šestého kontinentu, zažal Baxter's fotbal club o účast v mezikontinentálním poháru a bylo mu vyhověno.

Independiente Buenos Aires byl zdatný soupeř a Rod ho v pravdě řečeno trochu podcenil. První poločas byl celkem vyrovnaný, jen odborníci poznali, že má Baxter's FC tu a tam více ze hry. Rod opravdu zářil. Skvěle pracoval v obraně - byl opravdovým tmelníkem, skvěle si rozuměl v záloze a dopředu posílal skvělé kolmé i rovnoběžné pasy. Na křídlech byl k neudržení a v centru průrazný. Ale i jihoameričané byli dobří. Pak přišla čtyřicátá minuta.

Prudká střela na branku a Rod jen tak vyrazil svými dlouhými nechty na břevno. Míč se odrazil zpět do pole. Rod byl u něho první. Jedinečně přenesl hru na druhou stranu do velmi volného prostoru a báječně na svůj centr naběhl. Pak dlouhé sólo beroucí divákům dech a rána z deseti třiceti metrů protřhla soupeřovu síť i s brankářem.

Za stavu 1: 0 odešel Baxter s FC do kabin s jásotem v duši.

Do druhé půle nastoupili Independiente v nových dresech. Ale to jim nevyšlo. Měli však v rukávu ještě jeden trumf!

Zkorumpovaného muže v černém. Po dvanácti minutách nemastné hry si Rod nepočnul právě nejčistěji a spatřil za svůj zákrok na čtveřici soupeřů zarudlou kartu. Poté, kdy opustil hřiště, zbyli na ploše již jen Američané a zápas skončil samozřejmě kontumačním výsledkem.

Na tiskovce těsně po utkání Rod řekl: "Nevadí. Příští ročník mezikontinentálního poháru si pojistím. Pokusím se do týmu angažovat svého bratra Fredericka."

povídka č. 7

"Kde je moje svačina?" zařval Jim Durman. Celá inspekčně - zajišťovací místnost kosmické stanice Sychrov rázem zmlkla.

"Maminka mi prokrojila houstičku," vzlykal postižený, "nemazala másličkem a proložila šuníčkou." Vstal a zamířil k Rodovu stolu. "Baxtere, tvůj pes mi snědl svačinu. To je tento cyklus už popáté!"

"To není jisté", bránil se chabě Rod, "třeba to udělal tentokrát někdo jiný."

"Nikdo jiný tu nebyl", zpražil ho Durman hrubým hlasem.

"Pokorný."

"Víš dobře, že Pokorný pořád spí. Musíš s tím zvířetem něco udělat. To nejsou jen moje svačiny, ale i moje obědy a moje večeře. Zašantročil dvě vysílačky, skafandr, koš na odpadky, robota Pepu a rukavici. Mimoto rozkousal potrubí pro přívod kyslíku." "To udělala weverka."

"Tvoje weverka, Baxtere."

Rod zatřásl Emilem Pokorným. "Emile, nesnědl jsi Durmanovi prokrojenou houstičku?"

"Snědl, pánové," řekl Pokorný, "ale říkám to jen proto, že jsem tvůj přítel, Rode. S tím psem by jsi měl opravdu něco udělat. Tuhle mi zašantročil protézy do skladu smetáků. Taký starej nadával, že se ztratily dva záchranné moduly."

Vtom se rozeřval bzučák, který jen těžko překřikoval průmyslový rozhlas. "Kapitán Baxter se ihned dostaví do kancelu lokomodora Jánského. Neoudu to opakovat. Nebudu to opakovat. Konec."

"Ty jsi to prásnul šarýmu?" zeptal se Pokorný. "Ne, ještě jsem to nestihnul", bránil se Durman.

Lokomotor Jánský seděl celý bleď na svém

oblíbeném štokrldletí. "To už je moc, Rodeř", řekl, "tvůj bobtail není žádné štěně, aby takhle vyváděl."

"I starý ps mají svoje vrtochy, šéfe. On rád přemísťuje předměty."

"Nechme zbytečných tlachů. Dnes má být Merkur v peri .". Rod se podíval na velikou obrazovku. Prostor mezi Sluncem a Venuší byl však prázdný.

podílka č. 2

Krajem se hnala lednová fujavice a zasy-pávala všechno, co se dalo. Jim Durman se dát nechtěl a tak za sebou s prasknutím zav-řel dveře Schtyllova typu. Pozdravil se s chlapy, sundal kožich, oklepal sníh z bot a požádal o sklenici grogu.

"Mužové," řekl, "asi mílí odtud jsem zahlédl úplně nahého člověka. Měl na sobě jen sněžnice a šel směrem sem."

Chlapi se po sobě tázavě podívali.

"Zahalil ho sněžný vítr a když jsem doběhl k tomu místu, už jsem nic nenašel."

"Tak Rod se přeci jen vrátil", vyjád-řil po chvíli mlčení obecný názor Emil Pokorný.

"Už to budou dva roky, co se tu neuká-zal", navázal Horine Schtyll, s ním se do kraje vrátí požehnání."

"V téhle slotě nemá cenu jít ven hledat," řekl Jim Durman. "Není vidět ani na krok."

"Ano", přisvědčil Pokorný, "bohužel, nez-bývá než čekat." Neuběhlo však ani pět mi-nut a zvenku cosi narazilo na dveře. Hori-ne Schyll vyskočil a vtáhl do srubu nahého muže. Posadil ho ke kamnům a s pomocí grogu ho brzy přivedl k plnému vědomí. Severští lovci jsou tvrdí chlapi.

"Do kraje se vrátilo požehnání," řekl slabým hlasem. Obchodník Baxter je tu. Včera jsem ho potkal. Odkoupil mé šaty za neobyčejně výhodnou cenu."

*podílka č. 6
Baxter (př. po)*

Vážení čtenáři příběhů Rodericka Baxtera, věřte nebo nevěřte, ale někteří jedinci mají ještě dnes své velké životní cíle / budovy, ženy, dobytek /. A také Rod na tom byl podobně. Inspiroval ho k tomu vlastně jeho otec. O opravdovém otci Ro-dericka jsme si toho zatím ještě mnoho

neřekli. Tedy: Pan Baxter byl také velice obyčejný člověk. V životě si vlastně dovolil jen jeden přepych. Měnil vzhled své tváře pomocí vousů. V létě nosíval knír, v zimě bradku a v přechodném období vždy alespoň jednu kotletu.

A tak malý Roderick rozhodl, že si nechá narůst mohutný plnovous. Matka ho však drže-la zkrátka: "Teď ne, Rodíku, až budeš dospě-lý."

A tak když se Rod oženil, řekl si, že si konečně přijde na své. Nejprve si nechal narůst bradku a knír. Potom si nechal zarůst i tváře a čelo. Pak nos a krk. Když mu za-restly oči a vousy mu vyrazely i mezi vlasy, manželka složila pletení, podívala se na hodiny, povzdechla a do ložnice odešla sa-ma.

Věnováno velkému člo-
věku - A. Hitchcockovi

RODERICK

BAXTER

MĚL SMOLNÝ DEN

Roderick Baxter měl smolný den.

Sotva stihl úvodní projev profesora Hugua-se. Vlastně ani pořádně nevěděl, proč ho na sympozium pozvali. V skrytu duše ho drá-ždila domněnka, že proto, protože měl ide-ální postavu do anatomicky tvarovaných kře-sel hlavního sálu kosmologického ústavního domu. Před odjezdem si narychlo sepsal hlavní body svého referátu.

Nikdo mu neřekl, jaký si má připravit pří-spěvek, a tak si vybral široké téma.

Až za řečnickým pultíkem si uvědomil, že v tom spěchu někde cestou ztratil hlas.

Musel tedy opět svůj referát odpískat v morseovce. Byl trochu zklamán, když mu poté velitel zasedání Jack Durman veřejně poděkoval za vyčerpávající ukázkou kosího zpěvu. Roderick Baxter si řekl, že si jed-nou v lese na akademika Durmana počíná. Zasedání skončilo pozdě večer. Roderick se ještě pozdržel na toaletě opravou fenu,

a tak když vyšel před budovu, bylo všude pusto a prázdno. Hustě přšelo, váł ostrý vítr a ke všemu ještě chvílemi padalo dmo. Rod přikryl svého bobtaila pláštěm, vstoupil do osvětlené vozovky a snažil se zastavit nějaký taxík. Nic však v tuto hodinu nejezdilo. V příští hodině konečně taxík přijel. Na otázku po cíli cesty nemohl, jak víme, Rod odpovědět. A protože šofér odmítal tvrdošijně jednat s jeho loskutákem, musel Rod gestikulovat, přičemž ovšem svou pověstnou pravičkou prorazil střechu při větě //Jedte pořád rovně a já vám, vážený příteli, řeknu až budeme, s prominutím, na místě //a tak celou cestu do vozu fičelo a padalo dmo.

..Promiňte, pane Baxtere," řekl řidič po té co Rodův palmový kakađu uštípl volant téměř u samé palubní desky..že nemohu svůj vůz řídit tak citlivě, jak by si pasažér vašeho formátu zaslouhoval."

// Promiňte // vyklepával Rod taxikáři na rameno // ale podle vaší jmenovky zde vpředu, která vám tolik vadí ve výhledu, usuzují, že byste mohl být spřízněn s akademikem Durmanem //.

..Ano", odpověděl šofér.. je to můj syn. Či snad vnuk?" //Děkuji// pískal Rod tečky a čárky // to je vše, co jsem chtěl vědět. V tom případě mi nevádí, že vám mé morče rozhlodalo potah. Nyní stůjte. //

Když auto zastavilo, Rod vystoupil a vběhl do starobylého domu. Za chvíli byl však zpět na chodníku. Potrhaný oděv a nateklé oko nebylo ještě tak mnoho proti ošklivě roztrženému uchu jeho slůněte. Rod nechápavě vrtěl hlavou. Doma našel manželku, podivně mladou a s ní chlape, který mu silně připomínal manželčina prvního muže. V kuchyni už zase stála stará kamna, co před lety vyhodil.

Na konci ulice se rozsvítila světla a nějaký vůz s proraženou střechou a uštípnutým volantem pomalu projel okolo Baxtera. Řidič John Durman měl ve tváři škodolibý úsměv. Rod pozorně přečetl název firmy na dvířkách vozu. // Durman a dědové - taxislužba pro cestování časem //.

Roderick Baxter měl smolný den.

Ukazatel teploty na display elektrické tavicí pece "Baxter" prozrazoval, že akce může začít. Rod, nedbaje prudké vichřice, přistoupil k ovládacímu pultíku a slevnostním pohybem stiskl příslušný knoflík. Na hladinu zátoky dopadly první hektolitry žhavého olova.

Rod přeběhl úzký hřeben dělící ho od sousedního fjordu a dal poslední pokyny mužům, seřizujícím beranidlo na čelo šedého plejtváka upoutaného mezi dvěma křižníky.

V očích našeho hrdiny se zračil pocit pohody a štěstí. Roderick Baxter miloval vánoce.

RODERICK BAXTER
42 TOHO MĚL DOST

Rod už toho měl opravdu dost. Lidé mu nevěřili, že je normálním člověkem. Mohl si za to vlastně sám. Dříve mu lidé nevěřili jeho neuvěřitelné příhody. To ho zlobilo a tak je dokazoval. Sháněl svědky, doličné předměty, důkazy. Když mu však uvěřili tohle, začali tvrdit, že musí být nadčlověk nebo robot. Sezval tedy Tomáše do velkého sálu Empire State Buildingu. Bylo plno. Vyšel na podium a řekl: "Nyní vám dokážu, že jsem úplně normální člověk z masa a kostí." Pak se svlékl. Pak si stáhl kůži. Pak si odepnul svaly a šlachy. Pak si vyndal orgány z dutin. Pak si ještě částečně rozebral kostru. Pak se zase složil a oblékl. Vítězoslavně se rozhlédl. Pak jeho vítězosláva kamsi zmizela.

Poznal, že mu stejně nevěřili.

M Y S T E R I U M

T M Y

Ondřej

Neff

Procítám.

Procítám?

Co odpoví moje vědomí na tuto otázku?

Čím se projeví jeho bdělost, jak prokáže svoje schopnosti, aby mne ujistilo, že jsem skutečně procítl?

Nechám ho rozevřít náruč, aby objalo vesmír a políbilo hvězdy. Ať se propálí do horoucího nitra Země - dovolím mu to. Vypustím ho na planiny, kde skučí vítr. Spočítej zrnka písku na mořském pobřeží, řeknu mu, dojmí se nad hebkostí ~~sesbí~~ na zádech mladoučkého beránka, vnímej opiovou vůni podzimních květů rdesna, těch všudypřítomných nápodobitelů sněhových vloček. Ano, jenom moje vědomí, volné, pádící prostorem a časem mne může ubezpečit o tom, že jsem procítl.

Nuže, leď, vpaluji se, neslouchej, vnímej vše, co je kolem tebe!

Nuže, jednej!

Kolem však toho není mnoho. Jen tma, nepronikatelná, absolutní. Obklopuje mne že všech stran. Vidím toho víc, když sevřu oční víčka až do bolesti. To se mi před očima dělájí mžitky, červenavé mraky vplouvají do zorného pole, není to nic příjemného, a bolest a další neblahé pocity přetrvávají i poté, kdy oči prudce otevřu. Zrak se sráží s temnotou, hebkou, sametovou. I tma, tato sestra nicoty, má své vlastnosti. Je to především nebytnost. Tma nepřipouští onu klamnou nepřístupnost, již nazýváme pohybem. Jedna částice tmy nemění vůči žádné jiné částici tmy svoji polohu, už proto ne, že tma není a nemůže být partikulizována na části. Je je diná. Je dokonalá. Kdyby i jen jediný světelný paprsek rozčísil její havraní vlasy, nebyla by již tmou, nýbrž hustým šerem. Šero, jaká to nejapnost ve srovnání s velebnou dokonalostí tmy! Šero nevyhraněné, nerozhodné, věčně přešlapující na hranici mezi černí a bělavostí. A co horšího, šero je odsouzeno k nevyhraněnosti; jakmile se rozhodne přichýlit se k jednomu nebo druhému,

ke tmě nebo ke světlu, ztrácí svoji podstatu v cizí prospěch - aniž by vplynutím jak do tmy, tak do světla sebedméně posílilo černí prvního či bělost druhého.

Obklopuje mne absolutní hodnota, dokonalá a nekompromisní. Toto poznání mne naplňuje uspokojením, avšak současně i neklidem. Obávám se podvědomě, že tento stav je nádherně a nepravděpodobně dokonalý, že nemůže trvat navždycky? Mám strach, že

Řeknu to jinak: Mám strach?

Usmívám se, a tma ohmatává sametovými prsty moje rty. Čeho bych se měl bát, tady, ve tmě, v lůně absolutního? Strach, toť předvídaní hrozby, a hrozba vždycky pochází od nedokonalého, neúplného. Kdo je naplněn, neohrožuje, co je zavrženo, postrádá dobovačných úmyslů. Tma kolem mne přede mnou rozevívá svoji nahotu. Nemíní skrývat nic. Jsem zde, říká. Vnímej mne. Můžeš mne vnímat, vždyť jsi procítl!

Tak přeci jenom jsem procítl.

Pootevírám rty, už teď zvlněné do úsměvu, a v hrdle zaklokotá pramínek smíchu. Jaký Jsem to byl hlupák, když jsem hnal svoje vědomí do obětí propasti vesmírného neko-nečna. Stačil mu výlet mnohem, mnohem kratší. Stačilo mu zůstat na místě, aby se přesvědčilo o své bdělosti.

Smích mne poněkud vyčerpává, ale i uklidňuje. Netvrdím, že jsem byl neklidný, avšak každá otázka zneklidňuje alespoň poněkud, a já si otázky kladl, nebyv si jist vlastní bdělosti. Přikrývám se jistotou jako teplou přikrývkou. Ještě chvíli, a znovu usnu, ukolébán příjemným vědomím bdělosti. Jaký to směšný paradox!

Jenže vědomí má i jiné zvěstovatele reality, než jsou oči.

Je tu například čich.

Do chřípí mi vnikají pachy a vůně.

Vždycky jsem rád čichal silice. Procházival jsem se po lese, kde se lopotili dřevorubci. Z plných plic jsem nadechoval pryskyřičný opar, a pranic jsem nedbal, že to jsou výpary smrti stromů, těch vznosných bytostí, už v okamžiku zrození odsouzených k násilnému zahubení. Teď je zde ta vůně života a záhuby, zasnoubila se s mou a ta ji propůjčila umění všudypřítomnosti. Čiší ze všech stran, opírá se o mou tvář, je jako déšť, který nepadá jen shůry, ale i zpod nohou a smáčí boky, hruď i záda vodorovnými sprškami.

Jeden rozdíl mezi t mou a vůní tu přeci jen je.

Tma samovládne zrakovým počítáním, kdežto vůně silic zde není osamocena. Dominuje, to ovšem, ale musí tolerovat i vůni další. Nebo to snad jsou vůně? Či dokonce nepříjemné pachy?

Pojímá mne lehký neklid. Na opětovný odchod do spánku už není ani pomýšlení. Z černi se vynořila záhada, nadnášena perutěmi pryskyřičného operu. Chci vykřiknout: projev se, kdo jsi? Odkud přicházíš a kam jdeš? Zdá se mi, že odpověď se formuje v temných úžlabinách mysli. Ty doposud nesámé, ale už tušené vůně jsou dotýkány člověkem.

Divadlo.

Tento tajemný pojem mi exploduje v mysli jako šrapnel, tříští se na střepiny a ty, všude kam dopadají, rozněčují ohňostroje. Jsem v divadle. Pryskyřičnou vůní dýchají prkna a trámce, z nichž je zbudován tento svět v srdci světa. Syrová konstrukce je potažena nachovými čalouny, mámivě zřasenými; záhyby tvoří písmena abecedy faleš. Do divadla přicházejí lidé, aby se tu oddávali rozkoši šálby. Dotýkají se čalounu, kladou naň dlaň a prsty potřísněné mastnotou mrtvých zvířat, pižmem, vínem, semenem, mýdlem, rostlinnými šťávami a někdy i lidskou krví. Zanechávají zde stopy. Odejdou, ale stopy zůstanou, aby křičely svá svědectví, o něž nikdo nestojí. Jsme přeci v divadle, přišli jsme, abychom lhali a byli obelháváni, kdo se tu stará o bezděčnou přítomnost pravdy, zakuklené do nachových čalounů?

Vědomí přítomnosti v divadle mne naplňuje sice radostí, ale konejšívý klid je tentam. Jak by jinak! Divadlo, toť synonymum vzruchu, ne nadarmo se říká tomu, co se odehrává na jeho prknech dramatické umění! Mohu se tedy těšit na vzrušivou podívanou, až se tma rozptýlí...

Lítost mi svírá srdce. Divadlo, aby mohlo být divadlem, musí rozptýlit tmu. Lhostejný hrbáč /už dávno zapoměl na svoje sny o slávě/ rozsvítí petrolejky a ze strany hlediště je zakryje stínidly, aby neoslňovaly diváky. Žlutavé lepidlo světla spojí jednotlivé dílce dekorace do vazké jednoty, ve které se herci budou pohybovat mátožnými pohyby jako mouchy na povrchu mucholapky. Jaká to žabařina, jaká nedokonalost ve

srovnání s podívanou, již mi poskytuje tma! Zatím je tu stále kolem mne, jak řečeno neporušená bytí jediným vtíravým paprskem, ale je-li to, co mne obklopuje, divadlo, a ono je to dozajista divadlo, zmar tmy ve prospěch světla se pouhou otázkou času.

Začínám se hněvat a uvažuji, zda bych neměl opustit svoje stanoviště. Vyhledám hrbáče, zabavím kahan, jímž přenáší náказu ohně z jednoho knotu na druhý, a kdyby bylo třeba, nařeknu mu, nic nedbaje na sílu jeho paží! Ubráním tmu, tuto...

Je pozdě.

Zahledím se upřeně před sebe. Už nevnímám čern tmy. Z nicoty se noří neurčitý světelný opar. Záře je modrá, alespoň to! Nevyvolal ji ten hrbatý mizera, vynořila se odkudsi z nadsvětlna. Pochází snad z nitra tmy. Rozhodně nemá nic společného se sprostotou divadelních luceren, Nabývá na síle, avšak pozvolna. Oči si na ni přivykají pomalu, bez násilných přechodů.

Napadá mne, že to snad ani není světlo, nýbrž nějaký zvláštní druh tmy, jaký doposud neznám. Vždyť přeci světlo nikdy neexistuje samo o sobě. Projevuje se zjevením objektů hutných či průhledných nebo dokonce mlžných - vždycky to ale musí být nějaké objekty. Zde není objektů. Světlo, modravé a slabé, je stejně absolutní a také abstraktní, to jest od jednotlivin oproštěné, jako byla prve tma. Napadá mne, že je to cosi nepřírozeného, ledaže by ono zdánlivé světlo bylo pouhým přeludem mé rozničené mysli, dítětem uspokojení z pocitu bdělosti po tak dlouhém spánku.

Uvědomuji si, že jsem spal velmi dlouho. A třeba znovu usnu. Právě ta poslední myšlenka mne uspává. Jestliže jsem ještě před chvílí lpěl na sounáležitosti s realitou kolem sebe, pomýšlení na přelud tuto sounáležitost zpochybila. Jestliže je světlo přeludem, proč by jím neměla být i tma, proč by vůně silic a čalounů měla mít jinou totožnost? Znovu usínám a bez vzrušení si připouštím, že je to nadobro.

Až klesnu nazpět do nevědoma, už se nikdy neprobudím, spánek si zahraje na smrt a hra ho natolik zaujme, že se ztotožní se svým vzorem.

Modravá tma mi ale nedovolí usnout.

Chyba! Není to přeci tma, je to světlo, skutečné světlo a žádný přelud, protože v jeho

září rozeznávám sic jediný, avšak nad veškerou pochybnost reálný objekt! Rozkolébaná mysl se zastavuje a myšlenky se znovu dávají do tance.

Předmět, na který popatřuji, je nevysoký, zato podlouhlý. Chybí mi měřítko, takže nevím, zda je to horský hřeben anebo kopeček jáhlové kaše. Pojem "kašovitost" se mi vtírá a sám nevím proč. Teprve po chvíli jsem schopen rozeznat ještě jeden pocit: zimu. Ať bude děj rozehraný na jevišti tohoto divadla jakýkoli, bude se odehrávat v zimě, nebo spíš na sklonku zimy, jak se upřesňují, když si uvědomím přítomnost vlhkosti na tváři a na ruce, které mám složené do klína. Ani nejsem překvapen, když konstatuji, že neznámý kopeček je hromádka sněhu. Víím, ano, víím se zarputilostí jasnozřivce, že v době, kdy zima vrcholila, sněhová hromada byla vysoká, a její svahy strmé. Slunce - bůhví, kde je teď - hromadu takřka úplně rozpustilo. Zbyl z ní už jenom ubohý zbytek.

Hromada zkrývá nějaké strašné tajemství, bleskne mi hlavou.

Chci křičet, ale úzkost mi sevře hrdlo. Je to dobře volené slovo, úzkost. Jsem tištěn, drcen úzkostí, jsem zrno mezi mlýnskými kameny, bezmocný jako ptáče v surovcově dlani. Bezděky pohnu loktem. Opřu se do čehosi měkkého, hřejivého.

Okamžitě se uklidňuji.

To je přeci - uvědomuji si - to je přeci moje matka!

Nechápu, kde se tu vzala, odkud a proč přišla, ale víím, že tu je a nic důležitějšího není. Tulím se na stranu, tisknu se k ní, už vnímám laskavý opar jejího těla, které mi dalo život, živočišná jistota se přelévá z jejího těla do mého organismu.

Jsem nevýslovně šťasten.

Vysmívám se ti, úzkosti, ty bezmocný přízraku! Marně jsi na mne cenila zuby, marně jsi mne popadala za hrdlo. Stačil jediný dotyk mamčině lokte a tvoje kouzlo bylo zlomeno. Teď se může stát cokoli, na jevišti divadla i mimo ně. Matka se ke mně vrátila, neočekávaně a neslyšena usedla vedle mne do křesla, vedena bezpečným citem mne vyhledala i v té temnotě, která tu ještě před chvílí vládla; nehovoří, nemusí mluvit. Její bytost promlouvá, myriády láskyplných slov přecházejí po úzkém můstku dotyku našich těl a v průchodu jim nebrání ani tkanina našich šatů.

Moje maminka!

Jeviště je už zcela zaplavené sinale modrým světlem. Obleva zřejmě ustala, protože napůl roztálá hromada je pokryta sklovinou ledu. Tu a tam se modravý paprsek láme, na hraně tryská přeprška duhových jisker, jako kdyby do ledu byl vsazen brilliant. Tvar hromady působí dojmem úhlednosti, konstatuji s uspokojením. Jsem tak klidný, že dokážu si klást věčné otázky. Proč medle, ptám se sám sebe, jarní sluníčko neroztavilo hromadu docela? A z jakého důvodu strůjci představení přenesli tuto gbdivnou rekvizitu na jeviště? A kde jsou, u všech hromů, aktéři? Jediná odpověď stačí na všechny otázky. Rekvizita i aktéři, promiňte, aktér, jedno tělo jsou.

Tělo.

Je to tělo ženy, samozřejmě mrtvé, umořené týráním nebo dlouhou chorobou. Už je dost světla, aby proniklo ledovou korou a vyhmátló vnitřek hromady. Věk té ženy nelze rozeznat, natolik ji smrt poznamenala, smrt a zřejmě i hladovění, protože je příšerně vyzáblá a připomíná víc kostlivce než cokolí jiného. Všímám si, že hrotitý nos vyčuhuje nad povrch hromady a v ledové hládi vytváří komický pupík - před chvílkou jsem si ho ještě nevšiml, ale teď je vidět zcejasně. Ruce má ta žena položené volně podél těla, nemá je na klíně jako já. Prsy má prázdné, přitišňané k žebrům jako kučičné placky. Jenom podle tvaru bradavek poznám, že to není muž, jsou mohutné, zbytnělé, obkroužené jako dlaň velkými temnými skvrnami. Vypadají jako rezavé skoby zaražené do hrudníku. Břicho je ovšem vpadlé a pod jeho stěnou tuším páteř. Pánevní kosti ční vzhůru jako velké šaškovské uši a kartáč pohlavního ochlupení nad nimi vyčuhuje jako kšticce nezbedy, který se tam schovává aby vyjukl a polekal mne. A dál pokračují nohy, spíš hnáty, dlohatánské, poseté modřinami.

Hrůzná podívaná, říkám si zcela klidně a dál čerpám sílu z mamčině lokte. Matka je klidná, proč bych já měl být rozrušený? Nějaká nebožačka zmrzla a zasypal jí sníh; takové věci se stávají, proč ztrácet rozmysl? Sníh roztál a žena se dočká důstojného pohřbu. Úředníci se postarají, aby někdo uvědomil její rodinu. Třeba má muže a tuším, ba jsem si jist, že i děti nebo aspoň dítě. Přijdou s květinami na hřbitov a bu-

dou, chudinky, usedavě plakat.

Už slyším ten pláč.

Je slabý jako prve bylo slabé to modravé světlo, ale vůčihledně sílí. Je to ryk mladičkého života, silného při veškeré své bezpocnosti. Hlásí se o svoje práva. Jsem zde, žíká, postarejte se někdo o mne. Kde jsi, chce se mi křičet. Ani slova, sděluje mi matka tichou abecedou, zprostředkovanou hmatem.

Tady přeci, copak to nechápete?

Kde jsou tvoji blízcí?

Nemám žádných, křičí pláč, jsem tu sám, bez pomoci.

Řeknu otci, aby se o tebe postaral, hněvám se. Já sám, pohrobek, jsem nepoznal otce, vrahova ruka zhasila plamen jeho života dříve než jsem opustil matčino lůno. Záviděl jsem všem, kdo otce měli a podezíral jsem je, že si nedovedou toho daru vážit. No tak, maličký, obrať se na otce, ten ti pomůže.

Můj otec zemřel, zabili mi ho, vřeští novorozenec, div se nezalkne.

Jsi pohrobek jako já, volám mlčky a upínám se k matčinu lokti jako ke skále bezpečnosti. Ubohý! Jaký život tě čeká! Jenom s matkou budeš se potácet po kamenitých stezkách a lidé se šťastnějším osudem se postarají, aby těch kamenů spíš přibývalo než ubývalo, mně můžeš věřit, já to zažil, dokud jsem byl živ. Nemáš snad oči v hlavě, ječí novorozenec, copak nevidíš, že moje matka už není víc než pouhá mrtvola?

Zvláštní pojem, mrtvola. Ubohý pozůstatku druhdy pyšného člověčenství, už nejsi ani muž, ani žena, stala se z tebe pouhá mrtvola, gramaticky příslušná genu ženskému, avšak synonymní s umrlcem, který předstírá mužskost. Zajímavá to úvaha jazykozpytná, avšak, přiznejme, nepatřičná. Nejdříve se postarejme o děcko, nahé a slabé a pak teprve krácejme křivolakými uličkami labyrintu lidské mluvy. Kdepak ale vězí to zpropadené haráně, kde se skrývá špuntík maličký?

Potřetí mne osvítl blesk poznání.

Dítě se dosud nenarodilo, dere se ven, z lůna už mrtvé matky. Ne pohrobek toliko po otci, ono je pohrobkem i po matce, ono je absolutní pohrobek.

O něčem takovém jsem doposud nikdy neslyšel a propadám zmatku. Musím se přeptat své maminky, to je žena moudrá, světem zkušená, je zde se mnou, aby mi pomohla a poradila.

Napadá mne, že moje matka je přeci také už mrtva. Oplakal jsem ji, není to tak dávno, hrob musí být čerstvý. Podrobnosti mi vskakují do mysli jako loutky padající shůry do jevišťátka pimprlového divadélka. Země je v tuto zimní dobu příliš zmrzlá na to, aby ji zmohly ruce zeslabené útrapami morového roku, jeť jich pomálu těch rukou, kdo nezemřel černou smrtí, uhynul hladem, jen pár nejsilnějších přežívá, ale to není život, nýbrž živoření, vratký pochod na laně nataženém mezi bytím a nebytím, zkalený duch není schopen rozeznat realitu od klamu, nezřídka vídáno, že živí uléhají k mrtvým v domění, že k nim patří víc, než ke světu krve a mízy. I maminka podobně zemřela a já ji pohřbil sám do hromady napadaného sněhu v naději, že zjara, až slunce roztaví sníh i zem, jí poskytnu důstojnější místo odpočinku.

Ta žena na jevišti je moje matka.

To vřešticí děcko jsem já.

Věším v jejím lůně. Pracuji ke zrození. Takové myšlenky mne napadají a znovu hýbu loktem vpravo, abych si vyprosil matčinu aprobaci. Laskavý dotyk mne chlácholí, ovšemže máš pravdu, synáčku! Pochybnosti však zůstávají, ačkoli se za to stydím. Hmatám loktem vlevo. I tam je maminka. Jsem zde, chlapče, uklidni se. Netřeba se vrtět. Zachovej klid. Čas plyne i bez tvého přispění. Zvedám kolena, nejdříve levé, potom pravé. Stejně pocity. Matka je vpravo i vlevo, nahoře i dole, obklopuje mne měkkou, teplou přítomností. Jsem v jejím lůně. Hýčká mne tu, konejší. Neplač, snaží se mne uchlácholit. Brzy přijde naše hodinka. Brzy se znovu podíváš na světlo. Už to nebude ono modravé přítěří. Spatříš jas Slunce, naší nejbližší hvězdy, dárkyně života, matky nás všech. Uklidni se, synáčku.

Přestanu křičet.

Teď vím, že po celou tu dobu, kdy jsem pozoroval jeviště /kam se podělo? nevidím nic, ani tmu, ani modravou záři, nevidím vidění ani nevidění, už nevím, co to znamená vidět, je to pojem pozbývající významu/ a poslouchal křik, pozoroval jsem zvečíní svou vlastní situaci a naslouchal křik, pozoroval jsem a naslouchal sám sobě.

Teď už nekřičím. Není tak špatná, ta moje situace. Brzy se narodím. Příjemná věc, takové narození. Lidé, kteří přišli na svět dříve než vy, mají z vašeho příchodu radost. Smějí se, omývají vonným koupáním, kojná vás div nezadusí svým pytlek plným mléka, ale odpustíte jí to, máte absolutní svobodu konání, poručíte všem, jste vládce světa. Čekají mne slastné chvíle, až opustím matčino lůno. Rozkošnický se protahují. Cosi mne leká. Lokty pronikly měkkou vrstvou a narážejí na cosi tvrdého. Ztichnu. Z dálky slyším mumné hlasy. Někdo cosi drmolí, ozývá se pláč a ten rytmicky zvuk, to je mluva zvonu, mluva poněkud nakřáplá, jakou se vyznačují některé umíráčky. Tlačím na tvrdou bariéru pěstí. Klouby klouzají po rovném povrchu. Několikrát do něho udeřím. Pod měkkou látkou není matčin loket, a ta měkkost ani zdaleka není životodárná výstelka dělohy. Opravdu je to látka, jak jsem se dříve domníval, a i ta vůně silice je autentická. Pochází z čerstvých prken, z nichž je zrobena rakev. Nepracuji ke zrodu, nýbrž ke smrti. Znovu vřískám hlasem děcka, ale už chápu, že hlas se ozývá jen v mé mysli. Ani hlásek neproklouzne za hradbu okoralých rtů! Mohu ale bušit. Mlátím pěstmi do stěn rakve, kopu ze všech sil. Kdyby jenom farář, ten starý idiot, chtěl přestat se svými litaniami! Kdyby ta stará najatá plačka zmlkla, kdyby jí šlak trefil, jistě by mne uslyšeli, stojí všichni kolem otevřeného hrobu a ten bezpochyby je nehluboký, obleva - vzpomínám si na ni teď jasně - nestačila rozmrazit zem do hloubky. Mlčte, proboha, mlčte, ať se mohu narodit! Uzebírám poslední zbytky sil. Vzduchu v rakvi rychle ubývá, spalují ho v plicích, krev se veří v žilách, koušu se do rtů a cítím mokro v koutcích úst /asi je to pot, ale možná, že ze mne už prýští krev/ a já biju a kopu nadarmo. Umdlévám. "Amen", zazní nad mou hlavou, zcela blízko, na dosah ruky. Je ticho.

Dusím se. Už nemám sílu. Mobilizuji veškerou vůli. Titán podpírající Zemi, Sysifos vzpírající balvan - tihle dva nevykonali tolik práce, jako já teď. Je ticho. Zvedám ruku, napřahuji se k ráně. Plíce mi praskají bolestí, ale už vím, že budu schopen udeřit ne jednou, ale dvakrát, možná třikrát. Určitě mne uslyší. Slovo "amen" znělo zblízka..... Mrštím ruku do tmy. Kloub naráží na stěnu rakve. Ozve se třesknutí, dost silné, aby probudilo mrtvého. Ne jedno, ale hned tucet! Rány padají, ohlušují mne svým duněním. Jsem tak silný? Ne, to hroudy dopadají na rakev. Buch, řekne moje pěst. Buch, buch, buch, odpovědí hroudy. Buch. Buch, buch, buch. Živí vlečou svoje zubožená těla kolem jícnu hrobu a háží dolů hroudy jako slib blízkého setkání. "Amen", vece kněz. Je ticho, ale já už nemám sílu. Sinalá záře zmizela. Kolem mne nastala znovu tma a já se vracím k úvahám o jejím mystériu. Tuším, že se moje vědomí už brzy rozžehná se stavem procitnutí a vrátí se tam, odkud přišlo, totiž do blažené říše snů bez postav a dějů, tvarů, zvuků, vůní a chuti. Usínám.

GUESBERG

PETR

BOROVEC

Prales dýchal namáhavě, podobal se obrovité škaradé ropuše, jejíž tělo se nadouvalo k prasknutí jako veliký míč, obsypaný hrozny bradavkovitých výčnělků. Temná noc položila na prales pokličku a denní úmorné vedro vystřídal skleníkový vzduch, zavánějící rozkladem a hnilobou.

Do noci probleskovalo světlo s hudbou. Malý betonový plácek s nevelkou budovou osázenou svítícími reklamními nápisy a několik benzínových čerpadel působily na levé straně dálniční tepny táhnoucí se pralesem jako přízrak pro ty, kteří tudy projížděli poprvé. Nedaleko čerstvě natřených čerpadel stálo několik vozů. Jeden z nich stál poněkud stranou. Reflektory předních světel olizovaly místo, kde končily poslední metry betonu a začínala hustá neprůchodná džungle. Jako jazyky dravé saně lezly z nepřehledné motanice kořenů a husté spleti větví podivuhodné tvary listů, na nichž dosah civilizačního výtvaru končil, dál se světla reflektoru zaparkovaného vozu neprohryzala.

Ve voze se rovněž svítilo. Uvnitř seděla žena. Na její tváři byl patrný spěch a stoupající nervozita. Neustále se ohlížela směrem za sebe a sledovala místo odkud proudila do blízkého okolí hudba. Z motelu se ozýval smích a jásot. Pohlédla krátce na několik zaparkovaných vozů, potom na hodinky, nakonec hlasitě povzdychla a její nedočkavý pohled se ustálil na předním skle. Znovu pohlédla na hodinky. Teď to bylo přesně půl hodiny, co se tu jejich vůz zastavil a kdy Linda poslala svého muže do motelu pro občerstvení. Ona do motelu nechtěla, pohádali se, přirozeně kvůli takové maličkosti. Byla dost podrážděná a také dost unavená, jedno se přičetlo k druhému a tak se z Lindy stal dost nepříjemný spolucestující.

Natočila rychlým pohybem zpětné zrcátko ke svému obličej, vzápřel se

tak, aby se v něm spatřila. Přejela si rukou po hřívě dlouhých, hustých, plavých vlasů, současně se na jejím obličejí objevil bolestný výraz. Byla to palčivá bolest jdoucí ze zdola, od konečků prstů jejích nohou. Shýbla se a opatrně vyzula střevíc, který jí tak příšerně tlačil. Byl nový a měl příjemnou červenou barvu, byl moderní a elegantní, přímo lákal ke koupi, jenomže teď Linda poznala svoji unáhlenost a chybu. Litovala, že si takovou zbraň koupila a natáhla nohy. Opatrně si přejela po rozbolavělém místě a svlékla hned druhý střevíc. Bolestně hekla, když přejela po místě, kde jí tvrdý a nepoddajný okraj střevíce rozedřel patu do krve. Otevřela dvířka a nemožné boty letěly ven.

Pitomé krápy - zvolala za nimi a masírovala si konečky prstů osvobozené od novodobých skřípců. Zakrátko vysunula své dlouhé, štíhlé nohy ven z vozu a strnule je natáhla před sebe. Dotek vlhkého betonu působil na Lindiny unavené, těžce zkoušené nohy přímo blahodárně. Opřela se bokem o sedadlo a přivřela oči. Vnímala jen hudbu a studené, vlhké polibky, které přebíhaly po jejích bosých chodidlech a působily skoro téměř zázračně jako ledová sprcha.

Možná spala, to nevěděla, ale probudily ji zvuky, které se ozvaly před motelem. Ohlédla se a konečně spatřila Roberta, svého muže. Byl to vysoký brunet, kudrnaté vlasy krátce přistřížené, tvář opálenou tropickým sluncem se neustále usmívala a působila dojmem, že její majitel je ten nejbezstarostnější člověk pod sluncem. Nejzvláštnější byly na Robertovi jeho oči. Byly hluboké a temné a přesto se v nich leskly blesky, které vždy vylétly v okamžiku, kdy se Robertův obličej rozzářil úsměvem. Jeho neustále dobrá nálada za každého počasí byla zcela určitě spojena s jeho výmluvností a řečnickým nadáním, s každým se pustil do dlouhé vyčerpávající diskuze.

To dokázalo obzvláště nyní Lindu pořádně dopálit. Spatřil jí jak sedí napůl v autě a napůl venku, jako kdyby se chystala vystoupit a dojít za ní. Opravdu se trochu déle zdržel, musel to přiznat, proto se na Lindu zdálky usmál a zamával ji zdviženou rukou. Pokračoval dál v načatém rozhovoru s mužem, který mu před chvílí pomáhal skládat láhve s osvěžujícími, pomerančovým obsahem do tašky.

Lindiny nohy zmizely ve voze, parkovištém otrásla rána, to jak Linda přibouchla dvířka od vozu.

"To je vaše žena?", ptal se muž, s kterým se dal Robert do řeči už v recepci motelu.

"Myslíte ta, které patřily ty nohy?", zeptal se Robert, sedící v podřepu a ládující láhev do stěsnalého prostoru tašky.

"Ano ta. Nerozbila vám vůz tím zavřením dvířek?"

"Ale né, je trochu našťvaná, máme za sebou dvě stovky kilometrů v tomhle paráku, to s člověkem trochu zamává," dodal Robert a rozloučil se spěšně s ochotným mužem.

Pospíchal k vozu. Otevřely se dveře a v nich se objevila ruka nabízející uraženě se tvářící Lindě láhev s pomerančovým osvěžením.

"Haló... je tu někdo?", ozval se Robert a přiblížil láhev až těsně k sedící a nemluvící Lindě.

"Hop," řekl a láhev letěla do Lindinina klína. Vykřikla překvapením, popadla láhev a zahrozila s ní naproti Robertovi.

"No tak se přece nezlob, dřív to opravdu nešlo."

"Opravdu?", zeptala se s úsměvem, který Robert už dobře znal, a o kterém věděl, že zpochybňuje každé jeho slovo.

"No tak šlo, ale tu limonádu mě prodával moc báječný chlapík, představ si, že tu dělá už sedmý rok a ..."

"Mě to nezajímá", tvářila se dále Linda uraženě.

"Tady máš otvírák", řekl. "Dám ostatní láhve do zadního kufru, ten chlápek mi je vytáhl přímo z ledu."

Linda otevřela láhev a vpraviła dychtivě do úst několik prvních doušků, ve zpětném zrcátku pozorovala klidný Robertův obličej. Znovu si uvědomila svoji podrážděnost a strohost vůči Robertovi, ale zatím ji čelit nedokázala. Robert přibouchl kufr, pohlédl

na místo, kde měla před chvílí vystavené své nohy, obešel vůz a shýbl se pro odhozené střevíce. Zaklepal na sklo, Linda dělala, že neslyší. Obešel tedy znovu vůz a usedl za volant.

"Pojedeme už konečně?", zeptala se Linda nabroušeným jazykem.

"Něco jsi tu zapomněla", řekl a vyzdvihl před ní červené lakované střevíce s elegantním, prohnutým a vysokým podpatkem.

"Pojedeme?", ptala se znovu, aniž se podívala na to, na co se ve městě před několika

hodinami dívala do vitríny celé dlouhé minuty a prosila Roberta jako malé dítě, aby si směla tu nádhru na sobě vyzkoušet. Střevíce ji nakonec na nohách zůstaly a staré dobré plátěnky se zpeněžily na nejbližším rohu u hloučku postávajících dívek.

"Víš, že tomu chlápku z baru se zamlouvaly tvoje nohy?", dodal Robert jakoby naschvál a tím vědomě přiléval olej do ohně. Znal totiž povahu Lindy jako nikdo jiný, snad ještě lépe než ona sama. Byla někdy jako malé dítě. Náladová, vzteká, milá, roztočilá a zase obratem ruky nabroušená jako skalpel.

"Tak my tedy nepojedeme!", rozkřikla se Linda, v níž se podráždění přehouplo přes únosnou hranici. "Kašlu na to co říká nějaký ožralej blbec, primitiv!", vykřikla, chňapla po botách zavěšených na Robertově prstě a vyhodila je otevřeným oknem ven, otevřela dveře a vystoupila z vozu.

"Už jsi mě přestal bavit s těmi svými řečmi, slyšíš, seš trapnej, půjdu pěšky i kdybych měla šlapat celý týden!", dodala zlostně a přibouchla před udiveným Robertem dveře vozu tak, že to znělo jako rána vystřelená z kanonu.

"Neblázni, sedni si pojedeme, máš najednou tolik spěchu, stejně to dřív jak do půlnoci nestihneme... co to do tebe zase vjelo!", křičel Lindu Robert.

Jenomže Linda se ani neohlédla, oběhla několik zaparkovaných vozů, přeběhla krátký pruh trávníku a vkročila na beton dálnice. Rychlou chůzí pokračovala směrem, kterým měli podle ní už dávno vyrazit.

"Lindo... co vyvádíš, vždyť jsem zase tak moc neřekl", vykřikl za ní ještě Robert, přešel přes sedadlo spolujezdce a zdvihl ze země znovu věc, kvůli které se to vlastně všechno začalo.

Dneškem strávili poslední den ve Foximu, velkoměstě ležícím asi dvě stě kilometrů po dálnici odtud na sever a asi padesát dalších od moře a přístaviště. Vyjeli před týdnem na dovolenou k moři. Všechno klapalo, všechno bylo báječné, oba dva si skutečně odpočinuli a znovu se k sobě více přiblížili, ale najednou se Linda změnila. Už dnešní ráno se zdála nějaká podrážděná, asi se špatně vyspala, mysl si Robert, když bylo po prvním konfliktu mezi nimi. Prohlídka Foximu začala menším škrábancem, který utrpěl jejich vůz při komplikované a složitém parkování v přeplněném mraveništi.

Tehdy si Robert vyslechl pověst o sobě, jako nejhorším řidiči. Z Lindiných slov začal být otrávený i on. Ale bral to, jsou přece takové dny, kdy se člověku nechce ani jednou zasmát, říci ani jedno pěkné slovíčko a kdy se zdá všechno kolem něho černé a zamračené. Zdálo se, že koupě elegantních moderních střevíčků vymaže všechny chmury a všechno spraví. Jenomže boty se ukázaly být malé a koupě uspěchaná. Linda trpěla nejdřív tise, potom začala nadávky rozhazovat všude kolem sebe a jejím terčem se stal i Robert. Těch dvěstě kilometrů co projeli až sem toho oba mnoho nenamluvili. Pokud ano, tak to byly dost břítké rozhovory.

Zatracená ženská, povzdychl si a vhodil boty zpátky do auta. Nastartoval a vyjel z parkoviště. Linda ušla mezitím asi stovku metrů, její chůze byla rychlá, pěkně rytmická, bosá chodidla pleskala o vlhký beton a na Lindině obličeji bylo patrné tak velké odhodlání, že by s ním skutečně vystačila až domů, kdyby cesta nepokračovala ještě rovnou stovku kilometrů. Vůz se plížil šnečí rychlostí za ní. Určitě se otočí a nasedne, byl Robert přesvědčen, ale naschvál držel motor v pomalé jízdě, byl zvědavý, jak dlouho vydrží Lindě její tempo. Jednou rukou řídil, druhou dopil zbytek láhve, který Linda nechala.

Postava jdoucí asi dvacet metrů před světlem zelenou Cortinou se náhle začala rozplývat s prvními kapkami deště, které se usadily jako cestující na předním skle. Začalo mrholit. Zapnul stěrač. Trochu se pousmál, když viděl, jak se Linda drží. Pak se postava světlavé dívky ohlédla. Jednou, dvakrát, než se rozeběhla ochotně k vozu. Vlezla dovnitř a s obvyklým rámusem přivřela dvířka. Prohlížela si znepokojivě svoji bílou košili a plátěnou sukni modré barvy, na které se objevily temné skvrny.

"Neprší venku?", ptal se Robert a musel se přemáhat aby nevybuchl před Lindou smíchy. Otočila uraženou tvář rychle k němu, byl to nešťavý výraz, z kterého jak se zdálo začnou co nevidět sršet další blesky a hromy, z kterého se však po vteřině napjatého očekávání vykouzli Lindin úsměv. Pohlédla dlouze na Roberta a pak to byla ona, kdo nevydržel a vybuchla smíchy, zahrozila mu spikleneckým výrazem ve tváři a pak se usadila pohodlně v sedadle. Vůz zrychlil a po chvíli nabral

slušnou rychlost. Rozpršelo se.

Děšť změnil vše v zelenou mlhu. Stal se vytrvalým bubínkem bušícím na přední sklo. Svět se ztrácel a objevoval v rytmickém pohybu stěračů. V několika minutách byla vozovka dokonale naleštěná deštěm. Reflektory se probíjely mračnem vody, zdálo se, že se dálnice mění v bažinu a bažina v rybník, do kterého právě vjeli.

"V tomhle bys daleko nedošla", poznamenal Robert po chvíli mlčení. Linda hleděla strnule před sebe, překvapena náhlou změnou počasí.

"Promiň, jsem dneska nějaká divná, mám toho všeho dost a ještě tohle...", povzdychla si. "To nic", spokojil se Robert s krátkým vysvětlením a zpomalil, v dále se objevila červená světla signalizující místo, kde se dálniční úsek kříží se železnicí. Právě ve chvíli, kdy se rovný a nudný úsek cesty stáčil doprava a stoupal v ostrých serpentínách vzhůru musel Robert zpomalit. Skrze hustý déšť prosvěťovalo světlo, rozpíjející se na deštovém pozadí jako kapka krve, světelný signál doprovoznel zvonek.

"To se musí stát zrovna nám, do týdne tu projede jeden nákladní vlak a deset aut, ale my musíme stát zase, jako když jsme jeli prve opačným směrem."

"Zákon schválnosti", prohodila Linda, dala ruce s hlasitým povzdychem za hlavu a přivřela lehce oči.

"Jai unavená?", ptal se jí Robertův hlas.

"Mám toho za dnešek dost, už abyme byli do, ma, jak se na tu chvíli těším." Její tvář se maličko pousmála. "Napustím si plnou vanu teplé vody a dám si do ní hodně pěny, té co voní jako banán, ponořím se a zavřu oči, tak jak je mám zavřené teď... a nikdo mě nebude rušit, zůstanu ve vaně až do rána."

"Až do rána?", divil se Robert.

"Jo, až do rána!"

"A co já, pro mě se tam místo nenajde?, žadonil. Nahnul se k Lindě, jenž měla ještě stále přivřené oči a dotknul se prstem její tváře. Kapka deště, která se jí blyžtila ve vlasech sjela na Lindinu tvář a skončila na jeho prstě. "To se uvidí", řekla Linda a otevřela oči když cítila na tváři dotek.

"Jestli bude takhle, tak v té vaně dlouho nepobydeš, dostaneme se domů až někdy k ránu, v dešti můžu jet tak nanejdýš šedesátkou, to-muhle autu už moc nevěřím."

"Teď už na těch pár hodinách nezáleží", mávla Linda usmířeně rukou.

"Páni... je to možné, ještě před chvílí by jej mě byla pro pár vteřin schopna zabít", sprásknul nad Lindiným tvrzením Robert ruce a znovu se rozesmál. "Ach ty...", stačil ještě říci, když si Linda přivinula jeho obličej k svému a následoval polibek na usmířenou. Při poliblu zahřměl zvuk, země nadskočila a nepřestávala dunět. Lijákem zaskřípal kovový hvízdok železných kol.

"Jak dlouho?", ptal se Robert.

"Celý vlak", odpověděla mu a opět se dotkla ústy Robertových rtů. Vlak byl nekonečný, stejně tak nekonečný jako jejich polibek, který měl trvat přesně tak dlouho, dokud se přes uzavřený dálniční úsek nemihne poslední vagón. Skřípot železa a zběsilý tlukot deště oba ohlušoval. Svět se pohnul a červené světlo mizelo za clonou hustého deště, také skřípání zesláblo a tehdy sebou Linda polekaně trhla a přímo od sebe Roberta odstrčila.

"Jedeme...", vykřikla. "Couváme!!! Vteřina nepozornosti.

"Ježíši zastav... proboha brzdi", teprve teď probudil Lindin výkřik Roberta, sešlápl intenzivně brzdou až k podlaze, vůz poskočil jako kobyla a zůstal i nadále ve zpětném pohybu.

"Sakra...", procedil skrze zuby a znovu sešlápl brzdou až k podlaze. Vůz nereagoval, právě naopak, nabíral na rychlosti... ještě několik metrů a výjezdová rovnoběžka protne první ostrou zatáčku, po které se před chvílí vůz vyšplhal, vyletí ze silnice, skutálí se jako hračka ze svahu dolů do pralasa.

"Zastav... proboha!", ohlédla se za sebe a obličej zabořila do sedadla. Robertova ruka téměř v posledním okamžiku uchopila ruční brzdou. Kola vozu vrostla do země, vůz znovu nadskočil a natočil se zadní částí do středu vozovky. Zpětný náraz hodil Lindu na přední sklo, slyšela jak Robert hlasitě nadává, teprve potom si uvědomila prudkou bolest na čele. Ticho, jediným zvukem byl déšť, který učinil z vozovky v těchto místech hotové kluziště. Zpamatování trvalo krátkou dobu.

"Ta pusa nás málem stála...", řekl Robert a raději nadořekl. Linda seděla nehnutě po jeho pravici, hlavu skloněnou, vlasy spadlé do tváře jí zakrývaly vyděšený obličej a z vyděšenosti se klubil pomalu pláč.

"Ukaž, neudělala sis něco?"

Zavrtěla hlavou.

"Ukaž", otočil k sobě násilně její tvář. Stále ještě nemluvila.

"Nic mi není", ozvala se a odhodila spadlé vlasy z čela.

"Nechápu jak se to mohlo stát", začal se Robert rozčilovat, sklonil hlavu a zkoumal brzdový pedál, hleděl na přední panel a nepřestával kroutit hlavou.

"Odpusť, je to moje vina", řekla Linda, přejela si rukou starostlivě přes čelo, boule, o které Robert mluvil skutečně rostla.

"Až do teď bylo všechno v pořádku, říkal jsem si, že ta stará krakana drží a najednou... "Nemůžeš s tím jet takhle dále?", tázala se starostlivě.

"Ale můžu, jenom mě to nejde do hlavy, ten plecháč mě sklanal."

"Stalo se", odpověděla Linda a ohlédla se znovu za sebe. "Jeď, prosím tě opatrněji, vyděsilo mě to."

"No jo", odpověděl Robert a dál si prohlížel přední panel vozu, jako kdyby začarovaná chyba byla ukryta právě tam.

"Jeď alespoň na kraj nebo do nás někdo vrazí". nepřestávala ho Linda nutit do větší opatrnosti. Robert tedy ochotně otočil klíčkem v zapalování, ozval se zvuk podobný zakašlání, ale motor nenaskočil. Následovalo několik marných pokusů, kdy se Robert poohlédl s tázavým výrazem na Lindu. V její tváři spatřil najednou zvláštní lhostejnost, opět takovou, která ji sršela z tváře na parkovišti, pár stovek metrů odtud.

"To jsem blázen", řekl si sám pro sebe a znovu zkoušel nastartovat.

"Dotlačíme tu krakasu k okraji a tam se na ni podívám."

"V tomhle počasí?", podivila se.

"To je fuk, stejně nemáme na vybranou", řekl a otevřel dveře, vystoupil ven do deště. Za okamžik naskočil Robertův mokrý obličej se splývacími prameny vlasů dovnitř.

"Toč prosím tě volantem!"

Vůz se šinul pomalu k pravé straně dálnice. Robertova postava chvíli postála u zdvižené přední kapoty a pak vlezla zpět do vozu, vpustila s sebou do prostoru mrazivou vlhkost. "Tak co, pojedeme?"

"Nevím co tomu je, bude to okamžik trvat, vážně nevím v čem to může být", řekl a vystupoval opět z vozu. Déšť nepřestával, Lindě se zdálo, že každým okamžikem nabývá

na síle. Po několika minutách netrpělivého čekání otevřela sama dvířka, právě ji volal Robertův hlas, zněl stejně jako před chvílí a nedával Lindě žádnou předčasnou naději, naopak, vycítila v něm zrníčka vzteku. "Někde tam mám baterku, najdi ji, budeš muset vylézt taky a svítit mi, potřebuji obě ruce volné."

Linda hledala spěšně baterku. "Vezmu si tvoji bundu abych nezmokla!", vykřikla na Roberta a vylezla do lijáku. Déšť byl nepříjemný a Linda cítila potůčky vody pod košilí. Vydržela stát při Robertovi slabých několik minut, kdy ji zima šplhající od bosých chodidel vzhůru donutila schovat se ve voze. Usedla a slyšela jak Robert nadává. Vystoupila tedy znovu, nyní však sama od sebe, svlékla ze sebe bundu a stála ochotně s rozvícenou baterkou namířenou na Robertovy ruce.

"Zatracený déšť, kdyby už přestal!", nepřestával Robert nadávat, jeho postava zmizela v přední otevřené části vozu.

"Déšť nevádí, jen když to opravíš", odpovídal mu trpělivý Lindin hlas, který v něm ještě více rozechvíval nával nervozity a vzteku. Poslal Lindu, aby zkusila nastartovat. Ozvalo se známé zakašlání a suchý prázdný zvuk bez jediné jiskřičky.

"Je to v háji!", vykřikl Robert a kopnul zlostně do plechu. "Stará podělaná krakena! S tou už nic nesvedu.", zabručel.

"To se muselo stát zrovna teď." Opřel se o kapotu vozu a svěsil bezvlastně paže, třímající nářadí, nic mu nevádilo, že přes déšť skoro nevidí.

Tu se Linda stojící vedle něho rozesmála, najednou a z ničeho nic. Smích ji přepadl, smála se nahlas a zakláběla při tom hlavu. Když pohlédla na Robertův rozpačitý a znepokojený obličej, vyprskla novou salvou smíchu. "Co je prosím tě k smíchu, zůstaneme tu možná třet do rána, tudy projede auto tak dvakrát do noci!"

Linda se musela násilně bránit další salvě smíchu.

"Víš proč se směješ...", a stěží potlačovala smích, "když si vzpomenu, že tohle všechno", rozhodila pažemi do stran, "tohle všechno je kvůli jedné jediné puse, chápeš, jediná pusa a všechno jak se změnilo?"

"Chápu, ale nechápu co je na tom k smíchu?", vrtěl Robert hlavou.

"No přece všechno, tohle všechno, tahle stará

krakena", bouchla Linda dlaní do kapoty vozu. "Ale nejvíce se směješ tobě, víš jak vypadáš, jako hastroš. Netvař se tak nešťastně, kdyby jsi se viděl...", pokračoval Lindin smích. "Mě to nevádí, vážně mi to vůbec nevádí, ten déšť působí úplně zázračně."

"Ale není to vana plná teplé vody s banánovou příchutí, co?", pousmál se teď i Robert a bezstarostná nálada přesešla také na jeho osobu.

"Máme to místo koupele, chtělo by to ještě nějaký kartáč, abych se mohla vydrhnout", mluvila Linda do deště a nastavovala kapkám teď už bez zábrany svůj obličej.

"Ukaž, tak tě umyju já"; zvolal Robert a přiskočil ke stojící Lindě, začal jí drhnout tváře a cuchat vlasy.

Po chvíli seděli oba ve voze, tentokrát mlčeli, snášeli trpělivě moko, které se jim v podobě promočených šatů přilepilo hladově k tělům. Linda zalovila v zásobách nakupených ve vestě, vytáhla balíček sušenek a ty teď dlouhou chvíli chrupala. Jedla a . přitom prohlížela své promočené šaty, okamžiky radostí přešly stejně rychle ji i Roberta. Také on se zdál být klidný i když jejich situace neměla prozatím dohledné řešení. Po půl hodině se prudký liják změnil v drobný déšť a mrholení pomalu ustávalo. V temné dálce se objevila světla. Vypadala nejdříve jako přelud, teprve s přiblížením nabyla na reálné skutečnosti a probudila obě sedící a nemluvící duše z nečinnosti. Robert sebou trhnul, drkl do Lindy.

"Podívej... světla. Ten auták je naše záchrana, třikrát hurá, hurá, hurá. Máme opravdové štěstí."

"Počkej", stačila ho uchopit za paži Linda, "Mně spíš zastaví než tobě!" Vylezla z vozu a tentokrát opět s příkrývadlem běžela naproti vstříc světlu. Robert pozoroval vše za volantem. Ve světle reflektoru protijedoucího vozu se objevila postava běžící dívky, mávala pažemi a něco křičela, čemu Robert nerozuměl, ale určitě to bylo: zastavte, tady jsme, zastavte. Světla se přiblížila, prolétla kolem Lindy a zmizela v serpentíně. Nechala stát mávajícím dívkou s nechápavým výrazem ve tváři uprostřed silnice.

"To nechápu." Zaslechla Robertův pobouřený hlas. "Ty prohante, kéž by se ti stalo to, co nám, také bych se na tebe vyprdl, jak

jsi se vyprdl pěkně ty na nás!"

"Třikrát hurá", řekla Linda tichým hlasem a sklonila hlavu, sundala pokrývku z hlavy, přšet přestalo najednou, stejně rychle jak začalo. Z bujného porostu stoupala pára, nejbližší okolí připomínalo prádelnu, zakrývajícím pohled bílou voňavou mlhou. Znovu se roztřásla zimou, od nohou lezla jako tisíc mravenců mrazivé ohvění, skřížila paže na hrudi a přicupitala k Robertovi.

"Teď bych tu vanu s teplou vodou doopravdy moc a moc potřebovala", mluvila k Robertovi prosebně, jako by bylo v jeho silách Lindino přání splnit.

"Počkej, mám nápad!", zvolal a zmizel ve voze.

"Nasedni", volal na podupující Lindu venku.

"Co chceš dělat?"

"Už vím jak tu starou plechovku donutím k pohybu", dořekl a povolil ruční brzdu. Vůz začal couvat. Sledoval jeho počínání s troškou strachu. Pohyb zpět se jí nelíbil, jenomže její ohmury a obavy rozehnalo opětné zakašlání motoru a pak zazněl zvuk, při kterém se Robertova tvář rozjařila úsměvem.

"A je to", dodal spokojeně, jako kdyby jeho nápad nestál ani za to, jak byl jednoduchý. Linda žasla.

"Jó tak ono to nic nebylo", oživila a sevřela naproti Robertovi obě pěsti.

"To chce pusu", žadonil.

"Pusu raději ne, víš co ty naše pusy dovedou", mluvila Linda důrazně se zdviženým prstem. Přejeli přes železniční trať a cesta se začala esovitě zdvihat po protějším svahu do kopce vzhůru. Světla reflektorů objevovala nové prostory.

"Lidé jsou teď čím dál tím více sobečtí", rozhovořila se Linda za jízdy a počala se systematickým ždímáním a sušením své promočené plátěné sukyně. Rozčesávala si mokré vlasy za jízdy a starala se, aby její zevnějšek alespoň jí samé připadal trochu snesitelnější. "Voní ti vlasy", ozval se Robert.

"To je tím deštěm", odpověděla a přivinula vlasy sčesané do čela k nosu. Opravdu, voněly čerstvým deštěm a byla v nich nasáklá i vůně pralesa.

"To máš teď už jedno", vracel se Robert k Lindině řeči, "byl to nějaký blbec, pomohli jsme si sami, máme to z krku."

"A takovým lidem se obvyklejné nikdy nic nestane", rozčiloval se.

"Už na to nemysli."

"Taková bezcitnost, sobectví, překvapilo mě

to. Tebe ne?"

"mě taky ale čert to vezmi. Za chvíli budeš sedět v té své banánové koupeli, když ovšem bude všechno klapat."

"To by bylo báječné", zatleskala jako malé děcko a hleděla teď mnohem pozorněji na cestu před sebe, jako kdyby se snažila Robertovi řízení usnadnit. Vůz šplhal vzhůru, motor dostával zabrat, ale zatím poslouchal. Po stranách vozovky stékaly potůčky vody dolů do údolí. Celý svět se leskl po dešti jako zrcadlo. Prales se podobal vějíři spletenému ze všeho rostlinstva, ovíval celý kraj studeným a čistým dechem. Přesto byla tma jako v pytli a světla reflektorů jediným poutníkem široko daleko, který si na cestu svítil. Zdálo se, že dálnice šplhá do samého nebe a v místě, kde se černá šumící hradba pralesa dotýká temných závratných vesmírných výšin, do nebe vstupuje a pokračuje cestou nekonečnosti dál. Cesta začala náhle klesat jako vodopád a Robert musel přibrzdit.

Počasi se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. Dášť jako kdyby setřel špínu přilepenou na temné dusné tropické noci a udělal ji nádhernou a lesklou pro lidské oko. Na obloze zajiskřila první nesmělá hvězda, Linda ji spatřila na předním skle. její svit se na něm rozpíjel a Lindě se zdálo, že se zvětšuje každým ujetým metrem, jako kdyby jim hvězda letěla naproti. Z krásného pocitu opadl i pocit zimnice, která třásla prokřehlým Lindiným tělem. Vůz prudčeji přibrzdil, Lindin pohled sklouzl před sebe na vozovku. "Klouže to jak po mýdle", řekl na svoji omluvu Robert, když zjistil, že ho sleduje přísný pohled jeho spolucestujícího.

"Ten kopec je nekonečný", uslyšela ještě Robertova slova, když je náhle oslepilo na zlomek sekundy veliké světlo. Působilo nečekaně jako blesk z čisté jasné oblohy. Linda si zaclonila obličej, Robert přivřel na zlomek vteřiny oči. Záře jim vehnala do očí proudy slz. Robertova ruka učinila pohyb, který teď opakovala pokaždé, když se jejich vůz rozjel jen nepatrně rychleji. Byla to dost nepohodlná jízda, při které Robertovi připadalo, že vůz nesjíždí s kopce, ale je z něho spouštěn.

Otevřel oči ve chvíli, kdy zatáhl za ruční brzdu. Vypadalo to na smyk, ale nemohl dělat nic jiného, nechtěl-li aby vůz vjel do pralesa a kutálel se dolů po svahu než by se zastavil o kaskádu polámaných stromů. Jenomže - pohyb ruční brzdou vyzněl naprázdno. Opakoval

pohyb s vteřinovým zpožděním, když se ho zmocnil nepochopitelný strach. Učinil pohyb znovu, to né on, ale reflexivní pohyby sebezáchovy nutily jeho ruku impulzivně trhat a brzdit vůz letící prostorem jako šíp. V následujícím intervalu, kdy se do Robertova mozku vřela beznaděj a strach vystupňoval svoji hrozbu na maximum, bylo jasné, že vůz nelze zabrzdit. Sešlápl automaticky pedál brzdy až k zemi, ale to byl rovněž zbytečný pohyb. Nic! Pustil brzdu a sevřel oběma rukama volant, stačil ho divoce stočit stranou, byl to snad zázrak, že vůz nevyletěl ze zatáčky a udržel se na všech čtyřech kolech, prolétl nebezpečným úsekem, Robertovi i Lindě zaznělo v uších strašlivé zahvízdání gum. Vůz nabral na nové rychlosti, teď se dálnice změnila ve skutečný vodopád, jehož strhující níživé síle se nemělo smysl bránit.

"Proboha... co to děláš!", vykřikla Linda, když se pohyb vozu zvýšil natolik, že jejím tělem roztřásla závrať z rychlosti.

"Nebzrdí to... co s tím je, krucinál!" řval Robert a sledoval zrakově přilepený na předním skle ubíhající cestu před sebou. Vůz zrychloval.

"Bzrdí... zabijeme se!", vykřikla Linda a uchoopila sama ruční brzdu, začala s ní zuřivě cloumat. Ručička na fosforeskujícím ciferníku minula lhostejně devadesátku a vyjela ke stovce!

"Néé...!", vykřikla potřeť a padla celým tělem na Roberta, přivřela oči ve snaze nevnímat letící svět kolem nich.

"Dělej s tím něco... tak dělej, na co čekáš, zastav... zastav... zastav...", řvala jako smyslu zbavená a zatínala prsty křečovitě do Robertova těla. Nehty pronikaly jeho kůží jako drápy zuřivé šelmy, zatínající ve smrtelné křeči své vraždivé tlapy do těla nebohé oběti.

Dosud nepoznaný strach rozšířil Robertovi oči do nepřirozena. Zamkl mu rovněž ústa na sto západů a rozechvěl jeho tělo jako by v něm pulzovaly elektrickéblesky. Svíral volant jako stéblo poslední záchrany, cítil křeč v zápěstích. Svět kolem nich sprintoval, jednotlivé záblesky světel reflektorů bíčovaly okolní porost do kterého se co nevidět jejich vůz zaboří jako špatně řízená střela.

Lindě povolily nervy, její tělo se sesunulo bezvládně do Robertova klína a potom dále níže pod nohy. Tehdy Robertovi nevylezly div

oči samým překvapením z důlků. Cítil, jak mu nesmírná síla bere volant z ruky a sama s ním začíná otáčet, řídit. Snažil se v posledních záchvěvech vědomí tu podivnou sílu přemoci, rval se s neznámým o svůj vůz, pral se s neviditelným nepřitelem, když pak sám odtrhnul ruce od volantu a jeho tělo se křečovitě zasmátalo v předním prostoru vozu.

Vůz letěl nekonečným tunelem, na přední sklo útočily mohutné náporů vzduchu, hukot se podobal rozdováděnému ohlušujícímu mořskému příboji. Svět zmizel, všechno pohltila rychlost, Linda s Robertem vězeli v mrákotách.

První se probudil život v Lindě. Otevřela oči a hleděla před sebe s nepochopitelným úžasem. Bolest v hlavě a zvuk motoru ji rychle připomenuly předešlou zkušenost. Pokoušela se hlavu vmáčknout mezi Robertovy nohy a přední pult vozu vyprostit. S hekáním se napřímila a opřela se unaveně o sedadlo. Pak, jakoby v ní náraz něco vybuchlo, vyskočila ven a ušlala několik potácivých kriků před sebe. Tam se jí podlomily nohy a ona klesla s opětovným bolestivým hekáním na zem. Svět byl stále v pohybu, točil se setrvačností kolem Lindy a obracel všechno na ruby. Udělalo se jí zle. Jediným zvukem, který přicházel z tohoto světa bylo vrčení motoru, ten vracel zpřeházené myšlenky v její hlavě na původní místo. Nepříjemný pocit, který se jí dral z útrob těla ven donutil vysílenou Lindu do nového pohybu. Bylo to jen několik krůčků, kdy doběhla v předklonu držíc si břicho k okraji dálnice. Tam se nahnula přes houštinu a z hrdla se jí vydral nepříjemný dávivý zvuk. Začala zvracet. Svět se točil dál a Linda jen stěží držela rovnováhu.

Roberta probudila bolest v zápěstích, otevřel oči obě naráz a sledoval stejně nechápavým výrazem jako před chvílí Linda svět kolem sebe. Teké před ním se svět obracel na ruby a také on slyšel zvuk motoru, jako jediný vnímatelný reálný. Spatřil Lindu, bíla košile se nakláněla nad houštinu, viděl, že je jí špatně. Vystoupil z vozu, nohy se mu zapletly a donutily ho, aby kráčel pomaleji. Roztáhl obě ruce do stran a přidržoval se neviditelných stěn, tak došel k Lindě. Dotkl se jejího ramene a podřepil vedle ní. Svíral jednu její paži, jako by se bál, že neudrží rovnováhu, to samé Linda, opřela se o jeho tělo když cítila jeho dotek. Sami si byli navzájem oporou.

Za chvíli dávivý zvuk vycházející

z Lindina hrdla přestal, vyšel několikrát naprázdno a Linda vstala pooděšlá několik metrů dál od sedícího Roberta. Hledala zmateně kapesník, vzpomínala, že vše potřebné nechala ve voze. Obrátila se k němu a sledovala jednotlivé detaily kapoty podezřelým pohledem. Byl to nepřátelský pohled. Prohlížela si tu věc s koly a svítícími reflektory, podobným zařícím očím působila na její vylekané a rozdrážděné smysly nepřírozeným dojmem. Zdálo se jí, že se boky vozu pohybují, že tam uvnitř něco tepe, nadouvá se, nafukuje a funí jako živá bytost. Vůz se změnil v příšeru, která ohrožovala její život. Každý detail plechu se měnil v rozšířených zornicích vystrašené dívky v kus těla obłudné nestvůry, která se právě před chvílí pokusila je zabít. Nechápnutý výraz v Lindině tváři se měnil v stále větší procento nedůvěřivosti a opatrnosti.

Došla k vozu, Robert jí pozoroval. Jako kdyby on sám čekal, že se vůz promění v živou bytost, která znenadání zaútočí. Linda vlezla dovnitř, tam ve voze začal chaotický závod s časem, kdy Linda převrátila všechno na ruby, než našla hledanou věc.

Podezřelé bylo i ticho. Něco v sobě schovalo, dusilo vsobě výboj překvapení. Kráčel dál směrem od vozu zaujat něčím ve tmě. Ohlédl se, když zaslechl náraz na sklo. Spatřil Lindu s kamenem v ruce, rozmáchla se a mrštila jím naproti svítícímu oku netvora. Sypající se sklo zazvучelo o vozovku, jedno oko netvora zhaslo a Linda se rozmáchla podruhé, pěst svírající kámen vedená nepochopitelnou zuřivostí se netrefila, kámen zazvonil o kov. Třetí náprah zachytil Robert. Sevřel prudce Lindinu trestající ruku a vyrval jí kámen, odstrčil bláznivou dívku od sebe, zasáhl ho dva zelené blasky z jejích očí. "Je to hloupá mašina...", křičela a bouchla dlaní do přední kapoty, "Je na nic!". "To auto za nic nemůže, je úplně normální!", překřičel ji Robert, chytil ji znovu za ruce a zkontroloval její mohutnou gestikulaci, také on pocítil v sobě stoupající zuřivost, avšak nevěděl kde a proč se v něm vzala. Oba na sebe hleděli jako dvě podrážděné šelmy. Lindě se objevoval v očích střídavě plačtivý výraz s výrazem zuřivosti a pomsty. "Nechci...", křičela a vzpírala se, pokoušela se vyprostit z Robertových kleští. "Co nechceš?"

"Už tam nejdu... né, né!", dupala nohama a zápasila dál se svým mužem. Pustil ji, poodběhla na opačnou stranu dálnice. Postava v bílém se částečně vnořila do náruče studené mlhy, kouřící z pralesa. "To jsem blázen", mluvil Robert sám pro sebe, obešel několikrát přední kapotu a nahlížel dovnitř, přinesl ze zadního prostoru náradí, ale nepoužil ho. Bylo mu totiž nanic. Nebylo co opravovat, všechno bylo naprosto v pořádku. Seděl za okamžik za volantem a prohraboval se v předním pultu. Kroužil palcem po volantu, když najednou tichounce zahvízdnu a zapnul rádio, vyndal z kufru několik láhví, jednu z nich otevřel a vracel se k Lindě. Dosud se postava v bílé košili nepohla z místa, ruce zkřížené kolem pasu, nepřátelský pohled upřený na Roberta.

"Už je ti líp?", řekl a usmál se. Vyvedlo jí to z míry, před chvílí křik, divné rvačka a teď smích.

"Na napij se, to ti udělá dobře", podával Lindě smířlivým hlasem láhev. Kupodivu si jí ihned vzala a pohledla na Roberta s vděčným výrazem v očích.

"Trochu si odpočineme", řekl a otevřel druhou láhev, "tak jak ti je?".

"Už je to lepší", zašeptala.

"Přestalo pršet, to je dobré, alespoň se nám lépe pojede", mluvil Robert a snažil se vypadat bezstarostně. "Není ti zima?", zeptal se honem, aby předběhl Lindin hlasitý nesouhlas. "Ne!", zavrtěla hlavou.

"Ale celá se třeseš, počkej, skočím ti pro něco," nabídl se "... nebo víš co, pojď se posadit dovnitř, tam je alespoň trochu tepleji."

"Dovnitř?"

"No dovnitř, čemu se divíš", řekl, přešel silnici a usedl za volant, zatroubil na váhající Lindu.

"Čeho se bojíš, copak ta stará plesnivá kára kouše?"

"Ale dějí se v ní podivné věci."

"Nic podivného tu není, ale slíbím ti, že až dojedeme domů, tak celý auták rozeberu a prohlédnu."

"Co to bylo před chvílí... vždyť jsme se málem zabili", mluvila Linda a nehýbala se ze svého místa.

"Trochu zlobila brzda, vůz se rozjel, sjel z kopce a tady na rovině se zastavil, slyšíš, motor ještě šlape, nic tajemného na tom není,

nemusela jsi hned křičet a vrhat se mi kolem krku, to bychom se potom mohli zabít doopravdy."

"Nevěděla jsem, co se se mnou děje... ta záře... musel jsi si všimnout taky!"

"Protijedoucí vůz, taky nic zvláštního, ta záře nás oslepila, propadla jsi panice." "Bylo to divné."

"Prasknul na nás světla přímo ze zatačky, tak pojedeme, nebo bude dáma zase trucovat, začne pršet... uvidíš", dodal s pousmáním Robert.

Linda konečně vykročila. Dovnitř však nenasadla.

"Vrátíme se pěšky do motelu, přenocujeme, počkáme do rána."

"To je hloupý nápad, šlapat po svých takovou dálku, ohlédní se, vidíš ty kopce, došli bychom do motelu tak akorát za rozednění a vyšlo by to nastejno."

"Já tam dojdu, musíš jít se mnou, do auta si nasednu!"

"Ale proč, proč si najednou tak vyplašená, zatočila se ti hlava vím, je ti zle, proto nasedni ať už jsme doma, já i ty potřebujeme odpočinek."

"To auto je divné, něco se v něm děje."

"Ovšem," změnil náhle tón Robert, "je začarovaný, v motoru sedí několik kouzelníků najednou a předhánějí se ve svých čarech márech!"

Otočila se k němu zády. "Děláš si ze mě blázný, přesto sám dobře víš, že s tím autem něco je!"

"Uvidíme", odpověděl Robert a vyskočil ven z vozu, chytil Lindu za ruku a násilně ji dotáhl na místo vedle sebe. Lezla přes jeho sedadlo, plácl ji po zadku. Dříve než se stačila posadit, spustil motor jinou melodii a cesta pokračovala.

"Tak co, děje se něco zvláštního?"

"Dělo se!", odsekla Linda, "Pro nic za nic mě přeci nebylo zle!"

"Já ti řeknu čím to bylo, oba dva máme téhle zpáteční cesty plné zuby, ty i já jsme podráždění. Já navíc musím ještě čumět před sebe a držet tohle...", řekl Robert a pleskl dlaní do volantu. Teď to jde, ale před motelem byla dálnice rovná jako žehličí prkno, málem jsem z toho zevokatěl z té jednotvárnosti, člověku se chce spát... kdybych náhodou usnul, tak mě prosím tě vzbud.", řekl a pokoušel se zamklou Lindu rozveselit. Neusmála se, bledá a ustrašená tvář jí už

zůstala.

"To znáš ten fór, jak chlápek usne v autě a probudí se až na záchytce a ptá se jako za co tam je... a víš co mu oni řeknou, máte půl roku prošlej řidičák.", smál se svému vtipu sám. "A nebo jinej, lepší..." Linda odvrátila hlavu stranou. "Za hodinu jsme doma, za hodinu se budeš máchat v banánové lázni."

Zase nic.

"Proč jseš taková, jestli jsem něco zvorál, tak mi to řekni, protože daleko horší než bychom se hádali je, když budeme zbytek cesty, těch sto kilometrů jen koukat a mlčet, to pak vážně zaspím a probudím se někde v pralese na stromě. Já vím proč jseš naštvaná", odpovídal si Robert sám, "to všechno je kvůli těm botám. Za všechno můžou ty krásné červené střevíčky, které ti udělaly krvavé puchýře na nohách. Tak už na to zapomeň a usmívej se, přece se nebudeš kvůli jedněm botám sto kilometrů mračit."

"Ty Roberte...", řekla najednou jako kdyby před tím navěnovala jeho slovům vůbec žádnou pozornost, "mám takový divný pocit, že dnes domů vůbec nedojedeme."

"Proč bychom nedojeli domů, dojeli jsme tam, dojedeme zase nazpátek."

"Nevím, ale je to takové divné tušení, trápí mě to, mám strach, jeď prosím tě opatrněji."

"Jeď pomalu."

"Takovou úzkost jsem v sobě ještě necítila."

"Zapomeň na to, děláš si zbytečné starosti", pustil rádio. Okamžitě ho vypla. Zase bylo ticho, mlčeli oba, tentokrát se nepokoušel ani Robert o navázání rozhovoru. Začal tichounce hvízdát. Pohlédl na Lindu, jednou rukou jí vzal kolem ramen a přivinul k sobě.

"Dávej pozor nebo skončíme na tom stromě", odpověděla mu.

"Příští rok si můžeme do Foximu vyjet znovu, co tomu říkáš, to moře udělá s člověkem pravé divy, na můj vkus ale nemuselo být takové vedro." Linda mlčela, hleděla s lhostejným výrazem před sebe.

"Potřebuješ se pořádně vyspat, nechceš si lehnout na zadní sedadlo, sklopím ti ho."

"Zastav mě prosím tě", řekla najednou.

"Co je?"

"Musím... chce se mi."

Vůz zastavil. Vystoupila ven. Sledoval její bílá chodidla jak se lesknou a svítí do temnoty. Vlezla do nějaké houštiny, ale do tmy svítila i její košile. Znovu pustil

rádio, tentokrát slabounce, aby v Lindě nevzbouřil hněv.

Nesmírné ticho, které zavládlo po bouři a které v sobě, jak se zdálo umlčelo i všecken život, narušovala jen hudba z rádia. Robertovi připadalo, že se svět zúžil do čtyř stěn a že věčným prostorem zní jen hudba, která jediná vlívá do ztichlého a mlčícího prázdne alespoň záchrany života. Pozoroval místo kde svítila z houštiny Lindina košile, pak zakotvil pohledem na hodinkách. Čtyřicet minut, déle jejich cesta nepotrvá.

V záhybu cesty se objevila světla. Plula nocí bez jediného tónu, o to větší bylo překvapení, když se nad Lindinou hlavou rozsvítila obří žárovka. Do očí jí uhořel stříbrný jas, oslnivá záře pohltila krátký úsek cesty, kde stála zelená Cortina a kde se krčila v houšti Linda. Země, stromy, větve, listí i samo nebe bylo na okamžik změněno ve stříbrný potah. Spalující výheň donutila Lindu přivřít oči, zalité proudy slz, jak nejtěšněji uměla. Tělem zasloumaly větrné ruce, jedna z větví se změnila v bič, který jí prudce sekl přes tvář. Následovalo rachocení, prostor duněl těžkými kroky. Jako kdyby se tu poblíž otevřela země a z jejího jádra vyrazil ničivý pekelný plamen. Linda zůstala sedět v podřepu, pažemi přikrývala svůj obličej, země se třásla a ujížděla jí pod nohama.

Potom vše přestalo. Světlo zhaslo, dunění ulétlo jako vzdálená ozvěna, země se přestala pohybovat. Následoval ještě zuřivý a zlostný výbuch motoru. Otevřela slzeplné oči, v rozteklém obraze spatřila, jak se zelená Cortina náhle pohla z místa a vystřelila jako šíp z luku po dálnici. "Roberte...!", stačila ještě vykřiknout, než jí zadní světla vozu zmizela z očí, bylo to tak naráz a tak překvapivé, jako když někdo stojící někde hodně daleko zhasne červenou baterku. "Roberte...!", ozval se z ní druhý výkřik, než se její postava dala do rychlého vyčerpávajícího běhu.

Běžela několik minut. Běžela jak nejrychleji uměla, od prvních kroků se nevzdáváje naděje, že Roberta dohoní. Vzdálený zvuk motoru ulétl a jediným zvukem, který rušil ticho spícího kraje byl pleskot Lindiných bosých nohou, roztřikující naprštěné kalužiny na cestě. Dech se krátil, krátil se i krok.

Cesta začala stoupat a tehdy se běh šťhlých nohou změnil ve vrávorání. Zastavila se, avšak nedokázala stát v nečinnosti, zůstala v klidu jen vteřinu, než se v předklonu znovu rozeběhla do kopce, odhodlání nezastavovat bylo větší. Zpočátku jako kdyby nechápala marnost a nenormálnost svého úsilí, zbytečnost svého pošetilého počínání, běžela, neuvědomujíc si, že se honěný cíl od ní vzdaluje desetkrát větší rychlostí, tudíž, že její snaha a vytrvalost jsou pohřbeny už prvním krokem, který učinála.

Když se znovu zastavila, nemohla popadnout dech, otevřela dokořán ústa a držela si hrud, pulzující ji jako pumpa. Další běh neměl už smysl, přesto se Linda do něho pustila. Její úsilí skončilo po několika nejistých roztřesených krocích, kdy ji doslova zdřevěněla spodní část otláčených nohou. Běh se změnil v pomalou rozbolavělou chůzi. Chůze skončila v nedaleké serpentíně, kterou začínal dálniční úsek opět stoupat jako tělo zmiňuje do pralesa. Usedla na okraj cesty a ohmatávala si rozbolavělá lýtka. Hlavou se jí honila spousta myšlenek. Byla tak vyděšená, že dokonce zapoměla na svoji obvyklou histérii a bezmocný pláč, obojí by bylo teď na místě.

Jediná otázka visela ve vzduchu jako obrovský otazník. Proč jí Robert ujel? Proč to udělal, tak najednou, tak strašně najednou, nečekaně, překvapivě? Ujel a neřekl ani slovo, vůbec nic, jako kdyby bylo všechno v nejlepším pořádku, tvářil se dokonce spokojeně, moc spokojeně, usmíval se... Linda byla na pokraji zoufalství. Proč to udělal, ptalo se v ní něco a nahlas, co nutilo dívku k namáhání a přemýšlení. Nic na něm během jízdy nezpůsobovala, sama měla se sebou plné ruce práce, vlastně na něho během jízdy ani jednou nepohlédla, jak se tvářil během jízdy. Bavit jí, říkat takové přípitomělé historky a neustále se snažit být veselý a ona... tady narazila na první zárodek, který se mohl stát vysvětlujícím. Ano... během jízdy byla strašná, nesnesitelná, sama sobě protivná. Stačila se s Robertem několikrát za den pohádat a dost ostře. Robert to nesl jako vždy statečně, dělal jako by se nic nestalo, ale při tom si určitě myslel svoje, docela určitě si to myslel a tehdy možná v něm uzrála myšlenka zbavit se jí... Né, to né, to přece nemohla být pravda. Robert je úplně jiný, nikdy nic podobného ještě neudělal,

dal by jí svoji podrážděnost najevo úplně jinak. Zavrhla tu hloupou myšlenku, že jí ujet naschvál. Ujet a nechat ji zde to nebyl Robertův styl. Byl by to naopak on, kdo by se snažil každý spor s ní vyřešit přímo na místě, aby bylo hned od začátku jasno, tak ho znala a tak by to byl také udělal! Ujet a schválně, ne, to nebyla chytrá myšlenka a Linda se jí vzdala. Jenomže co se tedy stalo? Neměla na nic odpověď. Kromě toho pocítila tíhu nejistoty. Hlava se jí mohla rozkočit od samého usilovného přemýšlení. Mohlo to být všechno jinak, než si ona myslela. Co když její muž něco takového promýšlel už dávno dopředu...? Linda vstávala ze země. Každá myšlenka, která jí v ten okamžik naskočila do hlavy byla hloupá a Linda ji zavrhla. Jak strašně se mohla mýlit, znovu a znovu se ujišťovala, že by něco takového její muž nedokázal. Čím více přemýšlení, tím větší záplava pochyb a mučivých nejistot. Vykročila dál, ohůze byla pomalá, loudavá, nohy otlučené od dlouhého běhu po tvrdé ploše. Vychladlé tělo se začalo třást.

Robert jí dělával časté naschvály, ale ty kanadské žertíky nikdy nepřerostly přes takovou hranici, při které by Linda pocítila krajní pocit nejistoty a strachu. Mlha vystupující z pralesa ji umožňovala sledovat jen krátký úsek před sebou. Bezpočetněkrát se zastavovala a ohlížela se za sebe v domněnku, že uslyší zvuk motoru, slyšela ho v uších jako neutichající ozvěnu a zněla jí v uších až k zbláznění. Zimnice která ji rozdrkotala zuby zapůsobila neblaze na Lindiny smysly. Možnost naděje, že stopne nějaký vůz se rozplývala stejně rychle jako domněnka, že se Robert pro ní vrátí. Vzpomínala, hledala marně další souvislosti, s čím by bylo Robertovo náhlé opuštění logické. A tak si Linda vzpomněla i na podivné chvíle, které prožila s Robertem ve voze od té chvíle, kdy se naposledy pohádali a opustili parkoviště motelu. Snad to mohlo mít nějakou blžší souvislost s tím, co se teď stalo, jenomže úvahy narážely na hradbu nepochopitelných záhad. Linda byla bezmocná. Zimnice v jejím těle vykonala novou potřebu pohybu. Rozběhla se s výkřikem jména svého muže opět po cestě. Křik se rozléhal po okolní pustině a působil nepřírovnalě. Nedaleko Lindy zašustilo cosi v křoví, těžko říci, kdo byl více vyděšenější, jestli ona nebo tvor, kterého její výkřik

probudil.

S poslední špetkou sil se její postava zastavila a zůstala stát v hlubokém předklonu, kdy už chyběl krůček k naprosté panice a ztrátě smyslu, najednou pohlédla překvapeně před sebe. Zdálo se jí, že je její postava ze zadu osvětlena reflektory vozu. "Robert!", vykřikla, otočila se... "Robert!", rozutíkala se rychlým během nedbajíc na křečovitou bolest v kotnících naproti světlům. V té chvíli naplněné štěstím a nespoutatelnou radostí, která v ní vybuchla rozjařenými výkřiky. Lindě zcela ušlo, že Robertova Cortina, pokud by se chtěla vrátit, by musela přijet směrem přesně opačným.

Běžela, mávala rukama vysoko nad hlavou a nepřestávala křičet Robertovo jméno. Světla se blížila nečekaně rychle. Lindě se zdálo, že se náhle odpoutala záře od povrchu země a vzlétla do výše, stoupala závratně vzhůru a najednou se před běžící dívkou rozhořelo tisíc světelných výbuchů, které zcela zatemnily fialovou klenbu tropické noci. Lesk jí oslepil, nápor větru běžící tělo zastavil a vrátil o několik vrávorajících kroků nazpět, klopýtla. Cítila, jak z ní strašlivý žár strhává oděv, jak na ní doutná každá nitka oděvu, hoří rozpálená do žhava jako vlákno žárovky, jak samo tělo začíná svítit jasným plamenem a žár krouží postavou ve svíjivém tanci uprostřed pekelného varu!

Pak vše ztichlo. Stačila si uvědomit, že se nohama zapletla do nějaké překážky, tělo ztratilo rovnováhu, zamávala rukama a pak to byl nepříjemný pocit nekonečnosti, který vedl Lindino tělo do pádu. Zkutálela se ze svahu do pralesa. Do náruče se jí zachytla houština, jejíž hradba dělala předěl mezi jílovým kluzkým svahem a hustou džunglí.

Zůstala kupodivu při smyslech. Ihned se pokoušela z nedobrovolného obětí dostat. Skočila přímo do kalužiny, nohy zajely do hlubokého, jílovitého bahna, dříve, než vyprostila jednu nohu, ztratila rovnováhu znova a tentokrát se slétla s výkřikem do kalužiny jak široká tak dlouhá. Unáhlenost jí řádně vytrestala, proto se Linda trochu uklidnila a začala se s větší rozvahou prodírat mazlavým bahnem, které ji při každém došlápnutí sevřelo nohu jako v pasti. Dotrnácela se až těsně pod svah, po kterém sjela jako po skluzavce z dálnice dolů. Začala se

doslova drápat vzhůru, jelikož úhel svahu se ukázal být příliš ostrým. Zpočátku to šlo, pak se její nohy obuly do těžkých jílových nánosů a ztěžovaly Lindě každý krok. Tady Linda musela výstup vzdát. Okraj dálnice neviděla, nedokázala ani odhadnout jak vysoko je, mohla být už na samém kopci nebo v polovině nebo také docela na začátku a nejtěžší úsek stoupání ji teprve čekal. Kilogramy bahna na jejích nohách působily jako zátěže táhnoucí snažící se dívku zpátky do pralesa.

S trochou vzteku spíše sklouzla než sešla vyšplhaný úsek cesty. Připadala si jako ještěrka, kluzká, obalená lepkavou vrstvou rozmočené jílové kaše. Zbytečně se jí pokoušela ze svých šatů seškrábat. Košile už dávno přestala svítit bělostí a ze sukně zbylo pár roztrpených cárů, chabě příkrývající její počkrábaná umazaná stehna. Rozhodla se, že nepříjemný úsek obejde a v místě, které se jí bude zdát schůdnější vystoupí opět na cestu. Zápasila s bahnem o každíčký krok. Během chvíle se jí však kupodivu kráčelo lehčeji. Bahno zmizelo docela, voda však naopak vystoupila. Nedovedla zjistit kde je. Po levé straně ji musel zůstat jílový svah, po pravé se černala hradba pralesa. Po několika minutách chůze obestoupily Lindu stromy. Ocitla se v řídkém lese, avšak byl to podivný lesík. Připadalo jí, že stromy nemají koruny, že tu vyrůstají z vody jen holé kmeny, podobné telegrafním sloupům. Brodila se přes hromady tlejícího dřeva. Uvědomovala si, že voda, kterou se brodí je teplá jako voda chytaná a ohřívána v nádržích. Ještě ta banánová příchuť a ... vzpomněla si, kde měla v této chvíli s Robertem být a bylo jí znovu do breku. Jediným prostředkem zapomnění byl pohyb, snaha dostat se z těchto míst a najít dálnici, ze které takovým zvláštním způsobem sešla. Při chůzi lehce přivřela oči, obraz ulétlé skutečnosti byl najednou moc živý... až se probudí z tohoto škaredého snu... tak vkročí do koupelny a ponoří své unavené tělo do teplé vody a na povrchu budou plavat jako korálové ostrůvky praskající chomáče stříbrné pěny a všechno, celá koupelna bude vonět po banánech, vůní, kterou dovedla Linda zbožňovat.

Les zhoustnul. Bylo obtížné držet správný směr, pokud jím směr, kterým se Linda ubírala skutečně byl. Na několika místech zapadala téměř po pás do prohlubní, chůze byla ztížená přelézáním halčů těžších větví

a obcházením houštin, které tu vyrůstaly mezi rovnými stožáry stromů jako dámské vějíře. Uvědomovala si jak je tu sama. Další krok... někdo ji zachytil za nohu a drží. Ustrašeně vyjekla a trhla celým tělem aby se vyprostila z větví skřížených pod vodou. Učinila dva, tři rychlé kroky vpřed a objala holý kmen stromu, přitiskla k němu svou tvář a přivírala oči, srdce se rozbušilo, tu nepochopitelnou jistotu a klid, který až do teď měla při putování noční neznámou krajinou ztratila obratem ruky. Sledovala pozorně krajinu před sebou, viděla však jen několik nejbližších holých kmenů, vše ostatní leželo ponořené do mlhy. Stěna kmene, o kterou opřela svou tvář, byla hladká jako plech bez jediného hrbolku, prohlížela si zblízka zvláštní strom, když slyšela za sebou zvuk. Musel být způsoben krácející postavou, ozvalo se brodění. Rychle se ohlédla a pátrala v nejbližším okolí. Odlehčeně si oddychla, když se ubezpečila, že je tu sama. Neustálý pocit strachu zřejmě zapracoval natolik, že se jí v mozku začaly vybavovat chorobné představy, slyšela šramoty a jiné zvuky, které se ubíraly pokračem za její brodící se postavou a byly jí neustále v patách. Jakmile se její zrak vrátil zpět ke kmeni stromu, ozvalo se brodění znovu, tentokrát tak, že Linda poznala jeho skutečnost. Třeštila oči do syrové mlhy, vznášející se těsně nad hladinou a halící rovné kmeny stromů do svého závoje. Ticho, klid, nic se nepohnulo, jediné co bylo v pohybu bylo její bušící srdce. Udělala několik kroků, pomalých, opatrných co nejtíšších.

Tentokrát se ozval zvuk blízko, že se polekaně otočila, uskočila za nejbližší kmen stromu a ustrašeně sledovala místo, kterým právě prošla. Bahno, zmáčklé jejím chodidlem vypouštělo na hladinu syčící bubliny, některé nepraskly a vezly se po vodě blyštící se jako oči pohupujícího se zvířete.

Ušla několik desítek metrů, vodní les byl každým krokem hustší, napadlo jí, že by se měla vrátit, bylo už víc jak zřejmé, že zabloudila a dočista ztratila orientaci. Zabloudit v pralesa a v noci, dobře tušila do jaké situace se dostala. Jenomže jít zpátky, projít místy kde slyšela strašidelné zvuky, váhala. Rozhodování netrvalo dlouho, brodivý zvuk se ozval znovu a následoval jí jako věrný pes. Rozutíkala se, přelézala halčy větví vyrůstajících snad přímo z vody. Když

se znovu zastavila, svítily v bledém obličejí vystrašené oči jako dvě malé žárovničky!

Tam, před ní... pár metrů... v místě, kde se zdály být stožáry stromů k sobě nejblíže se cosi pohlo. Postřehla pohyb se zamračením po celém těle. Narovnála se a zůstala stát vtěsnaná mezi kmeny stromů. Strach jí poručil, aby se schýbla a z vody vytáhla nejbližší ulomenou větev, sevřela ji jako svoji zbraň. Trvalo jí to celou věčnost.

Běž... tu zůstat nemůžeš, odtud pryč, ozval se její vnitřní hlas, který Linda bez dalšího váhání poslechla. Udělala několik kroků kupředu, bytost kráčící mezi kmeny se ještě více napřímila. Puď sebezáchovy vyburcoval Lindu k prvnímu útoku. Rozmáchla se a udeřila větví před sebe. Byl to pohyb vrhající kopí. Zazněl krátký vřískot, bledá ustrašená tvář byla oslepena proudem něčeho mokrého a teplého. Náraz působil jako boxerův útok, Linda padla na záda do vody a na okamžik zmizela pod hladinou celé, větev jí vypadla z ruky. Temný obrys tvora se vytratil v mlze. Brodění se vzdalovalo až ustalo docela. Panický běh dovedl Lindu po několika vteřinách ven z podivného lesa. Tam se bušení srdce změnilo v mráčky, tam se Lindě podlomily nohy, tam zabořila svoji vystrašenou tvář do spleti rostlin. Několik velkých kapek deště, zachycených na květech sjelo a pokropilo její tvář, ale Linda jejich jemné a studené doteky nevnímala.

Probouzel se jako by z dlouhého spánku. Tíživý sen, který mu před očima zobrazil nepřehledný chaos pohybu přestal. Když Robert otevřel oči, připadalo mu, že se čas nějak zastavil, dokonce, že se vrátil o krůček nazpět. Vše probíhalo navlas stejně jako prve, když se zelené Cortiny zmocnila podivná síla, ženoucí jejich vůz jako vystřelenou raketu a ovládající ji tak suveréně jako kdyby se Cortina, která má už nejlepší léta a kilometry za sebou změnila v pouhou hračku kroužící po autodráze.

Vše stejné. Motor běží klidně a tiše na první pohled vše v naprostém pořádku. Stejná bolest v hlavě, stejné nejisté pohyby nohou a paží, avšak tentokrát Robert z vozu nevystoupil. Jakmile procitl z horečky, která mu stoupala do hlavy při závratné rychlosti, uvědomil si, že je tu sám. Linda chyběla! Motor zařval znovu, tentokrát pod

Robertovým vedením, pohnul se, zapištěly pneumatiky, plechová nestvůra se otočila a zařadila se do opačného jízdního pruhu. Zpáteční směr - směr Foxim!

Tentokrát se hnala Cortina jako splašený kůň při plném řidičově vědomí. Netrpělivost bušila v Robertových rukách, sledoval uhrančivým pohledem cestu letící pod koly jeho vozu. Neměl představu jakou vzdálenost ujel ve stavu šoku, ale muselo to být více jak deset kilometrů, protože teprve po několika minutách si vzpomněl, že na tomto úseku dálnice se svojí ženou ještě mluvil. Vůz se znovu otočil, tentokrát zadkem k Foximu. Motor ještě chvíli bručel, když se zastavil na konci dlouhé rovinky, která se podobala letištní rozjezdové ploše stoupající pozvolna do svahu protějšního kopce.

Tady to bylo. Zahleděl se krátce do křoví, tady Linda vystoupila z vozu a zmizela v houštině. Vzpomněl si, jak ze tmy svítila její bílá košile, to bylo vše, nač si pamatoval a co viděl... pak to světlo, záblesky, dunění země a šílená rychlost ochromující jeho smysly. Krátký čas a všechno se tak neuvěřitelně změnilo a nemožně zkomplikovalo.

Vyšel ven s rozsvícenou baterkou. Kužel světla pronikal jednotlivými houštinami při okraji cesty. Seskočil do příkopu, zde světlo odhalilo obtisk bosé dívčí nohy, útlá stopa patřící Lindě.

Zavolal její jméno... čekal na odpověď. Byla to jen reakce na obtisk chodidla v měkké půdě. Vlezl do houštiny, probíjel se až k jejímu okraji. Jeho chůze končila na malé plošině, pod ní následovalo asi dvacet metrů prudkého svahu, tudíž přece jeho žena nemohla jít? Jediná logická myšlenka, která stála za to, byla myšlenka další cesty po dálnici, daleko schůdnější a rychlejší, než bloudění v pralesích bez baterky, bez ničeho. Linda nemohla myslet jinak a zvolit jinou cestu. Sejit z dálnice a pustit se cestou pralesem se rovnalo šílenství a téměř jisté sebevraždě. Široko daleko nebylo nic jiného než nekonečné moře stromů, v kterých dokáže člověk zabloudit tak rychle, že si to ani neuvedomí. Linda není přece blázen, každý normální člověk musí pokračovat po dálnici.

Vrátil se k vozu. Jediný důvod, proč Lindu nepotkal byl asi ten, že jeho žena měla mimořádné štěstí a zastavila jiný vůz. Teď je někde na cestě domů zatímco on hledá sebemenší stopu a vysvětlení, které by ho

upokojilo. Byl tu však další zádrhel, na který Robert pomyslel. Jestliže by Linda nasedla do jiného vozu, musel by jiný vůz během cesty pozkat, jenomže nic takového se nestalo. Nebylo zde něco v pořádku, něco tu Roberta zneklidňovalo. Tahle cesta nemá zřejmě konce a věci, které se na ní dějou jsou přinejmenším podivné a záhadné. Linda měla pravdu, teď už i on věřil, že mezi ním a Lindou něco stojí. Marně zkoumal svůj vůz, byl to až přípitomnělý výraz a jakým se snažil najít souvislost mezi světlezelenou károu na rozpadnutí a zmizení své ženy. Seděl a čekal. Každá rada byla nyní drahá. Nevěděl, co má dělat. Jet, či zůstat a čekat. Věděl, že to nevydrží. Po minutě bedlivého rozvažování nastartoval motor a vyjel směrem do Ferenstolu. Ta poslední stovka kilometrů se ve skutečnosti změnila v labyrint v jehož bludišti oba dva dokonale zabloudili. Asi po kilometru čekalo Roberta nové překvapení, stejně nepříjemné jako všechna prožitá až doposud.

V dálce spatřil světla vozu. Nepohybovala se, stála na místě, bylo jich několik, jako by se tu stalo nějaké neštěstí. Přibrzdil a poznal policejní vozy. Jeden z nich zatarasil podélně pruh dálnice. Zastavil se. Slyšel štěkot psů, někdo na něho vztekla řval ve světle reflektorů spatřil několik postav mužů se psy, vbíhajících do pralesních houštin. Jeho vůz obetoupila skupinka mužů. Ochotně otevřel okno a vykoukl ven. "Dnes tu máme nějak rušno, že ano", ozval se hlas patřící jemu. Pohlédl do tváře staršího muže v uniformě. Ten pohled se mu nikterak nezamlouval, ze zarostlého, několik týdnů neholeného obličeje vylétlo několik předčasných blesků směrem k Robertovi, to stačilo, aby řidič poznal jak s ním bude v příštích okamžicích zacházeno. Oči muže v uniformě v krátké vteřině prohlédli Roberta i zelenou Cortinu jako rangen.

"Jak se to vezme", odpověděl Robert a nahmatl v příhrádce předního panelu své osobní doklady. Podával je ochotně nepřiliš přátelsky vyhlížejícímu muži. Ten jeho gesto přehlédl, vyrval mu průkaz a ostatní papíry z ruky, rozevřel a lhostejně prolístoval. Udělal pohyb, kterým vracel doklady netrpělivému Robertovi, avšak v poslední chvíli pohyb zkrátil a plácnul doklady do své dlaně, krátce se pousmál a Robert vytušil, že se prohlídka poněkud protáhne. Dnes byl

patrně jeho černý den. Ráno hádka, pak nudná jízda, další hádka, liják, pak ty podivné věci na dálnici při nichž zůstával rozum stát, zmizení Lindy a nakonec jako završení všeho zlého policie! Zdálo se mu, že policie něco nebo někoho hledá. Robert kolem sebe vytušil rozruch, avšak v žádném případě nemohl tušit jak do tohoto vzruchu zapadá svoji osobou. "Hej, Jacku!", zařval ten, kterému se nechtělo moc do vrácení Robertových dokladů, "Prošťourej mu pořádně tu káru a dej si záležeti!" Pak se sklonil k Robertovi a bouchl dlaní do kapoty.

"Kampak?"

"Do Ferenstolu", odpověděl Robert a pokoušel se úřední úšklebek policisty opakovat. "Vracíme se z Foximu, trochu jsme se zdrželi, taky vás chytl ten strašný liják?" Muž s necholelou tváří se pousmál, prohlédl si zadní část vozu a pak se znovu naklonil k Robertovi. "Vracíme se... hm... kdo... vracíme se, vy a...?"

"Totiž, aby jste rozuměl... jak bych vám to vysvětlil..", zhroutil se Robert nad tím, jakou pitomost řekl, přičinil se sám o to, aby byl jeho výslech mnohem delší než být měl.

"Hledám manželku.", řekl a pohlédl do tváře muže, kterého už v prvních vteřinách, kdy ho spatřil označil za pořádného pitomce navlečeného do služební uniformy. "Blbost co...", řekl nahlas a uznal, že sám sebe popletl. "Hledáte manželku?"

"Ano.", zakýval ochotně.

"A manželka se vypařila, co...?"

"Ne ujel jsem ji... vlastně tak to nebylo, hledám ji, někde tu musí být...", Robert bouchl dlaní vztekla do volantu, "...nevím co vám mám říci... Pohádali jsme se, člověku někdy ujedou nervy, trochu jsem ji zastrašil." "Vystupte si!"

"Cože?!"

"Vylez!", zařval na Roberta a znovu udeřil pěstí do střechy vozu. Několik mužů přiskočilo ke Cortině. Ti pomohli neuvěřitelně rychlým způsobem ven z vozu. Ani se s jeho postavou nijak nepiplali, přitiskli ho břichem ke dveřím, jeho udivený pohled skončil na plechu střechy vozu. Cítil jak mu někdo pomohl dát ruce za hlavu a ostré dloubnutí do zad ho přimělo, aby se nepokoušel o nic. Nejbližší z mužů ho prořacoval od uší až po tkaničky bot... přirozeně, ani revolver, ani vražedný nůž, na kterém ještě schnuly kapky lidské krve nenašli.

"To nechápu!", zvolal rozhořčeně, "...Co chcete se mnou dělat!", vykřikl na svoji obranu. Zpozoroval jak do jeho autáku vlezli dva muži a převrátili vnitřek vozu systematicky na ruby. Také v zadním kufru udělali generální pořádek, několik lahví vylétlo ven a rozbilo se. To Roberta dokázala pořádně dopálit. Otočil se.

"Na to nemáte právo!" Jeho reakce skončila neúspěchem, muž s namířeným revolverem obrátil Robertovu postavu opět čelem k vozu.

"Vysvětlí mi někdo co se tu vlastně děje, mám takový dojem, že se jedná o katastrofální omyl pánové."

"Pan Liedlof?", uslyšel hlas za sebou a ohlédl se. Spatřil zavalitějšího muže, který přebíral doklady od muže, který s Robertem tak hrubě jednal.

"Ano, jmenuji se tak... Robert Liedlof, podotýkám, že nejsem ani zloděj, ani násilník, ani jsem nikoho nezamordoval."

"Preventivní prohlídka, pane Liedlofe, je zbytečné, aby jste se vzrušoval, pouhá formalita."

"Pěkně děkuji z autáku jste mi udělali smeták!"

"Vy jste novinář?"

Přikývl.

"Není náhoda, že jste dnes tu?"

"A proč by to měla být náhoda? Cestujeme s manželkou z dovolené, už jsem to říkal, do Ferenstolu!"

"Vy pracujete jako novinář kde?"

"Ve Ferenstolu."

"Jak dlouho?"

"Pět let."

"Dříve jste pracoval?"

"Dříve jsem pracoval ve Foximu, jezdíme tam s manželkou každý rok na dovolenou, je tam moc krásně."

"A co manželka, kde máte svoji ženu?"

"To by byla dlouhá historie.", řekl otráveně Robert, ale pokračoval, "Pohádali jsme se, vyhodil jsem jí z vozu a teď toho lituji. Chytla asi stopa a sedí dávno doma, zbytečně se tu plaším."

"Vy si neděláte o svoji ženu starost?"

"Znám ji, teď mi doma bourá barák."

"Nechat ženskou samotnou v noci tady, uprostřed takové divočiny, nezdá se vám, že jste trochu tvrdý ke své ženě?"

"Co když to je jen pohádka...", ozval se muž, v jehož očích byl Robert stále hledaným zločincem.

"Už jsem řekl, že nejsem žádný ničemník, ale

docela obyčejný novinář, stačí?"

"To je ještě horší, než kdyby jste byl podvodník."

"Jak to myslíte?", urazil se Robert.

"Znám vaše finty, vaše náhody, všechno je náhoda i to, že tu dnes projíždíte a čmúcháte.... děláte, že jste spadl z měsíce, zatím možná dobře víte o co tu jde!"

"Už nevím jak bych vám to řekl, že tu nemám s ničím nic společného!", zatvářil se naštvaně Robert!

"Nepotkal jste cestou nic zvláštního, něco neobvyklého, nevšiml jste si něčeho takového?", ptal se opět silnější muž, který vypadal mnohem přívětivě než jeho podřízený.

"Jo!", zakýval ochotně Robert, "Pár kiláků odtud mě vyplivl motor, chvíli to trvalo, než si dal ten starý plecháč znovu říct, půjde do šrotu co nevidět, kvůli němu jsme se také s manželkou chytli, všechno by svedla na člověka."

"To je všechno?"

"Všchno!"

"Opravdu jste si ničeho zvláštního nevšiml?"

"A co by to mělo být?", zatvářil se Robert překvapeně.

"Věřím vám.", řekl muž v uniformě, "tady vám vracím papíry... hoši!", vzkřikl na muže, vrtající se v Cortině jako krčci, "nechte toho, to stačí!"

"Můžu vám ještě něco poradit?", řekl tlouštík a zatvářil se celkem dobrácky. "Nasedněte do té, jak vy říkáte plechové káry a jeďte co nejrychleji do Ferenstolu, pokud se chcete vyhnout dalším komplikacím."

"Stále nechápu o co tu vlastně jde?"

"Je to přátelská rada, mohlo by vám to uškodit, vzhledem k tomu, že máte takové štouravé povolání... máte štěstí, že jsou psi na stopě, sbohem.", řekl a přibouchl za nastupujícím dvířka. Robert se na nic nevyptával. Cortina poslušně proklíčkovala kaskádou policejních vozů a vyjela na volný úsek cesty. Světla označující místo nepohodlné a nedobrovolné zastavky ztratil z očí. Teprve potom si Robert mohl hlasitě oddechnout. Nechápal smysl tlouštíkových slov... Vzhledem k vašemu štouravému povolání... ta slova vrtala Robertovi hlavou. Co se to tu sakra děje, řekl si sám pro sebe... o čem to ti fízlové žvanili, o jakých komplikacích... co to má všechno za logiku. Vzpomněl si na události, které byly skutečně podivné. Lhal a úmyslně tak přesvědčivě, že tomu všemu málem uvěřil

sám. Sám se stal svědkem právě něčeho neobvyklého, tajemného co si při nejlepší vůli nedokázal dost dobře vysvětlit. Okolnost, že tu byla i policie a že pročešává prales znamenala, že není sám, komu tady něco nehraje. Zatím však z toho není nikterak moudrý.

Lhal dokonce i o své ženě, musel, přišlo mu to nějak samo na jazyk. Ve skutečnosti pociťoval k Lindě dvojnásobný strach, nesmazatelný z duše a nyní ještě více znásobený tím, že o ní tak suveréně a ošklivě mluvil. Myšlenky se hnaly v Robertově hlavě stejnou rychlostí jako jeho vůz. Ten starý zrezivělý plecháč to dokázal vytáhnout ještě na docela slušnou rychlost. Řetěz překvapení neměl konce. Jeden člunek z toho řetězu čekal a přímo skočil pod kola žencujícího se vozu. Brzdy zaskřípěly, pneumatiky gumovaly povrch dálnice. Do spodu kapoty něco vrazilo, přelétlo vzduchem a zapadlo do příkopu. Vyděšený Robert otevřel oči dokolečka a pohlédl vaděšeně do míst, kde zůstal ten neznámý tvor ležet. Otevřel dvířka a váhal.

Vždy když člověk a zvláště automobilista zabije ne vlastní vinou zvíře, má takový divný pocit, alespoň ten kdo si uvědomuje, že zabil nebo zranil živého tvora.

Našel ho opravdu mrtvého, ležel pohozený v příkopě. Bylo to opičí mládě, jehož druh Robert neznal a viděl poprvé. Malá hlavička tvora byla v pořádku, ale z těla zbyla kaše. Drobná ručka zpevněná křečí smrtí trčela kolmo vzhůru. To lesklé, to byla krav. Svítil na tvora baterkou, udělalo se mu špatně. Věděl ho v poslední chvíli, přeběhl přes cestu jako malé dítě... Robertovi oči se zahleděly bedlivěji na místo, kde světlo baterky zavadilo o lidskou stopu, otištěnou do měkkého jílu.

Linda...! bylo to první, co ho napadlo a slovo vyšlo samo z jeho úst. Nemohl se myslit, dokonalý otisk útlé nožky vůbec ne podobný otisku chodidla domorodce, kteří sice chodili bosí, ale měli nohy ploché jako kachní plovací blány. Krom toho, domorodci, pokud tu nějakí byli v okolí, se jen náhodou přibližovali k dálnici. Betonová stěna půlící zelené plíce pralesa jim zničila nebo přehradila drobná políčka, stala se tudíž nepřítel. Vedla jako přímka s občasnou kličkou, uhýbající se jen ostrým skalám, na kterých by si civilizace zatím vylámala zuby. Stopa vedla do houštiny. Světlo se zastavilo na důkazu, nad nímž nemělo smysl déle pochy-

bovat. Na ostrém kopí jedné z větví visel jako prapor kapitulace bílý útržek z Lindiny košile. To Roberta částečně naladilo, avšak narostly nové obavy, když stanul na pokraji srázu, nad kterým větev rostla. Co se tu odehrávalo? Linda musela sejít z dálnice a spadnout dolů, neměla světlo, bylo by to možné, ale... důkaz, který visel před Robertem hovořil jasně. Přitáhnul větev k sobě a strhnul bílý cár šátů. Prohlížel si ho s podivným vzrušením. Nedokázal si připustit, že by se Lindě stalo něco zlého, bylo by to strašné. Ani nevěděl jak se ocitl dole, baterkou osvětlil prostor kolem sebe. Stál na pokraji bahniska vyplněného kalužnicami. Opravdu, stopy tu byly. Podobaly se šachtám vedoucím hluboko do útrob mazlavého jílu a vedly přes bahnisko k nedalekému jezírku. Musel je sledovat. Bahno skončilo a Robertova noha se zabořila do měkkého polštáře trávy, propadla jí a zůstala vězet ve vodě. Kráčel dál, nehledě na to, že ztratil Lindiny stopy. Musela tu někde být na blízku, bez světla nemohla daleko dojít, musí tu být celá, živá a zdravá.

Prošel nepěkným místem, které mu připadalo jako kraj nepatřící do tohoto světa. Z vody tu vyrůstaly holé krky stromů bez korun, z vody dále vyčníval les pokřivených větví, jejich spleť vytvářela dokonalé pasti pro kráčející nohy. Trčely z vody jako ruce tonoucích. Stanul na pevné půdě. Tady byl bezradný. Stál na pokraji nějaké louky, na jejím konci šuměl prales. Znovu zakřičel jméno, na kterém mu tolik záleželo. Výkřik se utopil v pustině. Rozhodl se vrátit. Mohl by zabloudit a to i se svým pomocníkem, který mu svítil na cestu.

Obcházel podivný lesík vyrůstající přímo z jezírka, když si uvědomil, že kráčí po pěšině. Šlo se po ní mnohem pohodlněji a rychleji. Míha však zápasila se světlem baterky a ztěžovala orientaci. Na levo, někde v místech, kde louka klesala k vodnímu lesu zaslechl brodivý zvuk. Bylo to ve stejném okamžiku, kdy mu vypověděla baterka. Pokoušel se jí znovu rozsvítit, ale zůstal jen při nadávkách. Vnímal jen brodivý zvuk... blíží se k němu! "Lindo!", zašeptal a chtěl zvolat její jméno nahlas, ale včasný závan opatrnosti ho přiměl, aby zůstal v nehybnosti a naslouchal. Brodění ustalo, když na stojícího Roberta zaútočil konvoj komárů. Ohlédl se několikrát za sebe a pospíšil si. Ztezka vedla

naštěstí dál od podivného místa, které působilo na Roberta tísnivým dojmem. Brodění ho následovalo po straně louky, teprve, když se dostatečně vzdálil, zaměstnám odháněním komárů, přestal na tajemný zvuk myslet.

V pralese hořelo světlo. Robert ho málem při té zbrklosti s jakou se ubíral pralesem vpřed minul. Ztezka vedla přímo k místu, kde z vysoké trávy vystupovaly jednotlivé obrysy chatrče, stojících na kulových podstavcích. Petrolejová lampa zavěšená na trámu před vchodem osvětlovala krátký prostor posekané trávy a primitivní kulovou konstrukci, jejíž střechu tvořily velké deštníky palmových listů. Vkročil na prostor zbavený vysoké trávy sahající Robertovi až k pasu a zastavil se. Bylo tu tichó, takové, které dobře znal a které se mu zdálo být podezřelým, skrývajícím v sobě zálučné překvapení. Jedině strhující koncert cikád, který zněl celou loukou jako zvonící budík narušoval romantickou idylu společně s několika krvežíznivými piráty, kroužícími s hlasitým bzučením kolem Robertovy hlavy.

"Hej... je tam někdo!", zvolal a osmělil se o krůček blíže. Ta chatrč na spadnutí nemohla patřit nikomu jinému než zdejšímu domorodci, určitě jednomu z těch dřevorubců, kteří tu za babku káceli stromy pro budoucí betonové prostory, byl by jeden z mála, který si dobrovolně ničí sám svůj svět. Žádný divoch to být nemohl, primitiv by si nevybudoval takovýhle palác a netrávil by noc s petrolejovou lampou. Dřevorubci sice žili v koloniích, ale tohle může být výjimka, která dává přednost vlastní ubykaci, napadlo Roberta, když vstoupil po schůdkách nahoru, svěsil lampu a vkročil dovnitř. Naskytl se mu obraz jaký čekal. Vnitřek rozpadajícího se království byl prázdný. Na zemi ležela hromada smetí, na stěnách viselo nádobí, několik starých otlučených plechových hrnců, hlásajících reklamou pomerančovému džusu, vůbec sem nezapadající. Podél stěny stálo lůžko, rovněž stejné kategorie ubohosti. Robert pozdvihl lampu výš a tu si všiml něčeho, co mu vzalo dech. Z pod haldy palmových listů, pokrývajících prostor na lůžku trčely lidské nohy!

Neměl ani dostatek času na to, vzpomínat se z pohledu, který se mu naskytl ve špatně osvětleném prostoru, když se ozval šramot a kdosi stanul za jeho zády. Robert se rychle ohlédl, připraven k případné obraně. Nebylo jí však třeba, postava o hlavu menšího muže

zůstala stát a vyjeveně civěla na cizince. Pozdvihl lampu, aby neznámému posvítíl lépe do tváře, těžko říci, kdo měl z těch dvou více nahnáno. Neznámý neutekl, stál na prvním schůdku z ohoblovaných prken a zvědavým zrakem visel na návštěvě, která se tu objevovala zřídka kdy. Robertovi připadal onen člověk pohledem normální, alespoň so se týkalo výrazu údivu v jeho tváři. Temné oči domorodce svítily jako oči divoké kočky, ale byla v nich stopa dobromyslnosti. Z podivného pohledu domorodce se Robertovi dokonce zdálo, že se domorodec usmívá. Skutečně, byl to úsměv a ihned po něm následovalo přátelské gesto, napřažená ruka domorodce pobízel Roberta blíže k sobě. Bylo to ubohé stvoření, jak pohledem tak svým vzhledem a stejně chatrné jako dům. Horní pokrývku černého těla tvořily cáry bývalé košile, snad byla dříve žlutá, původní barva se dala rozeznat jen stěží. Rozedrané rukávy visely z ramen jako chapadla vyschlé ohobotnice. Plátěné kalhoty končící nad koleny bohatým třepením, držely na hubeném, podviživeném těle za pomoci koženého opasku na němž byla nejhonosnější blyštivá, kovová spona. Ta jediná snad působila na celé vzršení onoho muže zachovale. Muž, jehož věk se Robert neodvažoval odhadovat byl bosý, jeho oblečení doplňoval vetchný slaměný klobouk s dírou tak velikou, že by se jí dala prostrčit druhá hlava kdyby jí dotyčný vlastnil.

Seznámení pohledem trvalo věčnost. Iniciativa začala u domorodce. Znovu ukázal při úsměvu zuby, žluté, vykotlané byly mezi nimi mezery půl palce dlouhé, zamával rukou a naznačil Robertovi, aby šel blíže.

"Kdo jste?", ptal se Robert a vracel domorodci nejceněnější část jeho majetku, petrolejovou lampu, jediné ta mohla vnést do tohoto ponuré pohřebního místa plamen světla a také pocit, že je tu někde na blízku něco, čemu se říká civilizace.

Teprve teď domorodec ožil, otevřel ústa dokořán a zasmál se, nebyl to smích, který by roztrásl všechno kolem sebe, působil suchým dojmem, vlastně to bylo jen otevření úst, zasýpání, po nějaké radosti ani stopa. "Zabloudil jsem...", rozhovořil se Robert, "Hledám cestu zpátky na dálnici, kam pokračuje tahle ztezka?"

Domorodec se přestal zubit, natočil jedno ucho k mluvčímu Robertovi, zkřivil obličej do nechápavého výrazu. Zřejmě špatně slyšel.

"Dálnici! ...hledám velikou betonovou ztezku

po které jezdí auta!", řekl Robert, a to tak, že by ho slyšel člověk stojící na opačném konci louky. Neznámý se opět zašklebil, ale jinak nereagoval.

"Hledám ženu!", mluvil dále Robert ve snaze, že individuum vydávající ze sebe jen hekání a smích pochopí alespoň něco z jeho slov, "...má dlouhé světlé vlasy, zabloudila, její stopy vedly k tvé chatrči, musela vidět světlo!". Z úst domorodce vyšlo několik zvuků, nebyla to slova, něco zadrčel a ihned se blesknul nekonečným úsměvem.

"Měla dlouhé bílé vlasy!", pokračoval Robert dál ve vysvětlování, "...bílá žena, prošla kolem tvého domu? Jak je to dlouho? Kdy jsi zapálil lampu?". Domorodec pokrčil rameny, úsměvem odhalil pohřebiště, které mu zůstalo v ústech místo zubů.

"Tak konečně odpověz, rozumíš mi nebo ne? Čekni alespoň!" Úsměv domorodce se zdvojnásobil.

"Asi je to marná snaha co!", řekl Robert a mávnul rukou, "...zbytečně tu s tebou strácím čas, lepšího pomocníka jsem si přát nemohl, jseš hluchej jako poleno!", vykřikl Robert a uchopil domorodce za ramena, zatřásl jím. Ten chtěl ucuknout, ale Robert ho držel pevně, nepustil, i když věděl, že se domorodec roztrásl strachy.

"Hele brachu!", mluvil k němu, "...vidíš tuhle věc, víš co to je?", pozdvihl před domorodcův užaslý obličej baterku, která před chvílí dosloužila.

"To je baterka, jenomže nesvítí, směla, ale to nevádí, dám ti ji a až vylezeš z téhle divočiny, koupíš si do ní co potřebuješ a bude opět svítit možná, že je jen trochu navlhla, v téhle divočině je to prima věc, namouduši, je tvoje, ale řekneš mi, kam vede tahle ztezka a jestli tu po ní před chvílí náhodou někdo nešel?" Domorodec mlčel, zrak přikovaný k předmětu, jež mu Robert rozhodl darovat.

"Tak co mlčíš! Tak kvákní, ať vím co jsi zač, ty se mě bojíš? Tak na vezmi si to!", řekl a vtiskl do ruky lesklý předmět aby tím naznačil, že svůj slib splní.

Černé prsty lesklý předmět upustily, domorodcův zájem se obrátil opět na cizince. Usmál se, zavřískal jako malé dítě.

"Ty to nemáš v hlavě v pořádku.", řekl Robert a mávnul nad stojícím a mlčícím rukou jako nad ztraceným případem. Tu ho muž znenadání uchopil za ruku a naznačil mu, aby

ho následoval.

"Tak přece mi jenom rozumíš, ukaž mi kterou cestou se dostanu zpátky na dálnici?" Odpovědí mu byl nesrozumitelný zvuk. Nechal se volně táhnout. Obešli stavbu a stanuli několik metrů za ní, téměř u houštiny, obrůstající svým nekonečným spletitým věncem prales. Tady se domorodec otočil k Robertovi a opět něco zadrmolil, čemu nebylo rozumět ani za mák. Chvilí hleděl připitoměle do Robertových očí a potom zmizel ve tmě i s lampou, obcházel kolem jednoho stejného místa, přitom nespouštěl z cizince oči. Teď už Robert poznal, kam ho neznámý zavedl. Tím místem, kolem kterého postava v rozedraném šatu kroužila byla hluboká jáma, hrob! Na jeho dně ležela pohozená lopata, z bočních vyhloubených stěn vyrůstalo několik hadovitě kroucených kořenů.

Musel ve svém vnitřku cítit podivnou atmosféru, pohled na domorodce, na jámu, na okolní prostor, to nebudilo v člověku dvakrát veselý dojem, když se k tomu připočetl i ten mrtvý, kterému vyčnívaly z palmové peřiny nohy, mohl si být Robert jistý, že netačnost, která se ho zmocnila pramení ze všech pochmurností, které tu kolem sebe spatřil. Začalo mu být domorodce trochu líto, pohlédl na jeho postavu, motající se kolem nedokončeného hrobu a napadlo ho, že přišel nevhod. Ten mrtvý v domku byl asi přítelem dotyčného, mohla to být také jeho žena, prostě někdo, na kom mu hodně záleželo, když se pustil do takové obtížné práce, kopání hrobu. Postava pak vlezla s menšími obtížemi do jámy a pokračovala v přerušené práci. Robert se rozhodl kopáče chvátě opustit, z pohřební scény se mu udělalo až ouzko. Vzdaloval se pomalu od osvětlené jámy, nejdříve couval pozpátku, doufaje, že si jeho odchodu neznámý nepovšimne, ale ten byl příliš zabrán do své práce a tak se Robert nakonec otočil a vykročil směrem, kterým předpokládal silnici. Ušel asi dvacet metrů, když zpomalil. Smuteční obraz mu dosud nezmizel z očí, měl ho stále před sebou, ohlédl se. Temnota přikryla obrysy domku, slyšel jen práci s lopatou. Vrátil se myšlenkami znovu k podivnému člověku a k jeho chatrči. Něco ho napadlo. Snad to byl jen bláznivý nápad, nesmyslná domněnka, která ho jen zbytečně zdrží, početilost, ale nápad ho otočil a hnál nazpátek. Vletěl do chatrče a rovnou k lůžku, na kterém ležel nebožtík.

Ty nohy svítily bělostí, ano bílé, bílé jako sníh, jako křída, ta bílá barva... proboha, snad to bude jen pouhý omyl, snad se dopustí jen hříchu... rozhlédl se kolem sebe, neznámý pracoval dál, bylo slyšet jak zvenčí vyhazuje lopatou nakopanou hlínu, Robert musí jednat rychle. Začal chaoticky odklízet palmovou příkrývkou.

Poznal ty nohy, jako blázen začal rozhazovat listy kolem sebe. Jeden z listů odkryl Lindin obličej. Vykřikl její jméno, vrhl se k její postavě, vytáhl ji z rostlinné příkrývky, mohutně s ní zatřásl. Ruka sjela bezvládně z lůžka a zůstala viset kolmo k zemi. Uchopil ji.

"Lindo!", zařval hystericky jako smyslů zbavený a naklonil se k její tváři. Nebylo na ní nic zvláštního, nepohnul se v ní jediný sval, spala, z pootavřených rtů vycházel dech. Dýchala je tedy živá!

"Lindo! Lindo, probuď se!", zatřásl s jejím tělem, pokoušel se ho nadzvihnout, ale samým rozčilením neměl dost síly v těle, při jeho manévrování Linda pootavřela oči a z úst vyšel krátký povzdech.

Kroky domorodce směřovaly k Robertovi. Rychle se ohlédl, domorodec se zastavil, tentokráte to nebyl úsměv na jeho tváři, ale úžas.

"Ty jsi jí chtěl pohřbít! Ty jsi jí chtěl zabít!", vykřikl Robert, skočil na domorodce a chytil jeho postavu za vetché šatstvo, prudce jím zatřásl a pak ho od sebe odstrčil. Letěl do kouta, narazil zády o stěnu, chatrč se otřásla v základech. To vše Robertovi ještě nestačilo, znovu byl u domorodce. Chytil klepajícího se za košily a vytáhl ho zpět na nohy.

"Ty jsi jí chtěl pohřbít! Ale ona není mrtvá!", vylíval si Robert na domorodci všechny svůj vztek a zuřivost, přitlačil postavu ke stěně a několikrát s ní o stěnu udeřil, "Co jsi to chtěl udělat, ty zmetku, ty prašiví opice, já tě zabiju!", mrštil jím o protější stěnu. Svalil se na zem, z úst potlučeného začala téci krev. Pohled na jeho vyděšený obličej zmírnil v Robertovi všechnu náhlou zuřivost.

"Koukej táhnout ty blázně!", černé tělo vyběhlo z chýše, slétlo ze schůdků, chvíli se metalo ve vysoké trávě, než zmizelo doce-
la ve vlnícím se moři zeleně.

Kráčel namáhavě s těžkým břemenem a

každou chvíli se zastavoval, aby nabral dechu a sílu. Linda měla oči otevřené dokořán, ale nemluvila, tělo bylo ztuhlé šokem, ale do tváře se pomalou navracela barva života. Cítil, jak se mu v náruči třese, jedna její paže se chabě přidržovala jeho krku, druhá ležela v klíně.

"Co se to dělo? Kde to jsem, Roberte jsi tu?", ozvala se.

"Jsem tu, nemusíš se bát, zlatíčko, hned budeme v bezpečí."

"Co se to stalo? Proč mě neseš? Já nemůžu pohnout rukou."

"Jseš slabá jako moucha, celá se třeseš, muselo to být hodně mokré dobrodružství co?"

"Dobrodružství... jaké?"

"Teď nemluv, odpočiň si."

"Zabloudila jsem?"

"Ano, sešla jsi z cesty."

"Něco mě shodilo z dálnice dolů, bylo to...", šeptala Robertovi do ucha.

"Odpočiň si a už nemluv.", řekl Robert a sám cítil, že by odpočinek potřeboval také, nohy mu ztěžkly a nechtěly jít dál. Položil Lindu něžně do trávy a opřel se o strom.

"Chce se mi spát.", šeptala a přivírala oči.

"Tady spát nemůžeš.", probudil ji Robert, uchopil ji tedy znovu do náruče a vykročil po ztazce, která chvíli klesala a zase stoupala, pak to byl jen výstup, při kterém se Robert pořádně zapotil, nikdy by nevěřil jak těžká může je ho žena být. Na vrcholu nějakého svahu se svalil i s Lindou do trávy, kutáleli se několik vteřin setrvačností dolů. Uslyšel Lindin smích. "To je báječné!", smála se a pokoušela se vstát, nešlo to, připadala mu jako opilá, přidržela se kmene stromu a hleděla před sebe. "Tááhle vidím řeku, jak se leskne!", vykřikla.

Ně to není řeka, to je dálnice, konečně dálnice zajásal v duchu Robert, zvedal se ze země, jelikož pohled na blízký cíl alespoň částečně zahlal pocit nesmírné úlevy.

"Pomoz mi, půjdu s tebou, už mě nenes, je to strašné.", poznamenala Linda a z Robertovou oporou vstala.

"Je ti zle?"

"Nějak už k autu dojdu, když mě pomůžeš." Selhali se ze svahu dolů. Pás mokré dálnice působil skutečně jako lesknoucí se hladina řeky. Byl však ještě pořádný kus cesty od nich. Na dálnici musel Robert Lindu vzít znovu do náruče a nést. Stahovala jeho postavu dolů, jak na něm bezvládně visela.

Spánek byl nakonec silnější než všechna Lindina odhodlanost, usnula Robertovi v náručí. Sledoval její tvář a zdálo se mu, že v ní objevuje něco nového, něco, čeho si za ta dlouhá léta co s Lindou byl nevšiml. V její tváři bylo něco dětského, taková nepatrná špetka dětského úsměvu, která dokázala zamaskovat a přikrýt všechny stopy strádání, které Linda proti své vůli prožila. Robert to nazval výrazem dětské nevinnosti.

Seděli opět ve voze. Zelená Cortina jela pomalu, courala se do posledních serpentín jako kdyby se jí do nich už moc nechtělo. Poslední úsek cesty byl nejhorší, místy dálnice šplhala do pralesních svahů tak prudce, že Robert tušil, že právě zde musí dojít staříčkému motoru síly. Vozovka byla kluzká jako mýdlo, jel úmyslně pomalu, dokud Linda na zadním sedadle spala nebo alespoň dřímala. Kontroloval její klid občasným pohledem do zpětného zrcátka. Za úsekem posledních serpentín se Linda probudila. Pohlédl do zpětného zrcátka a spatřil Lindiny lesknoucí se otevřené oči. Zpočátku se tvářila dost divně. Probudila se, otevřela oči, kolem těla měla omotanou nějakou přikrývku, která jí nepříjemně hřála. Vymotala se z ní a naklonila se k Robertovi. Hleděla chvíli na uhybající cestu a pak si prohrábla vlasy, na její tváři bylo vidět, že se snaží úporně vzpomenout na všechno, co následovalo před tím, než usnula. Nedařilo se jí to.

"Zaspala jsem?", ptala se.

"Ano, spala jsi dlouho.", odpověděl jí Robert, pootočil se a usmál.

"Jak dlouho?"

"Asi hodinu."

"A proč jsem spala?", ptala se nechápavě, přešla si rukou po čele, na dlani jí zůstal lepkavý pot, cítila ho po celém těle, přilepil jí kožili k zadům, paže přitiskla k tělu, takovýhle pocit mívala vždy, když se probouzela z horečky.

"Seš utahaná, taky bych si byl zdřímnul, ale ať už jsme doma."

"Musela jsem být hodně utahaná.", pravila Linda, nahmatala v příručním kufříku zrcátko a prohlížela si v něm svůj ospalý obličej.

"Panebože, já vypadám!", uslyšel Robert za svými zády Lindino bédování, "To je příšerné, co jsme dělali, jsem celá rozlámaná a špinavá, mám na sobě bahno!".

"Před chvílí lilo jako z konve, měl jsem

poruchu, asistovala jsi mě při opravě, promokli jsme oba na kůži."

"Ach, moje hlava, to je příšerné já si na nic nevzpomínám...", přitiskla si dlaně ke spánkům a zavrtěla hlavou. "Všechno mi vypadlo a hlava se mi může rozskočit!", opřela se o sedadlo a objala pažemi obličej. "Nemáš tam něco proti bolení hlavy? Je to nesnesitelné."

"Bohužel, mám tu jen hasící přístroj.", poznamenal Robert, když se to tak vezme, byl vlastně rád, že si Linda na své mokré dobrodružství nepamatuje, nastaly by janom zbytečné komplikace a nekonečná vysvětlování.

"S tím se jdi vycpat, já se tu můžu zbláznit a ty? Tenhle auťák je nemožný!"

"Jak to, že sedím na zadním sedadle? To jsem usnula vpředu?", podivila se.

"Asi.", odpověděl jí Robert s troškou znepokojení, některé věci se budou Lindě vysvětlovat náramně těžko a některé, některé nedokázal pochopit ani on sám.

"Mám pocit, že tahle cesta je prostě nekonečná.", mluvila Linda a v jejím hlase bylo možno vycítit, že má všeho plné zuby. Naslínala si ocp kapesníku a utírala si jím špinavé, umazané tváře. V druhé ruce držela zrcátko a neustále se v něm zhlížela. Robert ji s úsměvem pozoroval.

"Chce se ti ještě spát?"

"Ne. Chci sedět doma a chci spolknout něco, co mi tu hroznou bolest z hlavy vyžene. Doufám, že doma něco takového máme."

"Řěco se najde. Kechceš se alespoň napít?"

Linda zavrtěla hlavou. Usedla na stranu, do rohu zadního sedadla, přes tělo si přetáhla znovu přikrývku a byla ztichlá. Kde že byl ten obličej s dětskou nevinností. Teď ze zadního prostoru ze šera svítily dvě nepřátelské oči, to nepřátelství v nich bylo bůhví proč, ale souviselo se vším, co měla Linda kolem sebe na dohled.

"Spala jsi jako malá holka, teď se koukáš jako strašidlo, jenom mi skočit za krk."

"Máš blbě fóry."

"Tak se alespoň usměj."

"Je mi mizerně," ozvala se a bylo zase ticho.

"Jsou to záhady, samé záhady," řekl polo-hlasně Robert a Linda najednou ožila. Myšlenku, které by se chytla a která by jí pomohla rozponenout se, byla tady! Naklonila se rychle k Robertovi, přikrývka slétla na zem.

"Co se stalo, Roberte?" Její hlas ho vylekal.

"Co by se mělo stát?", ohlížel se k Lindě.

"Vždyť se něco stalo... stále jsme se divili, ano, divili jsme se," hleděla Linda uhrančivě před sebe, jak se před ní vybavovaly podrobnosti minulého děje.

"Něco se stalo, ale zapomeň na to."

Linda se znovu naklonila k Robertovi, vyjevenost z jejích očí nezmizela.

"Zdávalo se mi, že jsem sama, to je divné. Byla jsem tu sama bez tebe?"

"Všechno je v pořádku, na nic nemysli, rozbolí tě ještě více hlava."

"Byla jsem sama, určitě, vím to." Při svých slovech si prohlížela pečlivě své šaty. Nádržích schnuly veliké koláče bláta, škrábance pálicí ji na nohách a rukách - to byly ozvěny minulosti, které rychle probudily v Lindě skutečnost.

"Roberte!", vykřikla tak, že sebou její muž polekaně trhnul.

"...Jak to, že jsi mě našel?"

"Proč bych tě neměl najít?", pokoušel se jí uklidnit.

"Ty... ty jsi ujel... ty jsi mi ujel!", vykřikla hystericky a byla rázem při plném vědomí. "Ty jsi mi ujel, nechal mě tam stát jako sprostou holku!" Zabořila ruce do se - dačla a stěžím potlačovala další výbuchy hněvu. Odpovědi Roberta ji dráždily, byly jednoduché a vypadalo to, že se Robert snaží na celou záležitost honem rychle zapomenout.

"Věř, že jsem tě tam nenechal schválně!"

"Ujel si mi... sprostě a jednoduše si mi ujel, vykašlal jsi se na mě!"

"Tak to nebylo!", hájil se Robert.

"Ale ano, tak to bylo. Udělal jsi to schválně, schválně jsi zastavil, ty jsi to měl promyšlené!"

"Jak tě mohla napadnout taková pitomost! Nekřič, nesnáším to, takovéhle divadlo!"

"Už ti na mě vůbec nezáleží!", rozkřikla se Linda na celé kolo, udeřila pěstí do sedadla, neubránila se slzám. Vjel do ní záchvat lítosti a rozhořčení.

"Co to žvaníš za hlouposti?!", rozčiloval se Robert, nakažen Lindiným vztekem.

"To nejsou žádné hlouposti! Kašleš na mě, jsem ti protivná, lhostejná, odporná, jsem ti na nic, vyhodil jsi mě z auta jako zmačkaný papír, ano, jako zmačkaný papír!" Na zadním sedadle následoval výbuch hysterie ihned poté, co se Linda navrátila myšlenkami ke složitým chvílím, které prožila sama na dálnici.

"To přece není pravda a ty to dobře víš!"

"Jak to, že to není pravda?! Stála jsem tam jako kůl v plotě, sama, úplně sama, přechaně všemu a všem! Jak si to jen mohl udělat, takovou odpornou věc, takovouhle špinavost! Vyhodit mě z auta a nechat jít pěšky... bez jediného slůvka...!", řvala Linda a utírala si slzy, které jí teď tekly z očí potoky.

"Ale tak to vůbec nebylo, nech si to vysvětlit!"

"Nic mi nevysvětluj, všechno jsem pochopila a už dávno, abys věděl! Jsem pro tebe jen obyčejná holka, omrzela jsem tě. Takových přece můžeš mít, jsem hloupá, trapná... tak sbohem a jói. Tak jsi to myslel!"

"Neřvi mi tu!"

"Ty buď zticha! Měl by ses stydět za to, co jsi mi udělal! To je to nejpodlejší, co jsi mohl udělat. Měl jsi mě raději zmlátit, nafackovat! Proč jsi to neudělal? Žádní svědkové nebyli kolem dokola!", křičela Linda v neutichající hysterii.

"Panebože přestaň už, prosím tě! Nejanči... co to do tebe vjelo?"

"Přestaň! To je všechno, co mi řekneš! Přestaň! To je ten tvůj styl! Přestaň! Nebo tě zase vyhodím z auta a nechám křičet, běhat, prosit... nechám tě běžet, běžet a běžet do zbláznění... ach...!", vykřikla a chytila si obličej. "Já husa pitomá. Málem jsem se zbláznila a ty mi řekneš přestaň!"

"Za nic nemůžu a nech si to konečně vysvětlit!", překřičel zoufající Lindi Robert, praštil do volantu, "Jestli okamžitě nepřestaneš křičet, tak to převrátím na střechu!"

"To co jsi mi udělal, to se nedá omluvit, rozumíš? Ničím. Nemluv na mě, nechci tě ani vidět, už nikdy!", přikryla si dlaněmi obličej a znovu se usedavě rozplakala.

"To stačilo!" V Robertovi právě přetekla trpělivost přes všechnu únosnou tíru. Praštil znovu do volantu a zaskřípaly brzdy. Vůz se stočil do strany. Přivřel oči, potom letmo pohlédl do zpětného zrcátka na Lindinu vyděšenou tvář. Vylezl z vozu a zlostí přivřel dvířka. Rána z děla se rozlehla pus- tinou. Došel k zadním dvířkům a prudkým trhnutím je otevřel. Polekaná Linda stačila sotva postřehnout, co se děje, když ji ucho- pil za paži a vytáhl ven z vozu tak, že z něho Linda spíše vylétla než vystoupila. Přitiskl ji ke kapotě vozu a zahleděl se jí

zpřímá do tváře. Očekávala se strachem v očích, co se bude dít. Tušila, že jí znovu ujely nervy a Robert tentokráte zuří, viděla mu to na očích. Očekávala surovost a násilí, uhodí ji, určitě přijde facka, možná dvě, možná, že Robert v zuřivosti nebude vědět, co dělá. Roztrásla se před ním jako osika. Pootevřela rty, aby šeptla slůvko omluvy, pokory, jenomže to už nestačila.

"Tak dobře poslouvej!", rozkřikl se na ni Robert a opakoval tón, kterým k němu mluvil ona před chvílí ve voze. Podala se celá jeho síle, tlačící ji k plechu.

"To všechno co jsi teď řekla, není pravda, je to ta největší lež, nic z toho není ani chloupěk pravdy!" Odmlčel se, aby pokračoval v křiku, "Já za to vůbec nemážu, ničeho jsem se nedotkl, když ten zatracený auták vyjel sám, na mou duši přísahám, sám se rozjel a sám jel. Nedotkl jsem se volantu, řídil někdo jiný, já ne, rozumíš? S tím autákem odjel úplně někdo jiný, já...". zalapal po dechu, zahleděl se krátce stranou. "Je to všechno záhada, chci, abys to pochopila. Sám nic nechápu.", zmírnil hlas. Znovu hleděl do Lindiných očí, které sledovaly dychtivě každý pohyb svalů na Robertově tváři.

"Nerozumím ničemu," zavrtěl hlavou a řekl téměř šeptem, "Všechno je to divné, všechno je jinak... nedovedu si nic vysvětlit. Něco se ale musí dít! Když jsem tě hledal, narázil jsem na policejty, bylo jich na dálnici jako much. Měli cvičené psy a ptali se mě, jestli jsem náhodou něco divného nepotkal, něco zvláštního, neobvyklého a já...", znovu se odmlčel, pohlédl naštvaným pohledem na Lindu, "já nevěděl, co jim mám na to říci, protože by mě asi považovali za blázná...nebo jsem jím už teď." Pustil Lindu a svěsil hlavu. Pak mluvil dál, "Věděl jsem, že tu něco nehraje. Už při výjezdu z Foximu jsem cítil v těle takový divný pocit, nedovedl jsem si to vysvětlit. Teď vím, že to byl strach, docela obyčejný, prostý strach. Cítil jsem se být nervozní... i když jsem si pískal a vyprávěl ty nemožné historky, cítil jsem se stejně mizerně jako ty. Také mně se teď může rizskočit hlava... a to všechno proto, že si nedovedu vysvětlit pár blbostí, hovaďin, které se nám připlety do cesty. Vážně ničemu nerozumím, asi jsem blbec," vnořil ruce do kapes džín a

udělal několik kroků od Lindy. Zůstal k ní otočený zády. "Jedno ale vím docela určitě", dodal šeptem, "že teď není pravý čas na nějaké hádky, a jestli se bez nich neumíme obejít ani ty ani já, pak mě to velice mrzí." Nastalo ticho. Linda se dosud nepohla z místa, nevěděla, co má dělat.

Robert pokračoval, "Každou chvíli se můžu to všechno opakovat nebo se stát něco horšího. Měli bychom držet spolu a né se hádat." Linda se rozhodovala. Nakonec se odtrhla od kapoty a pomalou, váhavou chůzí došla ke stojící nehybné postavě. Hleděla dlouze na něho, sledovala jeho trpělivý postoj. Čekal, až se všechno vyrovná. Věděla to.

"To jsem ... myslela jsem... promiň...", špitla. Otočil se k ní. Jen stěží vydržela hledět do jeho očí, její původní představy o tom, jak se budou následující chvíle vyvíjet, byly naprosto malicherné a nesmyslné ve srovnání s tím, co viděla nyní v jeho obličejí. Připadal jí klidný, vyrovnaný, přátelský a milý.

"Já se na tebe nezlobím."

"Roberte...", zašeptala a dotkla se váhavě prsty jeho tváře. Prudce ji přitiskl k sobě a vášnivě ji objal. Hleděla plačtivě před sebe za jeho ramena.

"Stejně jako se dějí zázraky s naším autem, dějí se záhady i se mnou. Jsem najednou jiná, nepoznávám se, jako kdybych byla jiná... odpusť."

"My dva za to nemůžeme, co se děje kolem nás, proto musíme držet spolu, rozumíš?" Přikývla a ještě více se k němu přitiskla. Zůstalo jí líto, že se k němu před chvílí tak zachovala. A on - byl natolik tolerantní, že jí neposkytl ani čas na to, aby se sama před sebou zastyděla. Najednou si právě Roberta vážila jako největší cennost, najednou to byl on, kdo jí byl nejbližší a nejdražší.

To vše se událo během několika málo minut, stačili se pohádat a udobřit, vztek, nenávisť až surovost, to všechno pohřbili v tom nejtěsnějším objetí.

"Jak se dostaneme domů?", ptala se starostlivě Linda, když se Robert rozhodl ještě jednou prohlédnout motor.

"Autem. Nějak už dojedeme, jenom tak vědět, co nás ještě potká. Pojď, nasedneme a pojedeme."

"Ty, Roberte, mám takový divný pocit, takový, o kterém jsi před chvílí mluvil, je mi z toho ouzko", svěřovala se Linda. "Je to takové

zvláštní, zdá se mi, že tu nejsme sami. Vážně, jako by tu s námi ještě někdo byl a celou cestu jel s námi." Rozhlíželi se kolem. Prales, cesta, okolí, to vše se najednou tvářilo nepřátelsky, celá nálada, která byla už beztak pod psa, klesla po Lindiných slovech ještě níž. Každý jejich pohled, každý jejich pohyb byl naplněn rozvahou a opatrností. Vše bylo pomalé, váhavé, byl to skutečný strach, který tu znenadání vystrčil růžky jako čert. Ve voze zavládlo hrobové ticho, věštící strašidelnou atmosféru. Věděli o tom oba, že zavřeli spolu se sebou do vozu podivnou předtuchu, která tu seděla mezi nimi jako opravdový černý pasažér. Nešlo to se jí zbavit, nemyslet na ni, byla jí prodýchnutá každá vteřinka mlčení, každá chvíle strávená uvnitř vozu. Ticho, které si ještě před chvílí Robert přál, se ulázalo nesnesitelné. Oba si přáli o něčem mluvit, o něčem se rozhovořit, mlčeli však jako ryby. Linda se rozhlížela neustále kolem sebe, hledala nepřitele, spolujezdce, úskočného a záluďného, o kterém zatím oba věděli, že existuje, tušili jeho přítomnost. Možná, když si Robert před chvílí dělal legraci, nevěděl, že nevědomky mluví pravdu a ten, o kterém mluvil, byl někde schován, třeba v motoru nebo někde jinde, seděl příkrčen v tichosti a sledoval oba, aby pak v příhodné chvíli mohl vyskočit a dát neuvěřitelné, strašidelné záhadě rychlý spád!

Opravdu, podivná to cesta. Místo hřejivého pocitu z krásně prožité dovolené a z blížícího se domova jim oběma naskakovala husí kůže a zalévalo horko. Roberta mrzelo to, co řekl, bál se teď svých vlastních slov a chudák Linda, otáčel k ní neustále pohled, zdála se mu vystrašenější než kdykoliv jindy. Tísňivý pocit trval ve voze i nadále. Ticho schovávalo další nepříjemné překvapení, čekali a čekání se stávalo nesnesitelným. Začít tak rozhovor, jakýkoliv... promluvit pár slovíček, zasmát se, plácnout Lindu po stehně, pohladit jí nebo políbit za jízdy nebo se jí pokusit znovu rozzlobit, k němu z toho nemohl Robert najít dostatečné odhodlání. Nakonec pustil rádio, to jediné se mohlo pustit do boje s nepěkným pocitem, vznášejícím se uvnitř vozu, zmírnit napětí a netrpělivost.

Ozvala se hudba a Linda sebou polekaně trhla.

Posledních několik kilometrů. Za pár minut vůz zastaví před malým domkem na kraji několikatisícového Ferestolu, motor pro dnešek utichne. Vrznou vrátka, v domku se rozsvítí, rozštěká se pes. Vytáhnou zavazadla z vozu, Linda pustí vodu do vany, Robert usedne do svého oblíbeného houpacího křesla a začne se mazlit s Kimem, dvouletým ohařem, který byl po celý týden jediným pánem domu. Pohled, na který oba nedočkavě čekali, se jím nyní naskytl. Vyjeli z pralesa. Tady dosah jeho zelených, trnitých pazourů končil, silnice z něho vybíhala jako světlý štíhlý jazyk, stáčela se do veliké anakondí smyčky, aby potom sklouzla z dlouhého, ale mírného svahu do údolí. V něm se třeptil Ferestol. Temná hradba pralesa se za jejich zády rychle zmenšovala a za chvíli splynula v podobě černé stuhý lemující vrcholky svahu s noční oblohou. Konečně tu byl ten pravý lék, který je zbavil tísnivých pocitů, zahnal strašidelnou atmosféru zpátky do pralesa a způsobil na Lindině tváři roztomilý úsměv spojený s nadchnutým úžasem.

"Město... Konečně", vydechla, dlaně položila za hlavu a spokojeně se opřela o sedadlo. Vychutnávala pocity z krásného pohledu, který se před nimi otevřel jako brána pohádkového světa. Zavřela oči, ale tisíce žhnoucích pochodní, sedíce jako svatojánské mušky v údolí, jí před očima zůstal. Ten okamžik nádherného překvapení byl tu a Linda se bála, že ho nebude mít čas ani pořádně vychutnat. Robert ztišil podvědomě rádio.

"To město je takhle v noci nejkrásnější", pronesla roztouženě.

"Přiznávám se, že ho vidím takhle poprvé. Hm... to je divné."

"Přesně před rokem jsme se také vraceli z Foximu v noci, už se na to nepamatuješ?"

"To jsem spala nic jsem neviděla, vzbudil mě až Kim, když mi začal lízat nohy, na to si vzpomínám", mluvila Linda s pohledem přikovaným na krásu.

"Můžu zpomalit nebo zastavit, jestli chceš", nabídl se Robert.

"Ne, ne raději jeď, chci být už doma."

"Myslel jsem to z legrace", odpověděl jí s úsměvem Robert.

"Tak tebe ten černý humor nepřejde. Já ti dám!", zahrozila Robertovi pěstí před nosem Linda a ihned ho na důkaz svého humoru políbila.

"Jaký černý humor?"

"Nedělej, že o ničem nevíš, vícekrát se do Foximu nevrátíme."

"Pročpak? To by bylo přece škoda. Mně se ta dovolená náramně líbila, právě jsem ti ji chtěl příště navrhnout."

"Co?", blýskla po něm Linda podezřele.

"Že příště můžeme jet zase."

"Do Foximu?"

"Jasně!", usmál se.

"Ani mě nenapadne. Jedině letadlem a to si ještě musím pořádně rozmyslet."

"Letadlem...", povzdych si Robert. "V letadle obvykle spím, ale špatně, protože dřív, než stačím pořádně usnout, přistáváme a mně se obrací žaludek. Kdybych ho nehlídal, tak lítá někde mezi letuškama. Dobře víš, jak snáším cestu v letadle."

"Musíš si zvyknout."

"Letadlo je pro ty, kteří mají naspěch, a my máme spoustu času a k tomu všemu ještě k dispozici spolehlivé auto."

"Příště by to chudák, nevydrželo a rozsypalo by se."

"Opravím ho, za ten rok z něho udělám terénní bourák. Můžeme si cestu zkrátit pralesem", neztrácel Robert humor.

"Bůh ví co bude za rok."

"Já náhodou přesně vím, co bude za rok."

"Jak to?"

"Budeme o rok starší."

Linda pozvedla oči k nebi a vzdychla.

"Letadlo může spadnout", ozval se po chvíli Robert.

"No, když s ním poletíš ty, tak určitě spadne!"

"Cožpak můžu mít na svědomí tolik životů?"

"Takhle máš na svědomí jenom jeden", poznamenala Linda.

"Který?"

"Mě přece", řekla Linda a znovu zavrtěla hlavou.

"Já přece za nic nemůžu."

"Strachy jsem div neumřela, nevrátím se touhle cestou přes prales do Foximu ani za nic!"

"Příště můžu zařídit, aby cesta proběhla bez komplikací."

"Prosím tě jak?"

"Příště všechny strašidla z pralesa vyženu."

"To jsem zvědavá jak. Jen si dělej legraci. Už to, co jsem prožila podruhé prožít nechci, byla by to má smrt!"

"Příště pojedeme ve dne a strašidla si můžou trhnout nohou."

"Mě nepřesvědčíš", stála pevně na svém Linda.

"Dám si na tom záležet!"

"To si můžeš dát záležet jak chceš."

"Mám na to celý rok, přemluví tě", smál se Robert.

"Stejně nepřemluvíš."

* Přemluví.

"Nepřemluvíš"

"Ale přemluví."

"Ale nepřemluvíš."

"To se uvidí."

"Správně, to se ještě uvidí."

"Ty mě chceš zase strašit?"

"Samozřejmě, pořádně tě postraším, domluví se se všemi příšerami v pralesu a nastane tanec, při kterém ti naskočí hroší kůže a oči ti polezou z důlků, vlasy ti budou stát na hlavě jako hřebíky!"

"Ty mně jako strašidlo stačíš", poznamenala a protáhla se.

"Podívej, ze samého strašení nám došel benzin", řekl Robert, pohlédl rozpačitě na svítící kontrolku, oznamující, že zásoba benzínu v nádrži se rovná nule.

"No to je tedy směla. Zbytek cesty půjdeme pěšky", poznamenala Linda s ironickým přízvukem.

"Ne, na kontrolku dojedeme k nejbližší benzince, žádný strach to bude minutka zdržení."

Stanici, o které Robert mluvil, spatřili zanedlouho poté, když se mu Lindu podařilo přesvědčit, že se zase takové veliké neštěstí nestalo.

"Stejně si náš plecháč potřebuje trochu odpočinout, je to pro něj zabíračka, takhle vrčet celou noc", pohlédl na Lindu a usmál se a Lindě nezbylo nic jiného, než svolit k další nedobrovolné zastávce a v duchu si přát, aby byla skutečně poslední.

Menší skleněná budova svítila do temnoty jako veliký hřib, svým tvarem se podobala velikému žampionu, který tu vyrostl na lesní cestě. Vůz odbočil a zajel do postranní betonové dráhy, zastavil se u prostředního čerpadla.

"Ty zůstaň raději uvnitř, hned to vyřídím", řekl jí a vypnul motor. Sledovala, jak jeho postava vyšla ven a s rukama v zadních kapsách se rozhlížela kolem dokola. Budova, vyhlížející moderně, slepená z obřích skleněných

sprohýbaných plástů ve tvaru už zmíněné houby, působila dojmem, že se nacházejí někde v zábavném parku než u benzinového čerpadla. Robert prohlédl letmo několik reklamních plakátů a stále čekal, až se někdo objeví. Pokud tu existovala nějaká obsluha, tak musela být uvnitř. Pohlédl na Lindu. V její tváři vyčetl otázku: Co se děje?

"Moment strpení", řekl a otočil se čelem ke dveřím, zatukal na skleněnou tabuli s poeitem, že kdyby přitlačil, spadla by mu celá ta skleněná krása na hlavu. Na jeho šukání nikdo nepřišel. "Čím honosnější vzhled, tím mizernější obsluha", pomyslel si. Ozval se klakson, kterým Robertovi pomáhala Linda dovolat se obsluhy.

Teprve teď se poodhrnula čistá bílá záclona a neznámá tvář přitiskla na skleněnou tabuli nos. Robert zvedl ruku na pozdrav a v ten okamžik, jako na něčí tajný pokyn se ten uvnitř usmál a pohnul se konečně směrem k východu.

"Nevzbudil jsem vás?", ptal se Robert s omluvným výrazem ve tváři. Neztratil dosud humor, započítý s Lindou ve voze.

"Ne ne ne... já jenom...", poklepal si na uši, "špatně slyším. Mám tady zvonek, stačí zazvonit a jsem tu jako na koni", řekl Robertovi a hned mluvil dál, "budete si přát?".

"Plnou."

Obsluhující zmizel nakrátko uvnitř. Když znovu vyběhl, měl na rukách navlečené rukavice, které vypadaly na jeho útlé postavě jako navlečené lopaty. Zatímco se muž, co špatně slyšel, motal u čerpadla, Robert si ho prohlížel. Připadal mu vzhledem tak trochu jako závodník, asi na tom dost velkou úlohu sehrál jeho zevnějšek. Ten se skvěl v ošoupaných, neuvěřitelně zamaštěných džínách. Byl v nich napasovaný jako barová tanečnice a musel se v nich cítit jako v base. Schválně si dával pozor, aby se náhodou nekontrolovaně nesehnul a neučinil tak vetším džínám rázný konec. Kostru jednotlivých bicepsů zvýrazňovalo rovněž napasované tričko s krátkými rukávy a se sportovními nápisy. Největším klenotem se však zdála být sportovní džínsová čapka s další reklamou. Obsluhující měl krátce přistřižené vousy, počáteční ospalá nevrlost zmizela obratem ruky.

"Kampak máte namířeno, šéfe?"

"Už je to jen kousek, do Perestolu, dnes jsem se ženou na cestě celý den, auťák dostal zabrat, co?"

"Vsadím se, že jste s ním měli trápení."

"To jste docela přesně uhodl."

Muž krmící zelenou Cortinu se nahnul k přednímu sklu, "Zdravím vás, seňorito," řekl, krátce se usmál a sundal na okamžik čapku, odhalil tak dokonalou pleš.

Práce byla skončena, Robert platil.

"Zdá se mi, pane, že váš vůz má prázdnější zadní kolo."

"Cože?", divil se Robert.

"Vážně, podívejte se, je nějaké splasklé", podřepil si ke kolu a několikrát do něj píchl prstem.

"Ani se mi nezdá."

"Ale na mou duši je to tak."

"To jsem blázen."

"To je maličkost, trochu ho přifoukneme a jede se dál, opravdu chvilíčka", prohlásil obsluhující, hvízdal a z osvětleného hříbu vyšel další muž. Byl to mladík a podle všeho pomocník muže, který je obsluhoval.

"Nicku, dej mu parkrát dejohnout!", zvolal na mladíka a sundal rukavice. "A vy se můžete zatím občerstvit tady uvnitř, vím, žádný přepychový podnik to není, ale řízení se dá uhasit i tady", začal je zvat dál a přitom se usmíval na Lindu, která nevydržela a vystoupila z vozu.

"To ale nepůjde, já a hlavně moje žena... zkrátka dost spěcháme."

"Jenom na chvilku, dáma se může umýt, vidím, že vás vůz zlobil pořádně." Viděl Lindin úbor, se kterým se před něho postavila. Z výletních šatů zůstaly cáry pokropené stříkancí zaschlého bahna. Lindin výraz na tváři, který musel působit asi dost uboze, oblečení, které spíše odhalovalo než ukrývalo, a bosé nohy s krvavými šrámy vypadaly v dokonale ladícím souboru, jako kdyby se Linda poprala s celým pralesem.

"Říkal jsem, že nás trošku zlobil motor", dodal Robert, když pohled jejich hostitele utkvěl příliš dlouho na Lindině zevnějšku. "Takže se Nick mrkne i na motor, to je samozřejmě, za pár minut je váš vůz jako nový." "Kdybychom se mohli alespoň trochu opláchnout. Sice jsme pořádně zmokli, ale mýdlo by bylo víc na místě..."

"Pojďte, prosím, za mnou", zval je muž

s dřínovou čapkou a byl najednou šťastný jako dítě, když ti dva jeho pozvání neodmítli.

Vešli do skleněného paláce, kde to silně páchlo olejem, prošli krátkou a těsnou chodbou s narovnanými regály leštidel a šamponů a vešli do skromné kanceláře. Nick se zvědavě pootočil po vycházející Lindě. V té chvíli si musela připadat trapně, ten nahý pocit byl natolik intenzivní, že jí polilo až horko. Objala své tělo a pospíšila si za Robertem.

Uvnitř bylo příjemné teplo. Usedli do dvou proutěných křesel a neobvyklý hostitel někam odeskočil.

"Voda je vzadu je tam i sprcha, můžete se dát do pořádku", řekl dříve než odešel. Linda vstala a poděkovala. Prošla chodbou a naznačeným směrem vešla do umývárny se sprchou. Pustila vodu a hmátla po mýdlu jako po jednom z nejvěštších zázraků civilizace. Byla na okamžik šťastná a dokonce se jí zdálo, že sem odněkud vane banánová vůně, ta, kterou Linda tolik zbožňovala.

"Jmenuji se Jack", představil se majitel stanice Robertovi. Stiskl si ruce a své přátelství zapil chlazeným džusem z plechovky. "Nic jiného nemám, ale je z ledničky. A bodne, co? Já piji jen džus, ze zásady, vážně", řekl Jack.

"Já proti džusu nic nemám", zatvářil se Robert spokojeně.

"Asi se vám moje počínání zdá trochu divné", začal mluvit Jack, když se posadil na okraj svého malého stolku, který byl sice malý, ale zato nepořádek na něm katastrofální.

"Ale řeknu Vám, život na téhle stanici je jako sedět někde uprostřed pouště a čekat na nějakou zatoulanou karavanu. Vy jste tuhle noc první, kdo se zastavil u téhle stanice, a druzí, kdo tu projeli. Směrem tam...", řekl Jack a mávnul rukou směrem k pralesu, "tam jezdí málo lidí a zpátky", mávnul paží na opačnou stranu, "to taky nestojí za řeč". Přiložil plechovku ke rtům a dopil ji. Letěla dlouhým obloukem ke dveřím, vrazila do stěny a odtud cinkla do koše ke svým kamarádkám, zřejmě také plechovkám, které neměl kdo vynést.

"Od té doby, co jsem tu, připadám si, jako bych byl v penzi. Tady se denně staví tolik

motorů, kolik mám prstů na jedné ruce prstů. Je to hneď, šup sem šup tam, člověk si ani nestačí pořádně prohlédnout jejich tváře. Plácnou ti do ruky papírovku, zabuší 'To je dobrý' a prsknou ti do nosu závan benzínu z výfuku.

"Já bych takovýhle klid bral", řekl Robert a pomalu upíjel z plechovky.

"To jsem si z počátku říkal taky, jenomže já jsem člověk z města a ten je zvyklý na ustavičný řmol. Dříve jsem dělal přímo v centru a tady si připadám jako za mřížemi. Jó panečku, ve městě to byla jiná fuška a člověk si taky něco vydělal, tady chcipl pes! Nebýt Nicka, tak jsem to tu už dávno zabalil a vykašlal se na to, jenomže...", povzdych, "to je těžký, kde najdu na stará kolena nový kšeft?"

"To jste vy?", ptal se Robert, prohlízející si stěny Jackovy kanceláře. Na každém centimetru tu visela nějaká fotografie. Na většině z nich viděl Robert závodní vozy, reklamní nápisy a pak přímo před sebou fotografii muže, s kterým nyní rozmlouval.

"Jó, to jsem já", zasmál se sám sobě Jack.

"Ale před dvaceti lety... to o mně ještě svět věděl."

"Byl jste slavný?"

"To bych řekl, tohle všechno, co tu vidíte kolem, to byl, panečku můj svět, všechny tyhle ty káry jsem pilotoval... teď mi to připadá jako neskutečná historie."

Robert se zvednul, vykouknul ven k benzínovým čerpadlům. Jeho vůz tam nebyl.

"Máte ho vzadu, Nick s ním bude už hotovej. Jdu se podívat jak mu to jde", dodal Jack, "a vy si ještě poslužte."

Vyšel ze stanice, Robert se spěšně postavil, dopil džus. Pak si to náhle rozmyslel a znovu se posadil do proutěného křesla, zadíval se na fotografii muže, obklopeného davem obdivovatelů. Nestačil se ani pořádně zamyslet nad osudem toho, kdo s ním před chvílí upřímně rozmlouval... když za skleněným hřibem zazněla zčista jasná prudká palba. Kanonáda začala tak prudce, že překvapený Robert ještě okamžik zůstal civět na fotografii před sebou. Následovaly sprosté nadávky Jacka a to už byl Robert na nohách, vyřítit se ven a zůstal stát. Střelba se ozvala znovu, spustila za jeho zády. Oběhl stanici a vběhl na betonový plac, uprostřed stála zelená Cortina. U ní dvě postavy, Jack

a Nick, stály jako sochy a hleděli užasle směrem do temnoty před sebe. Nebylo nic vidět, jen světla reflektorů vystupovala z pustin jako záře očí gigantického netvora, pročešávající vesmírné útroby. Střelba neměla konce. Když pak skutečně utichla, zněla zaraženým mužům v uších jako tlukot zběsilého bubeníka. Střelba utichla, světlomety dál hloďaly vesmír. Ke stojícímu hloučku doběhla Linda.

"Co se stalo?", křičela už z dálky. Ohlédl se jen Robert.

"Pálili jako zběsilí", pronesl Nick.

"Jo, začínají se tu dít divné věci", ozval se po Nickovi Jack, na očích mu bylo vidět dohasínající překvapení.

"Jestli divné věci... tak to jsme doma", ozval se jako poslední do třetice Robert, zavadil nechtíc o Lindin obličej. Strach, který se mu po námaze podařilo z jejích očí vyhnat, byl opět na svém místě, zaleskl se v jejích očích jako varovný signál.

Teprve teď si Linda uvědomila, že v ruce drží ještě stále namočené mýdlo, voda jí stékala po lokti a klouzala na zničené šaty.

"Co to může být za šilence, někde v pralesi a v tuhle dobu?", ptal se sám sebe Jack. Nevěděl ani, proč si sundal svoji sportovní čepici a smáčkl ji v pěstí jako hroudu bahna.

"Na cestě jsem potkal policajty, bylo jich tam jako much", uvažoval nahlas Robert.

"Možná, že to má s tímhle rachotem něco společného."

"Asi", dodal Jack.

"Proč myslíte?"

"Nikdo jinej než fízlové by do pralesa v noci nevlezl, nikdo není takovej blázen", odpověděl suše na Nickovu otázku Jack.

"Jsou tu jako doma, jenomže prales není dětské hřiště, kde si někdo může hrát na schovávanou s čistými zády."

"Jestli někoho hledají, tak nemají šanci", odporoval Robert, "tady se člověk lehce schová."

Jack nasadil čepici nazpět, otočil se k Robertovi, "Nemyslíte, že prales je jedna velká past? Koho zklapne, ten z ní už živě nevyvázne." Po těchto slovech se Jack obrátil a znovu sledoval temnotu před sebou. Avšak teď bylo přímo hrobové ticho, neozval se ani jediný brouk z pralesa, jako by všech-

no živé naráz oněmělo. Pak se obrátil čelem ke stanici, na tváři mu bylo vidět, že se právě v tento okamžik přestal o celou záležitost zajímat.

"Dále se zdržet nemůžeme, pojedeme", prohlásil rezolutně Robert, pohled do Lindiny tváře mu byl dostatečným pokynem, aby se nezdrželi už ani vteřinu. Tím pokynem byla výčitka, mohl celkem lehce rozluštit v Lindině tváři, co si teď myslí o zastávce, o které jí sám řekl, že proběhne s minutovým zpožděním.

"Nicku!", zavolal Jack. Mladík skloněný nad motorem ukázal jen dlaně.

"Tak ještě pět minut, za pět minut je s tím Nick hotov."

"Fajn, počkám si u toho", prohodil Robert.

"To není třeba", bral Roberta za rameno Jack, "pojdte, prosím, ještě se mnou."

"Jaká byla sprcha, madam?", ptal se Robert Lindy a objal jí kolem ramen.

Linda v sobě cítila opět tu nenadálou pichlavost, která začala nesnesitelně otravovat její jinak dobrou náladu. Jediné, co zatím prozrazovalo, co se děje uvnitř ní, byly její oči, z těch začaly sršet výtky na Robertovu adresu. Obyčejných pět minut, jenomže Lindě začaly opět selhávat nervy. Pohlédla na své ruce. Nedovedla si vysvětlit, kde se v ní najednou vzala zřista jasná třesavka. Hleděla nechápavě do pralesa, jako by odtamtud čekala odpověď. Na Robertovu otázku neodpověděla. Teprve Nickův zvědavý pohled ji odpoutal za zaražení.

"Výkoupu se doma", prohlásila dost ostře a pospíchala za dvojicí.

Muž, který je měl bleskově obsloužit a popřát dobrou cestu, držel jejího manžela za rameno a vypadal, jako by právě dnes našel nejlepššího kamaráda. Nechápala tu Robertovu lhostejnost. Stanula na prahu kanceláře.

"Chceš se napít?"

"Doufám, že tu nezůstaneme do rána?", řekla nahlas tak, aby její slova zaregistroval i jejich hostitel, jehož ochota se zdála Lindě podezřelá, zbytečná a otravná. Mýdlo jí vyklouzlo z rukou jako užovka a letělo po podlaze k Robertovým nohám.

"Slyšela jsi přece, pět minut, za pět minut je motor v pořádku a jedeme."

"Ten auták potřebuje generálku, na mou duši, jinak se vám rozsype za nejbližším rohem",

pokračoval dál Jack v hodnocení situace. Usedl na kraj stolu a jeho klidný obličej se setkal s nervozitou Lindy.

"Domů snad ještě dojedeme... ovšem, kdybych šla pěšky, tak už jsem dávno doma", pronesla štiplavě Linda.

"Dočkáš se!"

"To doufám", prohodila a opřela se o dveře. Sledovala místnost kolem sebe, ovšem na očích to byl nezájem, s kterým sledovala vše, co jí přišlo do cesty. Tak opět zakotvila na obličejí Jacka a hleděla na něho tak dlouho, až v něm vzbudila rozpaky. Jack je zahnal další zdvořilostí, která jako by v něm neměla konce.

"Počkej te, něco tu mám, ošetříte si s tím ty šrámy na nohách." Dořekl a zmizel v zadním prostoru. Robertův obličej zasáhl pohled plný výčitek.

"Už mě to nebaví!", vykřikla tentokrát nahlas.

"Pšest!", zasyřel Robert a namířil prstem do míst, kde Jack zmizel, "uslyší nás."

"To je mi fuk, choť odtud!"

"Proč křičíš?"

"Prý kratinká zastávka, minutka zdržení a zatím... Divím se, že si tu ještě nerozesteleš."

"Zase s tím začínáš? Znovu se chceš hádat?" Neodpověděla, dupla bosou nohou o práh a otočila se k Robertovi zády.

"Tobě je všechno fuk, děláš, jako by se nic nedělo, usmíváš se a zatím venku... zase mám strach, docela normální strach z toho všeho co nás ještě může potkat."

"Ten člověk je přeci ochotný, milí."

"To se nás přece netýká."

"Kdo jaký je. Copak to nechápeš? Nudí se, tak nás tu zdržuje, jen aby si měl s kým pokecat."

"A kápnul na toho pravého!" Hádky, ke které se právě schylovalo a která mohla být parádní díky Lindině začínající hysterii, byla naštěstí včas přerušena Jackem, který se vrátil. Vešel s úsměvem dovnitř a zasmál se, ve zdvižené ruce mával malou lahvičkou.

"Je to sice jen líh, ale zabráni nejhoršímu."

"To nemuselo ale vůbec být", zkrotila Linda svůj hněv a pokusila se o normální pohled. Dařilo se jí hrát to divadlo. Vzala si nabízenou preventivní medicínu.

"Možná se vám bude má otázka zdát divná, ale všiml jsem si, že vaše paní nemá boty..?"

"Je to dost trapná záležitost", přiznával Robert.

To už Jack zmizel ve dveřích. Z chodby se ozval šramot podobný tomu, jako by chtěl Jack stanici zbořit.

"Někde jsem tu měl náhradní tenisky, jsou docela nové, ještě jsem je neměl na nohách."

Linda pozdvihla hlavu a zahleděla se do chodby, odkud zněl Jackův ochotný hlas. Krátký pohled na Roberta a musela se přemáhat, aby nevyprškla v nový smích.

Tenisky byly na světě.

Nick byl s prací hotov. Schoval náčiní, přibouchl přední kapotu a odcházel volným krokem přes betonový plac k zadnímu prostoru benzinové stanice. Několikrát se ohlédl za stojícím vozem, určitě si o staré rachotině myslel své, ale do dílny vstoupil s pocitem dobře vykonané práce.

Vůz osaměl. Ticho, které obejmulo benzinovou stanici, bylo narušováno jen hovorrem, jež pronikal skrze stěny skleněné parády. Lindin hlas slyšet nebyl.

V místech, kde betonový čtverec za stanicí končil a kdo se do něho zakusovaly jako čelisti žravé obludy husté chomáče houštin, tvarem připomínající lidské hlavy obrostlé koňskými žíněmi, se náhle něco pohnulo. Houština se zavlnila a otevřela dokořán jako dveře. Na osvětlený plac vylezlo podivné stvoření. Tvarem se jeho tělo podobalo zdánlivě komolému kuželu, který byl však v polovině své výšky podivně zkosen a vybíhal nahoru do hrotu, podobnému sevřené lidské pěstí.

Tvor se objevil znenadání. Zůstal stát ve stínu velkých plachet listů a rozhlížel se kolem sebe. Dolehl k němu hovor plynoucí ze stanice. Tehdy se tvor pohnul a vyšel z temnoty směrem ke stojícímu autu. Pokud byl tvor podivný, byla jeho chůze, zvláštní šapkání, ještě podivnější. Kymácel se při chůzi jako zvon, ze strany na stranu, každým okamžikem se musel převážít a plácnout na beton jako zralá hruška. Nic však z toho. Přešel po ploše hladké jako stůl pohybem artisty, balancujícího na provaze pod zděšeným publikem a zastavil se až těsně u pootvřených zadních dveří. Nechával za sebou tenký pruh čehosi mokrého, podobalo se to vaječnému bílku. Tvor několikrát překročil, jako by ve své činnosti váhal. Pak se začaly dít další podivné věci.

V místech, kde byla jeho světlezelená kůže podobná barvě Cortiny, několikrát silně zvrásnělá hlubokými jízvami, se objevily dva otvory. Z nich postupně vylezly jako dva hádci, pomalu se napřimující a tuhnoucí ve vodorovné poloze, další dva orgány. Ukázalo se, že jde o oči. Konečky dvou krátkých napřimujících se chapadel začaly slabě růžovět.

Tvor civěl na předmět před sebou, zdálo se, že na něj vydrží koukat celou věčnost. Pak znovu přešlápl a z útrob se ozval zvuk, podobný prasečímu zachrochtání. Bylo to něco jako vyjádření spokojenosti. Štěrba se ukázala jako spásný úkryt. Chapadélka vklouzla zpět do svých hnízd a tvor se hrnul dovnitř vozu. Tam pod zadním sedadlem se svalil a zůstal ležet. Svoji přítomnost dával najevo jen občasným vykviknutím, které nyní signalizovalo bolest. Tady našel alespoň dočasný úkryt před okolním světem.

Ze stanice vyšly za hovoru čtyři postavy. První z nich, která pospíchala nejvíce byla samozřejmě Linda. Teď se jí muselo kráčet daleko pohodlněji. Obsluha stanice, která jim nejenže napojila auto, ale stala se i rychloopravnou, pohostinstvím, koupelnou se stala nokene i obuví. To poslední bylo odůvodněno skutečností, že Jack našel skutečně své rezervní nepoužité tenisky. Byly skutečně nové a bílé jako sníh... báječné jenom o dobrá čtyři čísla větší, ale to bylo pro Lindu v tuto chvíli bezpředmětné, když se do nich hrdinsky obula, jako kdyby své odřené, zubožené, bosé nohy vložila do chomáčku prachového peří.

Krátká rozlučka, přibouchnutí dveří. Poslední pohyb Jacka byl rovněž započítán do služeb, stačil totiž ještě přibouchnout zadní pootevřená dvířka. Zdvihl prst k čepici na pozdrav a znovu nasadil úsměv, který se ukázal natolik neodolatelný, že se tu Robert s Lindou zdrželi půl hodiny místo plánované minuty..

Cortina a s ní i sympatická posádka zaplula do tmy. Jack si hluboce povzdych, odtrhl zrak od dvou červených bodů, mizících ve tmě. Tu ho však musel přikovat na betonový plácek, přímo pod své nohy. Sehnul se do podřepu a posunul si čepici z čela. Také jeho pomocník zůstal udiveně hledět na lesklý pruh, táhnoucí se z pralesních houš-

tin až k místu, kde stál před chvílí vůz. Tady mokrá, lesklá stopa definitivně končila, jako by jí někdo usekl. Mravenčí ztezka byla široká asi dva palce, Jack jí měřil.

"To jsem blázen", řekl, když se znovu napřímil a přičichl si k prstu, kterým máznu do lesklé hmoty.

"Nevoní, vidíš to co já, Nicku?"

"Jasně. Jsem z toho, šéfe, taky blázen, ale vůz je v pořádku, na mou duši!"

"Nevezli nějaké zvíře?"

Nick pokrčil rameny... Pak se na něco rozpomněl, oči se mu rozšířily, "Vlastně vezli. Samo se to vrátilo do autáku, bylo někde v pralese!"

"Cože?"

"Viděl jsem to na vlastní oči z garáže.

Rovnal jsem si náradí a najednou vidím nějakou zvláštní opici, která došla k autáku a vlezla do něj. Řekl jsem si, že mají určitě něco ochočeného."

"O ničem nemluvil!"

"Nevím, viděl jsem to, přišlo a nasedlo, nebylo to větší než šimpanz."

"Šimpanz?"

"No, šimpanz, který vyšel z pralesa."

"Z pralesa...", opakoval Jack poslední Nickova slova, jako by jím dost dobře nerozuměl.

"Viděl jsem to,"

"Bůh ví, co jsi viděl. Vlez do garáže a přines koště, zamet to a víc už nemudruj."

Nick odešel s dlouhým nosem. Ale Jackovi to nedalo. Ještě než zalezl dovnitř, ohlédl se směrem, kde mokrá ztezka končila uprostřed betonového placu. "Mizernej kšeft v téhle zatracené díře, čert aby to...", odplivl si a vešel do stanice s docela vážnou tváří.

Všechno se mohlo do slova a do písmene opakovat a opětný popis Lindiny nálady pod psa by byl přinejmenším nudný. Zavládla atmosféra obdobná jako v pralese. Nemluvil Robert, Linda mlčela. Robert se bezpočtenkrát otočil k Lindě, jako by čekal, že teprve teď přijde to, co v sobě jeho žena po celou tu dobu, co byli na stanici, dusila a musela ovládat, aby neudělala skutečnou scénu. Mlčení ze strany spolujezdkyně ho docela překvapilo. Ne, že by toužil po obvyklé hádce, která následoval vždy, když na tom byla Linda se svými alabými nervy špatně,

ale musel ohtíc, nechtíc přemýšlet, nad čím teď naopak jeho žena uvažuje. Buď se chystá obávaná bouřka a krupobití až na doma nebo sama zvolila taktiku ústupu a poznala, že hádka by nic nevyřešila. Zkoumal Lindin pohled z jedné strany, její tvář nic neprozrazovala, pátral po tom, co se odehrávalo v jejím vnitřku.

"Naštvala jsi se?", pátral opatrně.

"Málem."

"Takže ne!"

"Moc nechybělo."

"Takového ohotného člověka na cestě už vícekrát nepotkáme, připadal mi sympatický."

"Docela normální." Linda pokrčila nohu a koleno si opřela o přední pult.

"Sluší ti to", řekl a neubránil se úsměvu. Vytušil, že Linda všechno to horké, čím se obvykle začínala každá hádka, spolkla. Byl rád, že se tak stalo. Odpověděl mu její údiv.

"Vážně ti ti teď sluší... moc!"

"Vždyť jsem se ani pořádně neumyla. Drhla jsem chvíli šaty, ale bála jsem se, že se mi chudinky rozpadnou", řekla a prohrábla si hustou hřívu vlasů. "Vlasy mám jako roš-tí, slepené a něčím zapaťlané, připadám si jako hrouda bláta... tak se ti líbím?"

Hledala zrcátka na předním pultu.

"Takhle se mi líbí nejvíc, vážně, a hlavně v těch senzačních teniskách."

Pohlédla na své nohy zakončené obří obuví, která se jí za chůze stále vyzouvala. Linda musela tlačit konečky prstů směrem nahoru, aby botu, opouštějící její nohu, včas zachytila. Pohled na obuv, do které by se její noha vešla málem dvakrát, vylou-dil na její tváři rozpačitý úsměv.

"Ty jsi ale...", kroutila hlavou. Byl to opět spiklenecký výraz, signalizující ra-dost nad tím, že všechno dobře dopadlo a že cesta pomalu končí.

"Připadám si jako cvičený cirkusový medvěd. Máš ale divné nápady. Jestli se ti ty boty tolik líbí, mileráda ti je přenechám."

"Jsou tvoje, budeš v nich chodit na nákupy", zubil se Robert a položil jednu ruku na její nohu, vyjel dlaní od kolena až k cípu roztrhané sukně. Ta však nebyla žádnou překážkou, a tak Robertova ruka směřovala nerušeně výš směrem ke stehnům... tam byla včas zachycena a vrácena na volant. Robert se smál a pokus opakoval. Tentokrát se cestující ruka daleko nedostala. Linda ji plácla a

vrátila znovu tam, kam ruka nyní patřila. Linda byla zaměstnána hledáním malého kapes-ního zrcátka, které tu někde v její blízkosti muselo ležet.

"Necháš toho... ty sprostáku, dám ti facku no tak... počkej, lechtá mě to, nech toho, jauvajs, přestaň!"

Vůz se stočil do protisměru, Robert trhnul volantem tak mocně, že zelená Corti-na sebou trhla, smýkla zpět do správného pruhu. Byl to pohyb, jako kdyby auto uskakovalo před nečekanou překážkou. Linda málem slétla ze sedadla a žuchla na zem, také Robertova postava před volantem zatancovala. Nejdříve vyčítavý pohled a pak se Linda opět zaměstnala hledáním malého zrcátka. Robert mrknul do zpětného zrcátka, jestli jsou svědky tohoto dopravního přestupku jen oni sami.

"Tak vidíš co děláš, ještě se převrátíme, nakonec málem před domem kolama vzhůru! To tě takové věci musely napadnout právě teď?" Linda musel Roberta samozřejmě pokárat. Stále ještě hledala dotyčný předmět, takže jí ušla Robertova reakce. Bylo to až nepochopitelné, jak se výraz v jeho tváři změnil. Od provokativního úsměvu přešel do takového úžasu a do takové nehybnosti, že sama skála nemohla působit nepřirozenějším dojmem. Široce rozevřené oči zůstaly přikovány pohledem do zpětného zrcátka, ústa se pootevřela, na rtech bylo znatelné jemné chvění. Úsměv a pak vteřinový děs v očích Roberta.

Za předními sedadly zaregistroval pohyb, cosí se překulilo, pokoušelo se napřímit, avšak neohrabaně sklouzlo po hladkém povrchu zadního sedadla a žuchlo sebou jako pytel písku zpět na podlahu, aby během okamžiku, po který ho sledoval Robertův uhranulý pohled, začal s celým napřimovacím manévrem nanovo. Tentokrát úspěšně. Přímo za Lindinou hlavou zasvitlo zelené světlo, zakývala se homolovitá hlava a pozvedla se ještě o několik stop výše až k samému stropu vozu. Vůz opět poskočil, přes cestu přelétl černý stín, unikl kolům jen o vlásek, opět se vše volně uvnitř vozu pohnulo a letělo jedním směrem. Tvor však zůstal jako skála, obrostlá zelenými koláčmi plísni, trčet nad Lindinou hlavou.

"Co děláš, jak to jezdíš, ty se chceš dnes se mnou za každou cenu zabít!?", slyšel Lindinu nadávku, ale nevnímal ji.

Tvor reagoval na prudké zabrzdění vozu

po svém, vedle Lindina ramene se zasekl prst s drápem.
"Nemůžu to najít", ozvala se Linda rozčíleným hlasem.

"Co?"

"Někde to tu bylo, je tu takový bordel, že nemůžeme najít ani takovou obyčejnou pitomost."

"Co?"

"Hledám zrcátko, musel jsi ho někam zašantročit!"

"Co?"

Teprve teď přestala Linda hledat ztracený předmět a pohlédla udiveně do tváře svého muže.

"Roberte", zaslechl vedle sebe poplašený hlas. "Roberte, stalo se ti něco?"

"Co", vyslovil rychle, ale namáhavě. Sklouzl pohledem před sebe.

"Jsi celý bledý, není ti dobře?"

Neodpověděl, musel nejdříve najít odvahu pootevřít ústa a polknout slinu, zkamenělou v krku. Vyděšenost v jeho očích zůstala i nadále.

"Nic mi není", řekl hlasem, který jako by mu ani nepatřil.

"Jsi celý bílý jako křída, co se stalo?"

"Nic se neděje", odpověděl a tvářil se tak, že mu jsou otázky jeho ženy protivné.

Linda začala opět hledat ztracenou věc, sklonila hlavu a šmátrala ve spodních zásuvkách. Robertův zrak stopal postupně jako po schodech odvahy zpět do zrcátka. Byl tam... stále se ještě nehýbal, ale jen se kymácel za jízdy jako veliká gumová figurka do stran. Zaslechl Lindin hlas, znovu zněl rozčíleně... když v tom se najednou tvor pohnul, otočil se a Robert mohl spatřit i ona dvě malá chapadélka, která vylézala z otvorů jako malá hádátka ze svých podzemních doupat. Napadlo ho znovu přibrzdit a tím podivuhodnou bytost, která se jím nastěhovala a usadila v zadním prostoru vozu, shodit na zem. Povedlo se, vzadu něco žuchlo tvrdě na zem.

"Ty jsi blázen, vždyť jsem si mohla rozbít hlavu! Prosím tě, měj trochu ohled na mě, když tobě to nevadí. Jedeš s tím, jako bys v tom seděl poprvé."

"Hledáš něco?"

Pohlédla tázavě na něho, chtěla něco říci, ale jen mávla rukou.

"Je někde vzadu, jinak jsme ho museli ztratit."

"Co?"

"Nedělej ze sebe pitomce!", vykřikla a chystala se otočit.

"Né!", vykřikl Robert a jeho ruka uchopila Lindino rameno. Stiskl ji tak, že se Linda zatvářila vystrašeně.

"Nehledej ho, prosím tě, teď jen ne..."

"Ale proč? Puť to bolí! Nejseš nějaký divnej. Případáš mi zrovna teď jako blázen!", dořekla a chystala se znova ohlédnout. Položil jí dlaně na tvář a donutil jí, aby se neotáčela.

"Co to děláš, nejsi fakt blázen?"

"Seď klidně a čum před sebe, puť rádio a usmívej se, strašně na tom záleží!"

Linda nepřestávala valit oči, zdálo se jí, že se musí díť něco hodně mimořádného, když se Robert dokázal během okamžiku změnit k nepoznání. Byl najednou hrubý a zlostný, cítila strach, proto bez dalšího slova vyhověla.

"Nezlob se na mě", slyšela hlas, který už patřil Robertovi, "vše ti potom vysvětlím."

"Kvůli jednomu zrcátku takovýhle manýry", kroutila hlavou.

"Nehledej ho."

"Tak dobrá, vykašlu se na něj, ale..."

"Prostě to choj jen tak", začal Robert hrát divadlo, ale strach byl špatnou náповědou. Usmíval se, ale byl to křečovitý úsměv, který Lindu spíše ještě více vyděsil než přesvědčil.

"Nezlo se na mě, ale nepřipadáš mi normální, na mou duši, přestaň hrát tu komedii."

"To není komedie", odpověděl a cítil, jak se nervozita z něho přenáší na Lindu.

"Tak mi něco tajíš, zase si ze mě děláš blázeny!", křičela Linda.

"Ano, tajím, seď a nehýbej se, nechci tě vyděsit."

"Už se stalo, pěkně ti děkuju za tvou pomoc!"

"Seď a nemluv poslechni mě!"

"Tak ty to myslíš vážně, ty vážně něco tajíš."

"Tajím, ale už se proboha na nic neptej, jinak zešílím!", zařval Robert a byl to hlas zoufalství.

"Nejseš normální, až do teď jsem si myslela, že jsi úplně v pořádku, potřebuješ doktora... a jestli to byl jen fůr, tak se ti tedy ohromně nepovedl, můžeš skončit", znovu otáčela hlavu.

Chytil ji za paži a strhnul k přednímu sklu.

"Lindo, neotáčej se, prosím tě o to!"

"Jsi ubohej...", odsekla, vyškubla se mu,

"nemám na tebe náladu", vykřikla.

"Lindo, ne né..."

V následujícím okamžiku zazněl i Lindin výkřik. Působil ve voze jako blesk. Nadobro křičícího Roberta ohlušil, krev v něm stýkla. Ohnal se rukou po Lindě, strhl ji na sedadlo a zacpal hřbetem své ruky řvoucí ústa. Nával hrůzy vytratil z její tváře veškerou barvu jako před chvílí Robertovi. Vůz sebou několikrát škubnul. Řídit v takovéhle situaci jednou rukou bylo nemožné. Pneumatiky zapíštěly, několikrát překřížily čáru pálicí úsek dálnice jako obří gumy ničící linku v sešitě. Další výkřik. Lindina ruka hmátla po klíče předních dveří, otevřel se před ní ujíždějící prodávák!

"Lindo!"

Teď pustil Robert volant nadobro. Chytil Lindu kolem pasu a strhnul ji zpět na sebe. Bylo to doslova v posledním okamžiku. Vůz sebou divoce smýkl, světlo uhodilo do patníku a následující náraz zadní kapoty ho smetl ze stráně. Motor zařval jako vztekly panter, kola vyryla pruhy syrové země, Točila se na místě a drny létaly kolem jako bomby. Dveře se setrvačností přibouchly zpět. Zůstaly v nich zaseknuté Lindiny vlápné vlasy. Jediný další pohyb a byla skalpována. Tentokrát bolestný výkřik utonul v řevu motoru, který vyrval kola z hlíny a vhodil vůz opět na silnici. Robertovo čelo roztříštilo přední sklo, poslední prudký pohyb vtěsnil oba hluboko pod sedadla...

Stál tu v nehybnosti jako šelma zbavená své poslední síly, jako překážka přiválená do levého jízdního pruhu. Na zem se sypaly poslední hrsti rozbitého skla. Ale to už okolí naplnil nový zvuk, mnohem výkonnější a zvuknější. Kraj byl bičován modrými blesky řvoucích majáků. Policejní vozy doslova zahradily celý úsek dálnice, kde havarovala zelená Cortina.

Ječících siren bylo několik a jedna přeřvala druhou. Zvuk byl natolik nesnesitelný, že dokázal Lindu i Roberta přidržet částečně při životě. Celý svět řval mučivou píseň v závratných výškách, krev při něm tuhla v žilách a do mozku bodalo tisíce tenkých jehel. Robertova tvář, která se první vydrala až k volantu, byla střídavě rozsvěcována a zhasínána modrými zablesky.

Linda, zhroutená bolestí a částečně skalpována předními dveřmi, které držely její dlouhé vlasy jako železná past, nahnatla kliku dveří a svalila se z vozu ven. Lezla od něho pryč jako raněné zvíře, vlasy, v místech slepené prýstí krví do tenkých provazců, visely jí přes čelo a pohupovaly se jako chapadélka meduzy. Dříve než se svalila, podepřeli její vysílené tělo dva muži v uniformě. Pozvedli ji a tehdy se z jejího hrdla vydral hrůzoplýný výkřik, při kterém se chabě pokoušela vytrhnout svým ochráncům a vrátit se zpět k vozu.

"Robert! Je tam Robert... uvnitř, tam! Ježíši Roberte!!"

Cortinu obstoupilo několik mužů, namířili hlavně na přední sklo, kde se Robert probíral pozvolna k životu.

"Nestřílejte... je tam Robert, můj muž!

Proboha nestřílejte!!"

Slyšel její hlas, setřel krev z čela a rozhlížel se kolem sebe. Něco nebo někoho hledal. Teprve potom mu došlo, že tu Linda vedle něho nesedí, její hlas zněl zvenčí a byl nejvýše naléhavý. Ještě větší údiv ho však zasáhl, když rozpoznal jednotlivé postavy mužů v uniformách a les hlavní, mířících mu přímo na oči!

Za svými zády slyšel zmatený šramot. Nebyl ve voze sám, byl tu ještě... neodvažoval se za sebe pohlédnout. Krev stékající mu kolem nosu do úst a tupá bolest v hlavě mu dávala chabé orientace. Musel se teprve pomalu vzpamatovat a uvědomit si, co se kolem něho děje.

Lindin hlas, štěkot psů, bolest v hlavě, krev řinoucí se mu přes obličej a nakonec hlavně pušek, mířících na jeho hlavu, všechno se to motalo a vařilo v hlavě.

Vědomá síla myšlenek nutila Roberta otevřít dveře a vyvrávorat ven, padnout do rukou čekajících mužů. Jenomže dosud tu seděl jako přilepený a sledoval situaci před sebou.

Šramot byl intenzivnější. Ohlédl se, spatřil tvora zalézat pod zadní sedadlo. Zvuk podobný prasečímu chrochtání byl stále silnější a Robert v něm rozpoznával stopy bolesti a nařikání. První střízlivá myšlenka byla jiná než ta, kterou byla rada vyjít ven a mít už všechno za sebou. Naopak to byla ona, která mu poroučela sedět na místě, dokud mu nic nehrozí. Mozek novináře začal pracovat na plné obrátky. Rukávem roztržené košile setřel

další potok krve a ohlížel se teď už bez menší bázně do zadního prostoru vozu.

Zdalo se, že se situace poněkud vyměnila, teď to byla ona podivná bytost, která se před Robertem schovávala. Chrochtání, bolestný nářek. Všimnul si, že na zadním potahu zůstalo něco mokrého. Tvor to musel ze sebe vypustit, bylo to barevně podobné krvi, kterou měl Robert rozmazanou po celé tváři, po dlaních a na pažích.

Do hry se vložil Lindin výkřik. Teprve teď ho Robert zaregistroval a porozumněl mu. Viděl její postavu, zápasící se dvěma muži, kteří ji bránili přístup k vozu.

Nyní byla na světě myšlenka číslo tři. Rozhodoval se, jestli má poslechnout volající Lindu nebo zůstat na místě a čekat, co se bude dít. Síla zvědavosti se ukázala být ze všech tři myšlenek nejsilnější. Možná, že si ani neuvědomuje, jakému hroznému nebezpečí se vystavuje. Tamten vzadu... co o něm ví? Nahání hrůzu a může každou chvíli zaútočit, použít zbraň, kterou Robert popohledně nezná, proti které je bezbranný. Už jednu palčivou bolest cítí, cožpak čeká záměrně na další, mnohem horší? Zděsil se sám nad sebou, nad svojí váhavostí, nad pohrdáním se životem. Sám nevěděl, jaká síla ho dosud drží a tlačí zpět do sedadla. Zvědavost byla silná, ale každou zvědavost, a i tu Robertovu hravě pohltí strach z něčeho nepřírozeného, podivuhodného a možná i velmi nebezpečného. Chybělo málo a Robertovy nervy by těžko unesly další váhání a zápolení s myšlenkami, když se ozval hlas.

"Pane Liedlofe, jste v pořádku?"

Nahnul se blíže k otvoru, který vyrobilo při nárazu jeho čelo, aby viděl lépe prostor kolem sebe. Ječící sirena ztichla, bylo to, jako když by mu někdo přestal píchat dlouhou, ostrou jehlou do hlavy.

"A co moje žena, co je s Lindou... je v pořádku?", zakřičel.

"Roberte...", odpověděl mu její naléhavý výkřik.

"Vaše žena je v pořádku, má poranění na hlavě, ale bude to za chvíli v pořádku, pane Liedlofe. Můžete vystoupit?"

"Nevím", odpověděl. Pohlédl na dveře, kterými vystoupila nebo spíše vypadla Linda. Už už chtěl vystoupit, ale zaslechl za svými zády nový šramot a chrochtání.

"Zkuste pomalu vystoupit, budeme vám krýt záda. Dělejte všechno pomalu a s rozvahou,

nic se vám nestane." Rozmýšlel si co má odpovědět.

"Nejde to dveře jsou zaseknuté", zvolal, přitom se jich ani nedotkl.

"Zkuste vylést sousedními. Dělejte pomalé pohyby, při střelbě lehněte na zem a kryjte si hlavu."

Několik mužů přeběhlo na stranu, kde měl Robert vystoupit. Nahnul se k otevřeným dveřím a přibouchl je.

"Co se děje?", ozval se hlas zvenčí. Hlas byl srozumitelnější, protože zněl z amplionu, který byl součástí manévru.

"Nemůžu riskovat, mámho za zády", odpověděl Robert a zůstal sedět v nehybnosti.

"Udělejte to co jsem vám řekl", křičel na něho hlas zvenčí.

"Je to nebezpečné?"

"Když uděláte všechno tak, jak se vám řekl, nic se vám nestane."

"Co když mě jeden z vašich ostrořelců vpálí kulku do hlavy?"

"Za každého z nich jsem odpovědný, pane Liedlofe!"

"Chcete ho zabít?"

"Ano, pospěšte si, čas běží, nesmíme se už déle zdržovat."

"Chci jen vědět, co je to zač, co mi tu leží za zády a nařiká"

"Každá minuta je drahá, pane Liedlofe, nechápu vaši lhostejnost, copak vám nezáleží dostat se z toho se zdravou kůží?"

"Snaž mám právo vědět co je to zač."

Teď se Lindě podařilo využít chvilkové nepozornosti svých strážců. Rozeběhla se k vozu. Odstrčila muže mířící na Roberta, vrhla se k Robertovi. Brala za dveře, které byly údajně zaseknuté. Zůstaly skutečně zavřené, Robertův palec zaklapl včas pojistku.

"Roberte, vylez, tak vylez...!", cloumala hystericky klikou, dokud jí nechytili a neodtáhli stranou

Roberta polilo zvláštní horko, bylo mu z těch scén až zle. Viděl že se Linda trápí, že má o jeho život strach větší, než měla o svůj. Její zoufající hlas byl naléhavý... Ne, už déle tu zůstat nemůže, nesmí být hluchý k Lindě a k jejím prosbám. Ruka se dotkla pojistky, vystoupí a rozeběhne se k Lindě, o nic jiného už starost nemá! Dvakrát ji zmáčknul a projel jím pocit, který zaznamenal skutečný strach. Pojistka se zasekla, teď nemůže vystoupit, i kdyby chtěl!

"Nevylezu odtud dříve, dokud se nedovím, co

mi to sedí v autě!"

"Okamžitě opusťte svůj vůz, jinak budu nucen dát rozkaz ke střelbě!"

"Ten tvor je poraněný, potřebuje pomoc a ne smrt!"

"To není vaše záležitost, znovu vás žádám, pane Liedlofe, opusťte urychleně svůj vůz!"

"Chcete mě zastřelit?"

"Chovejte se rozumě, chceme vám přece pomoci."

"Je to zvíře?" Otevřeným oknem spatřil Robert psa, který se chystal vrhnout se do zadního prostoru jeho vozu. Palisáda běloskvoucích tesáků měla v okamžiku začít z naříkajícího tvora rvát kusy masa za živa! "Je to nebezpečné stvoření, může vás během okamžiku zlikvidovat. Tak přestaňte hloupnout."

"Nezdá se mi být nebezpečný, spíše vystrašený. Znovu se ptám, je to zvíře?"

"Přestaňte si s námi hrát, pane Liedlofe. Naposledy opakuji, naposledy vás vyzývám, abyste urychleně opustil vůz! Jinak budu muset dát příkaz ke střelbě."

"To nemyslíte vážně?"

"Chcete mě skutečně zastřelit před očima mé ženy, před očima těchto mužů?"

"Konám jen svoji povinnost."

"Vaše povinnost je zabíjet vše živé?"

Ticho. Robertovi nikdo neodpověděl. Situace se zdála být nanejvýš vážnou. Robert však nepolevil, cítil, že svoji pozici opustit nesmí, děj se co děj!

"Chci vědět co je zač, pak vystoupím a dělejte si s ním co chcete."

"To nemohu, opakuji, nemohu."

Znovu ticho. Robert cítil jak se mu třesou konečky prstů. Sledoval muže, kteří stáli nehnutě jako sochy a mířili na něj karabinami. Z jejich pohledů mohl vyčíst, že je jim jedno, střelili-li se pes nebo člověk. Rozhodně s nimi nemohl žertovat.

"Pane Liedlofe, slyšíte mě? Nemám právo vám říci o co se tu jedná. Chápu, že vás to trochu zaskočilo, brzdíte však něco, co by vás mohlo dostat do pěkného průšvihu."

"Vy máte pořádný průšvih, když chcete zabít bezbranného tvora. Nepřejte si mě, abych se o vás zmínil v novinách.", řekl Robert a bylo mu jedno, že na zastrašování použil rovněž zastrašování,

"Vy jste novinář?"

"Ano a dost dobrý."

"Blázen jste, už teď jste ztratil práci!"

"Až napíšu o tamtom vzadu, tak můj článek vyjde na první stránce s palcovými titulky

'Vražda doposud neznámého tvora'... jak to zní?"

"Jde o tajný výzkum"

"Nechte toho tvora na živu."

"To vám mohu slíbit", ozvala se odpověď po dlouhém váhání.

"Nestačí mi váš slib, chci volný průjezd."

"K čemu?"

"Ten tvor potřebuje ošetření, sténá mi tu a možná, že každou chvíli bude po něm, jen díky vaší bezohlednosti."

"Ošetříme ho sami."

"Sekaným olovem?"

Po Robertových slovech nastala pauza v ostrém rozhovoru. Ohlédl se tedy znovu za sebe. Stvoření bylo zticha.

"Jen klik, kamaráde, já tě z toho dostanu, podaří se nám to", Robertova slova probudila v tvorovi opět chuť k životu. Ten na něho hleděl bez zjevné známky strachu. Bylo mu neznámého hosta, který se usídlil v zadním prostoru Cortiny, líto a cítil, že se tu děje nespravedlnost. Náhle se před Robertem vynořila podivná věc. Bylo to jako zelený tlustý prut, na konci protáhlý v tenký bič. Zeleným prutem byla ruka neznámého. Konec biče obtáčel věc, která byla Robertovi známá, tvor mu ji nabízel. Chvilé překvapení, Robertovi se ocitla v dlani malá kazeta, taková, kterou používal normálně do auto-magnetofonu. Na tvorovi bylo vidět, že je nedočkavý, ano, teď to chápal i Robert, chápal to, že tvor spěchá, jde mu o čas, potřebuje nějaký čas, čas na něco, kdyby to tak jen tušil. Za Roberta jako kdyby v tu chvíli ryzmýšlel někdo jiný. Napadlo ho, že tvor se chce pokusit o útěk a že právě on mu musí v tom pomoci. Zastrčil tedy kazetu do magnetofonu.

Ozval se šum a pak plynulý hlas. Zněl natolik silně, že musel být slyšet i naproti ve stojících vozech, museli ho slyšet všichni ti, co stáli venku a čekali, až on vystoupí a ponechá bezbranné stvoření střelbě, která potrvá tak dlouho, dokud desítky kulek neprovrtá Cortinu i živé tělo.

"Guesberk - 5.říjen: Nový pokus se rozeběhl na plno, ale mí pacienti ve vesmíru jsou poněkud neklidní. Ještě se ani nestačili vzpamatovat zcela z předchozího pokusu, který byl, bohužel, neúspěšný. Rozhodl jsem se zvýšit dávky o dvojnásobek, abych se konečně hnul z mrtvého místa. Látka, kterou jsem jim násilně vpravil do těla, působí na

lidský organismus zhojně během jedné hodiny. Nelze věřit, že by dotyčný zasažený mojí látkou, zachránil. Je to naprosto absurdní.

Guesberg - 6.říjen: Ráno jsem spěchal do klecí. Oba dva seděli v rohu a nejevili známky nějakého podráždění. Zdálo se, že ani tato dávka jim nemůže uškodit. Je to úžasný organismus.

Guesberg - 7.říjen: Dnes jsem slavil první úspěch. Zdálo se mi, že látka začala na jednom působit. Cítil jsem ve své duši jeho neklid, měl jakousi závať, pokoušel se dostat se z klece ven. K večeru se objevily příznaky i na druhém, závať a neklid, pak následovaly křeče. Přes noc nemohou vydržet!

Guesberg - 8.říjen: Dnes jsem se pokoušel oba tvory nakrmit. Přežily můj pokus, ale zdají se mi být stále podrážděny. Měl jsem pravdu, jeden z nich zaútočil znenadání na mého dozorce.

Celou noc jsem nezamhouřil oka, po celé stanici byl slyšet ten jejich křik. Je to něco příšerného, jako kdyby mi do hlavy někdo zatloukal hřebíky. Ta bolest mě úplně vysílila. Ještě štěstí, že stanice Guesberg je chráněna hradbou neprůchodného pralesa. Ten je dostatečnou oponou pro tyto příšerné zvuky, které by nahnaly strach i mrtvému.

Guesberg - 9.říjen: Tvorové reagovali na preparát velmi aktivně, lze s jistotou říci, že jim působil hodně bolestí. Pokus je však provedl jen částečně, protože se oba tvorové pokusili dávku dostat ze sebe. Zvyšším dávkou o několik dalších procent, musí zabrat.

Teď je ticho, konečně si můžu odpočinout. Jejich řev byl nesnesitelný"

Tady nahrávka končila. Rozhostilo se ticho jako o pohřbu. Dokonce i psi štěkot, jinak věrná kulisa této záležitosti, utichl. Robertovi v okamžiku ticha prošla celá záležitost bleskově hlavou. Zpráva z kazety byla více než pět měsíců stará. Guesberg je tajné pokusné pracoviště pro vojenské účely, proto těch tajností kolem toho. Tajemství dvou zmizelých ostí, dvou vesmírných bytostí, chycených a uvězněných v pokusných klecích, jako by byly obyčejnými pokusnými králíky. Zkoušeli na nich všechno v domnění, že je budou moci použít pro své účely. Tajná zbraň, ochočení uřovní, zcela zmátožení a nadopování těmi nejhoršími chemikáliemi, z jejichž názvu pociťuje člověk lehké mrazení

po těle. Kolik pokusů, kolik jen pokusů museli ti dva vydržet! Trpěli víc jak zvířata neboť nikdo z tamtěch vlastně neví, co jsou zač?!

Pumpovali do nich litry organických zhojných splodin, zkoušeli jedy, injekce a znovu jedy a infekce a tak dále dokola. Ta střelba za benzinovou stanicí... Jednoho z nich dostali, střely ho deslova rozpáraly a rozházely po pralesi jako drobení hlado-vým ptákům. Tvor, kterého má ve voze, je jen postřelen a Cortina se stala jeho posledním útočištěm, poslední nadějí, poslední šancí a tu vložil do ruky lidem, ano, a tu přesto všechno vložil do ruky člověku - Robert Liedolf, tak se ten člověk jmenuje! Uvědomil si tu skutečnost!

"Pane Liedlofe, máte minutu na to, abyste opustil vůz, pak dám pokyn ke střelbě!"

Robert slyšel, ale nereagoval. Jediná myšlenka v jeho hlavě - zachránit trpící nevinné stvoření... zachránit, a to vniklo Robertovi šílenou odvahou k činu! Myslel na nespravedlnost, která byla tak příšerná, tak velká, že překročila dokonce lidský práh a zasáhla svým jedovatým hrotem i vesmír a v něm žijící bytosti.

Pohyb Robertovy ruky měl tuto nespravedlnost napravit. Motor naskočil ve vteřině. Cortina vyrazila kupředu jako opravdová příšera, působila jako nárazník na policejní vůz, který ji stál v cestě. Spatřil uskakující postavy, slyšel Lindin výkřik a pak vše zaslepila touha uniknout! Policejní vůz se po nárazu odsunul jako kus nepotřebného plechu, spálená čára na jeho boku a výbuch jisker - to bylo všechno, co stačili muži v uniformách postřehnout.

Vůz vyrazil vztekle s řvoucím motorem dopředu! Prvních deset metrů, druhých deset metrů. Zazněla kaskáda střel, zběsilá, rachotící jako peklo hromu, probouzející se ze země. Jedno ze zadních kol vybuchlo, vůz se stočil k jedné straně, opsal několik kruhů a zůstal stát nakloněný předkem směrem do údolí. Hlína a kamení nahnuté předkem vozu jako zuřivým buldozerem na kupu, se rozeběhla ze strmého svahu dolů. Světlo jediného předního reflektoru zůstalo civět do tmy jako vystrašená tvář jednookého.

Střelba utichla.

Robert se rychle rozhlédl kolem sebe. Zadní dvířka zůstala pootevřená, setrvačností se komíhala nad propastí. Nahnul se zděše-

ně přes sedadlo, zadní prostor byl prázdný. Rychle se přesunul ke dveřím, které šly otevřít a vyběhl ven přímo do ohniska světla. Několik psů minulo stojícího zaraženého Roberta. Nejdříve k němu doběhla Linda. Dusila ho ve svém objetí.

Do tváře všech uhodil vítr. Porčesal koruny stromů jako obrovský hřebec a pak připlulo odněkud z výšin světlo. Stříbrný jas pohltil všechny běžící i stojící postavy. Teplo svými sálajícími ústy dusilo každý pohyb. Robert s Lindou stáli uprostřed dálnice v těsném objetí. Tu chvíli byli jeden dech, jedno tělo, jeden život.

Pak vše utichlo, světla zmizela. Dvojití v objetí mýjely běžící postavy mužů. Ozval se další křik, další rozkazy.

Vůz byl prázdný, v jeho těsné blízkosti leželo všech deset psů. Z jejich těl stoupla pára, kde měli oči, dohasínaly svítky uhlíky...!

"Zachránil jsem ho", pošeptal Robert, "zachránil... to všechno vím jen díky jemu, sám mně pomohl na to přijít... vzali si ho s sebou, vrátili se pro něj, vrátili...!" A Linda slyšela a cítila, jak se Robert v jejím objetí rozplakal jako malý kluk!

Na Lindině tváři se objevil úsměv. Na nohách cítila jemné doteky studených jazýčků, lechtaly ji a donutily, aby otevřela konečně oči. Za ten krátký čas, kdy se jí únavou zavřely a ona se pohroužila do podivného snu, se stačilo kolem ní toho tolik změnit. Rozpršelo se. Nejdříve spadly na zem a na její nohy, vystavené z vozu, první průzkumníci velkých dešťových kapek. Zabubnovaly na zelené listy a prales věčně zašuměl. Pak se déšť osmělil a v momentě nebylo suchého místa na zemi. Linda honem schovala nohy do vozu, trochu jí roztrásla zimnice. Déšť působil jako blahodárné médium na vyčerpaný prales. Čistil horký, tetelící se vzduch, vyháněl hnilobný zápach stojící nad pralasem jako stará zaprášená opona a přinesl s sebou příjemný chlad. Byl to on, kdo Lindu vytrhl z děsivého snu. Nebylo divu, že se ještě chvíli rozhlížela zmateně kolem sebe a uvědomovala si s odlehčením pravdivou skutečnost. Pak se opět věnovala pohledu do zpětného zrcátka, nahlížela obezřetně na zadní sedadla. Sen, který právě prožila, byl natolik skutečný, že se Linda musela raději přesvědčit.

Potom zahlédla Robertovu postavu, která s pláštěm přehozeným přes hlavu a s taškou v rohovatě naplněnou běží k autu. Zůstala sedět a hleděla před sebe. Pohled na hodinky ukazoval, že byl manžel pryč více než půl hodiny. Vzadu se ozvalo cinkání lahví, pak dovnitř vklouzla promočená mužská postava a setřásla vodu z pláště přímo na sedící Lindu.

"Promiň, já nechtěl", omlouval se. "Já vím zdržel jsem se, ten chlápek nevěděl opravdu, kdy přestat. Mluvil jako mašina, ale zato máme láhev přímo od ledu." Otevřel ji a nabízel Lindě.

"jsi našťvaná, víd? Ale fakt za to nemůžu, potřeboval si s někým pokecat a já mu zrovna vletěl do rány."

"Odpusť ještě jednou, za okamžik jsme doma." Linda se usmála, dala láhev od rtu, "Vždyť já se na tebe nezlobím."

"Ale tváříš se tak."

"Vážně se nezlobím."

"Hmm... to je dobře", řekl Robert trochu vyvedený z míry, poněvadž očekával obvyklé nadávky, očekával všechno možné jenom ne to, že se Linda bude usmívat.

"Je pomerančový, chutná?"

Ochotně přikývla.

"Tak a teď šupem domů, zdáš se mi nějaká bledá", řekl a nastartoval motor.

"Na chvíli jsem usnula, to bude tím", odpověděla a přejela si dlaněmi po tvářích.

"Roberte, jeď opatrně", ozval se její hlas.

"Ano, pojedu, neboj se, déšť nám neublíží, alespoň se nám bude lépe dýchat."

"Máme to domů ještě pořádný kus cesty."

"Do půlnoci jsme doma jako na koni."

"Zbytečně nespěchej", řekla ještě a pohodlně se usadila. Nepřestávala hledět na Roberta a na jeho pohyby. Vůz opustil parkoviště a pokračoval směrem do Ferastolu.

"Co nohy?", zeptal se Robert.

"Ty jsou v pořádku, ale z botama už nic nenadělam, nerozchodím je, jsou jako železo."

"Koupíš si nové, ještě hezčí."

"To doufám", pousmála se na Roberta.

"Jsi nějaká jiná, nestalo se něco?", ptal se Robert. "Proč se na mě tak upřeně díváš? Nejsem někde umazaný?"

"Jsem ráda, že tě mám", řekla prostým hlasem a v očích ji zaplátl nepochopitelný obdiv vůči jeho osobě.

"Já jsem taky rád, že tě mám", opakoval po Lindě, ale nebyl z toho nijak moudrý.

"Jsem na tebe hrdá."

"Já ale ne..."

"Tohle je ta nejkrásnější cesta, jakou jsem prožila", řekla Linda s rozjařeným úsměvem a zabloudila zrakem před sebe. Ruce složila v klín a znovu se zahleděla, ba přímo sugestivním pohledem na Roberta.

"Ten déšť přišel opravdu včas", mluvil zmateně Robert a nechápal odkud se vzalo v jeho ženě najednou tolik snášenlivosti a projevu upřímnosti.

"Těším se domů jako malé dítě, za týden to tam určitě spustlo."

"To není pravda, vrátíme se do stejně krásného domu jako předtím... a nastanou nám zase obyčejné a krušné časy", povzdech si Robert.

"Ne.. nechci, aby bylo všechno stejné jako pokaždé, když se vracíme z dovolené. Tam u moře bylo tak krásně, všechno bylo jiné, vyměněné, i my dva jako kdybychom se znovu potkali. Chci, aby všechno bylo jako tam, aby všechno to krásné, co jsme prožili, jsme si s sebou přivezli i domů a prožívali to nadále... nechci, aby to všechno naráz skončilo, jako když se zavřou dveře..." vrtěla hlavou a najednou byla smutná.

Vůz zastavil. Do tmy se blýskaly červené oči společně se zvukem signalizujícím, že se blíží vlak.

"Podívej, tomu říkám kardinální smůla.

Když jedeme tam, spadnou závory. Když jedeme zpátky, spadnou zase. No nenaštvalo by tě to?" Seděli oba zticha, hleděli upřeně před sebe. Pak se ozval Robertův hlas, "Víš já ti rozumím. Taký bych si přál, moc a moc přál, aby to všechno krásné pokračovalo a žilo s námi a v nás i nadále. Báł jsem se, že odjedeme a ani jednou se neohlédneme, že všechny nádherné pocity, kterými jsme žili, v nás umřou a už nikdy se nevrátí."

"Ba ne... všechno mi zůstalo v srdci, Roberte", řekla Linda a rozlítostněnost dávala jejím očím většího lesku.

"Ty pláčeš?" ptal se udiveně.

"Jak si na to přišel?"

"Lesknou se ti oči..."

"Pláču proto, že tě mám ráda a je mi s tebou dobře, blázínku", zašeptala a nahnula se k polibku. Robert ho přerušil. Právě kolem zadrnčel vlak, ženoucího se jako stádo splašených opic.

"Jak dlouho?", zeptal se Robert.

"Celý vlak", odpověděla Linda a padli si do objetí. Pocit neskonale radosti jí poručil přivřít oči a zapomenout na celý svět kolem sebe, jako kdyby se veškeré existující krásno nashromáždilo ve vzájemném dotyku jejich rtů.

Kola vozu se pohnula směrem dozadu. Nebezpečný pohyb první postřehl Robert a dupl nohou na brzdicí pedál. Oba nadskočili a zůstali udiveně hledět před sebe. Pak se jejich udivené a vyděšené výrazy v obličejích střetly. Dříve než se zmohla Linda na první slovo, uzavřel jí Robert polibkem ústa. Vlak totiž ještě celý neprojel...

autoři :

tvorbu. Soutěže „O cenu Jakuba Arbesa“ se zúčastnil povídkou „Príliš mnoho sedmičiek“ se kterou obsadil místo čtvrté.

František Novotný
* 15.3.1944 v Brně

Vedoucí inženýr výpočetních systémů, Adamov. V roce 1983 se nechává vyprovokovat a posílá první příspěvek do soutěže „O cenu Karla Čapka“. Přes bodované místo r. 1984 postupuje až k získání

Mloka za „Legendu o madoně z Vrakoviště“ v r. 1985. Nyní očekává vydání své první knihy - Nešťastné přistání. V soutěži „O cenu Jakuba Arbesa“ získal 1. místo s povídkou „Záhada linky Paradise“.

Otakar Melichar
* 15.9.1959 v Nymburce

Pracuje v pražské ZOO jako medvěďár. S vlastní tvorbou začíná v roce 1977. Píše nejen povídky, ale i poezii, věnuje se divadlu, hudbě a filmu. Všem s notnou dávkou humoru a satiry. S příběhy Rodericka Bax-

tera začal v letech 1985 - 1986, převážně v hávu sci - fi. Získal s nimi 5. místo v soutěži „O cenu Jakuba Arbesa“ 1987.

František Knápek
* 28.8.1946 v Ostravě - Radvanicích

20 let učitelem na základní škole, Haviřov. V roce 1982 absolvoval Lidovou konzervatoř obor výtvarná fotografie, avšak vystavuje poměrně málo. Psaní povídek je jeho okrajovým zájmem.

V soutěži „O cenu Jakuba Arbesa“ se umístil povídkou „Usher III aneb Disneyland je pouťová atrakce pro děti“ na 2. místě.

Ondřej Neff
* 26.6.1945 v Praze

Vystudoval fakultu žurnalistiky při UK, věnoval se fotografii při ULUV, pracoval jako redaktor MF. Jako náruživý sběratel Vernova díla napsal v roce 1977 knihu „Podivuhodný svět Julesa Verne“, jako fotograf se blýskl knihou „Tajná

Ondřej Neff

knihy fotografická“. Z oblasti sci - fi jmenujme alespoň dvě encyklopedie „Něco je jinak“ a „Všechno je jinak“, sbírku povídek „Vejsce naruby“ a „Čtvrtý den až na věky“. Zde se představuje svým „Mystériem tmy“.

Ladislav Muška
* 17.9.1928 v Semilech

Operní zpěvák, nyní vedoucí pracovník Státního divadla Z. Nejedlého v Ústí n. L. Debutoval časopiseckými povídkami, píše do novin a časopisů, vydal několik knih. Sci - fi tematikou se zabýval v novele „Tajemství bílé krabičky“ a v povídce „Křídla andělská“.

Zde se umístil na třetím místě s povídkou „Vražda studenta Vlhy“.

Petr Borovec
* 1967 v Pardubicích

Student pedagogické fakulty v Hradci Králové. Psát pro vlastní potěšení začal asi ve dvanácti letech. Na střední škole získal obdiv své češtinářky nad tím, co dokázal vymyslet a kolik chyb v té povídce nasekal. Nyní píše tři hodiny denně. Pro přílišnou délku svých literárních útvarů u redakcí nepo-

chodil. Sci - fi píše od roku 1986. V PIDI soutěži získal druhé místo s povídkou „Harri-sonův příběh“. V „Jakubu Arbesovi“ se představuje delší povídkou „Guesberg“. Píše prý pro vlastní potěšení.

Tibor Lohay
* 1945 v Košicích

Technolog výroby žáruvzdorné keramiky v Košicích. Náruživý čtenář a sportovec. Zbožnovatel Jána Smreka, dobré moderní prózy a sci-fi. Ve „slabých“ chvílích prý sahá po ohmataných školních sešitech a pokouší se o vlastní

NEPERIODIKUM KLUBU VĚDECKÉ FANTASTIKY "T R I F I D" PKO LIBEREC
REDAKCE : na tomto čísle spolupracovali všichni členové klubu
TISKNE : Severografia Liberec POČET VÝTISKŮ : 400
N E P R O D E J N Ě Povolovací číslo : o 350011688
září 1988

